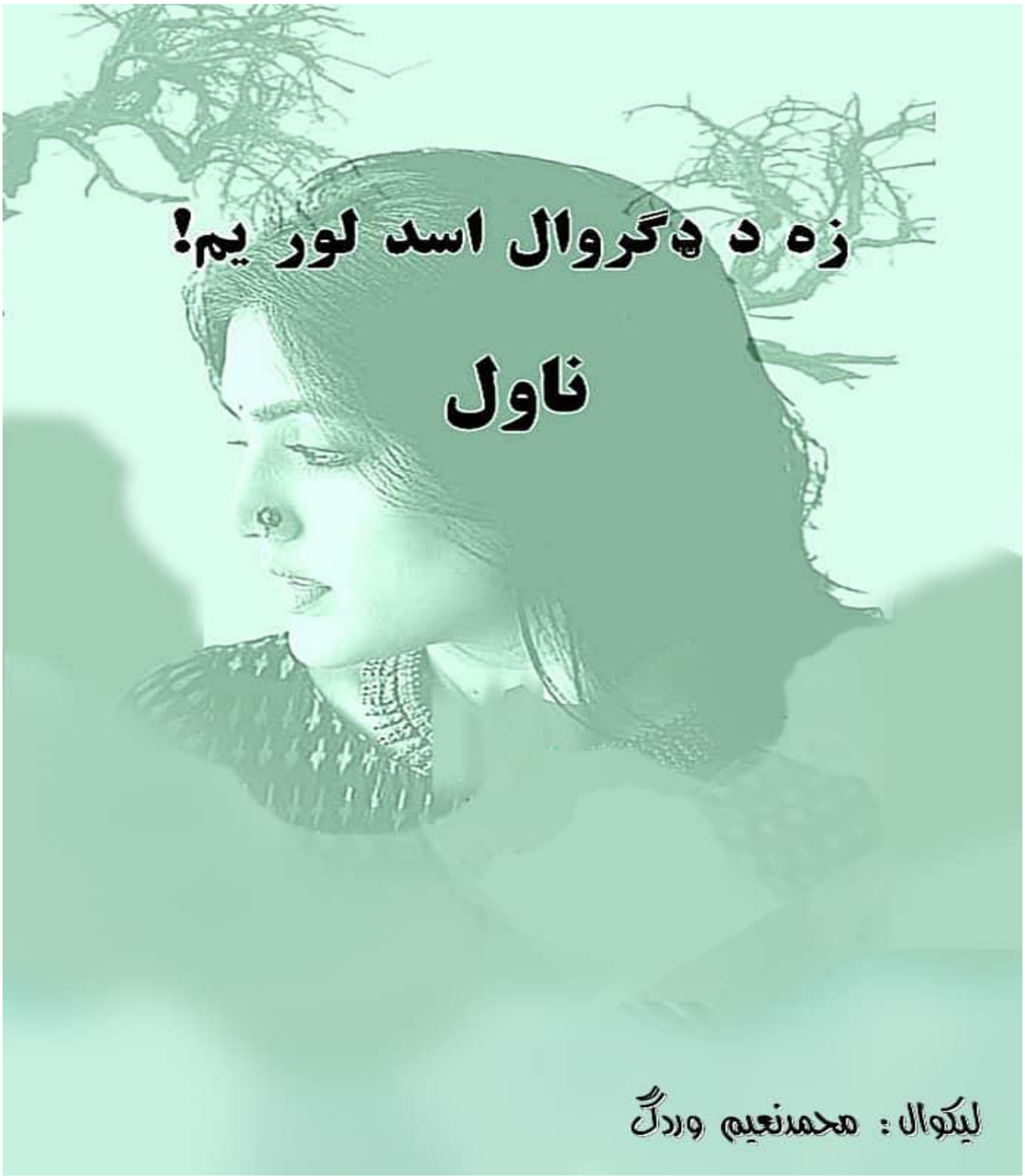

دکتاب نوم : زه د ډګروال اسد لور یم! ________________________ (ناول)

(بسم الله الرحمن الرحیم)

لیکوال : (محمدنعیم وردګ)
بریښنا لیک: naeemjanwardak@gmail.com
دفسبوک پاڼه نوم: "نعیم جان بوډا"

دلیکلو کال : 1398 لمریز

"ناول"

مخابره کې د غازي له ټوخي سره سم د امنيتي کېمرو له طريقه د بانګ عمومي دروازې ته متوجې شوم، دا چې څه مې وليدل؟

له هغې مخکې به دې ته راشم، چې نموړی غازي نامی زمور د (بانګ خون) له ډېره وخته مسله ساتوونکی و، ټوله ورځ به د خپل کلاشينکوف سره د دروازې تر څنګ خپله غورفه ګکه کې ناست و، له کوچنی کړکۍ يې بانک ته راتلوونکي او تلوونکي مشتريان څارل، عين حال کې ډېر خوش طبعيتی استقامتي او حوصيلمند انسان هم و، له دې کبله په ما ډېر ګران و، يګان ټوکه موګه مو هم لره، همدا و چې کله به کومه ښايسته نجلۍ راغله يا به بل د توجه وړ څه و، غازي به مخابره کې يو نری ټوخی راوکړو، يا به يې غاړه تازه کړه، زه به پوه شوم، کېمرې به مې تقيب کړې، دا ځل هم د غازي له ټوخي سره سم کېمرو ته متوجې شوم، چې کتل مې خورا يوه ښايسته ځوانه نجلۍ، که څه هم کېمرې دومره روښانه تصوير نشي را اخيستلی، ولې بيا هم له دنګې ونه غټو غټو سترګو، سپين شفاف مخ نه يې ښکارېده چې يو ځوک دي، د نازک ګلابي ټيکري له پاسه يې بل خړ لوی د نارينه څادر له ځانه تاو کړی و، تر عمومي دروازه دې خوا حويلۍ کې د دهلېزه وره ته نارسيده راروانه وه، ما هم د کېمرو په مرسته شاه پسې ونيوله، د دهلېزه تر وره د داخلېدو سره سم يې قدم ونيولو، د شبعو له پاسه په ليکل شو لوحو يې سترګې تېرې کړې، چپ لاس د رهنمايۍ د غرفې په کنډوه شيشه کې ور ودرېده، که څه هم خبرې مې يې نه اورېدې، اما د رهنماکار د لاس له اشارې داسې ښکارېده چې زما د شبعه (رياست) ادرس يې ورکړو، نجلۍ هم راروانه شوه، البته دلته جالبه دا وه، چې نموړي زمور رهنماکار

اوږده ګـیره پرېښې ـ وه، پـه ظـاهر بـه يې دايـم ځـان ډېـر صـوفي صـوفي کولـو، خـو ددې نجـلۍ تـرې راروانېـدو وروســته، تــر ډېــره يې پــه کنــډوه شيشــه کې کــوږ ورمــېږ پسې ـ رانيــولی و، خــدايي چې شي ښــه پــوره خنــدا يې راوســتله، خــو دا چې مــخ تــه مې دوه درې مشــتريان ولاړ و، ځــان مې کــابو کــړو، د کــمې شــيبې تــر تېرېــدو وروســته نجــلۍ را ورســېده د اجازې په پار يې ور ټک ټک کړو، غږ مې پرې وکړو:

- مهرباني!

لــه همــدې سره د ســلام پــه اچولــو د اتــاق داخــل تــه راننوتلــه، د نوبـت مرعــاتولو پــه پــار تــر دې نــورو دريــو کســانو وروســته د دېــوال څنــګ تــه يې قــدم ونيولــو، مــا هــم زر زر ددې نــورو مشــتريانو حســابونه ورخــلاص کــړل، کاغــذ مــاغز مې يې ورتــول او روخصــت مې کــړل، د دوئ تــر وتلــو وروســته ور هــم دخپــل اتومــات سيســتم لرلــو لــه مــخې خــرپ پسې ـ بنــد شــو، لــه دې سره کــه څــه هــم نمــوړې نجــلۍ ښــه باجرئتــه ښــکارېده، ولې بيــا هــم هــر څنګــه چې شي يــوه ځوانــه نجــلۍ خصوصــاً افغانــه هغــه هــم پښــتنه نجــلۍ چې د يــوه بېګانــه ځــوان سره اتــاق کې داسې تــک تنهــا پــاتې شي، پــه خپــل عــزت د وېــرې لــه وجــه څــه ناڅــه روحيــات لــه لاســه ورکــوي، ددې نجــلۍ لــه څــېرې او شــونډو هــم ښــکارېده چې د وېــرې او خطــر احســاس کــوي، ددې لــه بختــه پــه دې ورځ د شــبعه ګــروپ هــم خــراب و، مــړ او بــل کېــدو اتــاق کې څــه تيــاره وه، بــل خــوا واقعــت چې شي پــه خــورا جزابــه ځــوانۍ هــم خــدای ج نــازولې وه، کــنې داسې نــه وه، چې زه دنجونــو پــه بــاب ناديــده وم، بــاور وکــړئ اوه کالونــه مې همــدا رياســت وچلولــو، هــره ورځ لســګونه ځــوانې ښــځې او پــيغلې نجــونې راتــلې، هسې ـ دغــازې سره بــه مې ګپــه پــرې کولــه، خــو حقيقــت کې مې منــه کــه يــوې تــه هــم خيــال و، امــا دې نجــلۍ واقعــاً ښــه ســم تــر خپلــه اوده لانــدې راوســتلم، عجيبــه خــامې شــنې ســترګې، د پنځلســو ورځــو ســپوږمۍ تــه ورتــه نــوراني تــک ســپين مــخ، دنګــه نــرۍ پــوزه، همدارنګــه د خــبرو کولــو پــه محــال د چــپ انــنګې لــه پاســه د وړکي چــوکرک رامــنځ تــه کېــدل او دزنې څنــګ تــه کــوچنی خــدايي تــور خــال يې تــر ټولــو جــذاب و، خلاصــه د کليوالــو هلکــانو پــه اصــتلاح بــښې مټکــه وه، همــدا و چې مــا يې هــم مقابــل کې پــه خپلــو حواســو کنــترول لــه لاســه ورکــړو، رنــګ بــه مې خــدايزده څنګــه و؟

بـدن مې یــو قســم درونــد شــو، خــبرې مې ګنګــړو شــوې، هــېڅ مې نشــوی کــولی چې دیــو عــادي مشــتري پــه شــان مکلمــه ورسره وکــړم، پــه وړانــدې یې راپاربــدلې جذبــه مې ســترګو او څــېره کې لــه ورایــه ښــکارېده، ددې سره د نجــلی وېــره او ورخطــایي لا زیاتــه شــوه، لــه لبــاس نــه یې معلومېــده چې رېــږدي او حرکــاتو یې داسې پیــام رســولو، چې ګویــا نــور تــر هــر څــه تــېره ده، لــه څــه وېلــو یــا د کــوم څــه لپــاره چې راغــلې د هغــه مطلــب تــر لاســه کولــو پرتــه غــواړي زر تــر زره لــه بانــګ نــه ووځي، خــو دلتــه یې مــا هــم د راتــم کولــو او مطلــب ترې ترلاسه کولو لپاره چلاکي وکړه زر مې کړل:

- خــورې! وبښــه زه نــن ســخت نــاروغ یــم هــېڅ پــه خــبره نــه پــوهېږم، تــه چې هــر څــه وېــل غــواړې ولاړه شــه د لابراتــور شــبعه کې د ډاکــترې نــرګیس سره وغږېــږه هغــه هــم پښــتنه ده، انشاءالله تر خپله وسه به همکاري درسره وکړي!

ددې خــور د لفــظ ورتــه کــارولو سره مې ســم لــه واره د نجــلی رنــګ تــه وینــه ورغلــه، د ســکون ســاه یې واخیســتله، البتــه لــه یــادولو دې پــاتې نــه وي، سره ددې چې زه او نجــلی دواړه پښــتانه و، خــو مــا دبانــګ لپــاره دخپــل بــدل کــړي، شخصــیت لــه مــخې تــولې خبرې په فارسي ورسره وکړې، نجلی هم په فارسي راغبرګه کړه:

- دروست است، خدا حافظ!

د همــدې سره لــه اتــاق نــه ووتلــه، خــو سره ددې چې مــا د خــپلې کېمــرې لــه ســترګې تقیبولــه، مخــکې لــه دې چې نجــلی ور ورســېږي، لیــني ګــوشي مې راجګــه کــړه، د ډاکــترې نــرګیس سره تمــاس کې شــوم، د نجــلی د ورتلــو د خــبر سرېــره، تــرې ومې غوښــتل چې پــه ډېــره مهربــانی او ښــه رویــه خــبرې ورسره وکــړي او حــال تــرې زده کــړي چې څــوک یې نــاروغ دي وینــه اخــلي، کــه غــواړي خپلــه وینــه وپلــوري، یــا کــوم بــل مقصــد لپــاره راغــلې؟ ډاکــترې د اطمنــاً راکولــو سره ســم نجــلی هــم ور ورســېده، لــه ســلام او سترمشيــ وروســته یې پــه مخــامخ چــوکی نــژدې ورسره کېنولــه، مخــکې لــه دې چې د نجــلی سره خــبرې پیــل

کـړي، ګــوشي يې راجګـه کـړه، کـه څـه هــم خــبرې مې يې نــه اورېـدلې، خــو فکـر کــړم لــه آشــپز نــه يې چــاى راوغوښــتلو، ځکــه چې د تليفــون لــه قطعــه کېـدو څــو لحـظې پــس آشــپز چــاى ورتــه راوړو، ډاکــترې او نجــلۍ خــبرې پيــل کــړې، د لاســونو لــه حرکــاتو يې معلومېــده، چې نجــلۍ ډېــره جــراره او پــه کومــه جــدي موضــوغ غږېــږي، لنــډه دا چې تقريبــاً نــيم ســاعت وروســته نجــلۍ د ډاکــترې سره خــداى پــه امــاني وکــړه، لــه لابراتــوار خــانې راووتلــه دهلــيزه کې يې د ګـلابي ورکي ټيکــري لــه پاســه دمخــکې پــه شــان د نارينــه خــړ رنــګې لــوى څــادر واغوســتلو تــر ګونــډو يې ځــان پــکې وپېچلــو، روانــه شــوله لــه عمــومې دروازې هــاخوا هــم تــر څــو چې ښــکارېده پسې ــ کتــل مې، ورانــدې د خلکــو پــه ګڼـه ګونـه کې تر پناه کېدو وروسته، مې ډاکترې ته زنګ وکړو:

- څنګه دې وکړل؟

- يــو، دوه کســان منتظــر دي، ددې د ويــنې ګــروپ واخلــم، درځــم، د نجــلۍ کيســه لويــه وه!

کــه څــه هــم د نجــلۍ پــه بــاب د ډاکــترې لــه خــولې دلويــه کيسې ــ خــبرې تــه مې زياتــه تلوســه شــو، خــو ددې دمشــتريانو تــر کــار خلاصــولو، د وخــت تېرېــدو پــه نيــت لــه شــبعه راووتلــم دغــازي څنــګ تــه ورغلــم، پــه غــازي د ســترګو لګېــدو سره مې يې ګوتــو کې ســګريت وليــدو، زمــا يې هــم اشــتيا ورتــه راوســتله، يــو دانــه مې تــرې وغوښــتلو، غــازي موسکی شو، له جيب نه د سګريتو رايستلو سره يې زيات کړه:

- ريسه! نن دې څنګه سګريت ته اشتها شوې؟

- ولا قومندانه! ننني توخي دې ډېر وزن لرلو پرې ګډ وډ دې کړم!

له کړسنده خندا سره جوخت يې په زنګانه د څپېړې شرک راکړو، پسې زياته يې کړه:

- تا به ویل چې نه پرې پوهېږې!

- نـه کنـه، نـور کلـه بـه دې د تـوخي خونـده نـه وه، ولې ننـني تـوخي دې بـاور وکـړه بـېخي دونيا لړزوله!

لـه دې خـبرې سره دواړو جـوړه يـوه خولـه وخنـدل، تـر دې وروسـته مـو موضـوع بدلـه شـوه، څـو لحـظې پـس د مجلـس پـه لـړ کې مې د دهلـيزه تـر وره د ننـه پـه ډاکـتره نـرګيس سـترګې ولګېـدې چې زمـا د دفـتر (رياسـت) پـه لـور تـېزه تـېره شـوه، لـه غـازي نـه مې روخصـت واخيسـتلو پسې ور روان شـم، ډاکـتره مې پـه خپـل دفـتر کې ومندلـه، لـه کيناسـتو سره پيوسـت مـو د نجـلۍ د موضـوع بـاب پرانسـتلو، زمـا د پوښـتنې اړونـد يې کړل:

- ريـس صـاحب! د نجـلۍ خـو وينـه، مينـه نـه وه پکـار غوښـتل يې ګـرده (بـډوډی) وپلوري، پيسو ته يې اړتيا وه!

ددې خـبرې پـه اورېـدو مې لمـړی بې اختيـاره افففففـف ترخولـه ووتـل، دا چې نـور مې څـه وويـل، واپـس همـدې خـبرې تـه راګـرځم، ترڅـو سـوال درتـه پيـدا نشيـ يـا هـم کيسـه مـبهم نشيــ، لمـړی غـوارم زمـوږ د بانـک خـون يـا ويـنې د بانـک پـه اړه ځيـنې اړيـن معلومـات درسره شريـک کـړم، خـو دا مـه هـېروئ، څنګـه مې چې مخـکې وويـل، زر تـر زره واپـس دنجـلۍ دکيسـه د دوام پـه پـار ډاکـترې تـه راګـرځم، دا هـر څـه بـه پرلـه پسېـ درتـه واضـح کـړم، چې ايـا نجـلۍ خپلـه ګـرده وپلورلـه کنـه؟ د کـوم مجبوريـت لـه مـخې يې پيسـو تـه دومـره جـدي اړتيـا وه؟ همدارنګـه زمـا چې ډېـره زياتـه خوښـه شـوه، د راتـم کولـو لپـاره مې يې ان د خـور لـه مقـدس لفـظ نـه کـار ورتـه واخيسـتلو، يـا مې ډاکـترې نـرګيس تـه ورولېږلـه، مطلـب مې څـه و؟ تـر کومـه حـده پـرې کاميـاب شـوم، بلاخـېره

نتیجه یې څه شوه او نجلۍ په کوم برخلیک ورسېده؟ دا او دې ته ورته ډېرې نورې نادرې به هم در واوروم، هیله ده ملګرتیا مې وکړئ، اما په بښنې سره د فعلاً لپاره مو دبانک په اړه توجه غواړم، یاد بانک دکابل ښار په شهرنو سیمه کې موقعت درلودو، که څه هم نوم یې بانک خون و، یعني د وینې د پېر او پلور مرکز، خو دا نوم هسې بهانه وه، اصلاً موږ د ګردو یا بډوډو د پېر او پلور او قاچاق کار پکې کولو، د بېلو بېلو مجبوریتو له وجې به ډېری کسان راتلل خپل یو بډوډی به یې د دولس لکه ۱۲۰۰۰۰ افغانۍ مقابل کې په موږ پلورلو، موږ به بیا د ګونډیو هېوادونو په اتباع او د شخصي روغتونونو په مالکانو پلورل، ان د هند، ترکیه او اورپا له هېوادونو به هم کسان پسې راتلل، اګر چې دا کار د قانون له مخې ممنوع او لوی جرم و، خو موږ ځکه د قانون له قیداتو تقریباً استثنا یا معاف و، چې د بانک د عمومي دروزې له پاسه مو د احمدشاه مسعود لوی تصویر نصب کړی و، په دې وروستیو کې مو د مارشال فهیم تصویر هم ورسره نصب کړو، په دې سره یې د قانون د محوه کولو په وړاندې تاثیر لا زیات شو، البته ددې لپاره چې سوې تفاهم رامنځ ته نشي باید ووایم چې په نموړو تصویرو کې کرامات دا و، کله چې په ۲۰۰۱ کال کې امریکایان راغلل د جمعیت اسلامي حذب له خورا د ګرم هرکلي سره مخ شول، حتا ډېری مشرانو او رسنیو کې سیاسي شنونکو به ویل چې د نموړي حذب د رهبر استاد برحان الدین رباني او ځینو نورو مشرانو په بلنه یې امریکایان راغلل، ځکه چې دوئ د طالبانو په محاصره کې و، مجبور و، له یو چا مرسته وغواړي، همدا و چې امریکایانو او متحدینو یې بلنه قبوله کړه، د علقایده دمشر اسامه بن لادین نه دحمایت په بهانه یې د طالبانو حکومت رانسکور کړلو کابل کې یې لمړی

موقـــت اداره او بيـــا د جمهوريـــت تـــر نامـــه لانـــدې د اســـاسي قـــانون او ديمـــوكراسۍ پـــه اصـــولو ولاړ نـــوی حکومـــت رامـــنځ تـــه کړلـــو، کـــه څـــه هـــم پـــه راس کې يې د پښـــتون قـــوم لـــه منځـــه حامـــد کـــرزی راوســـتلو، خـــو نـــور يې د جمعيـــت اســـلامي حـــذب د ګـــرم هـــر کـــلي پـــه مقابـــل کې، د نـــوي رامـــنځ تـــه کـــړي حکومـــت ۷۰ ســـلنه واک او متيـــازات ددوئ پـــه اختيـــار کې ورکـــړل، پـــاتې ۳۰ ســـلنه تشـــه يې پـــه نـــورو افغـــان اقوامـــو ور ډکـــه کـــړه، پـــه دې ديرشـــو کې هـــم ډېـــره فيصـــدي د هـــزارو او هغـــه چـــا وه، چې امريکايـــانو تـــه يې کـــه بلنـــه نـــه وه ورکـــړې، يـــا يې پـــه راتلـــو سره هـــرکلی ونکـــړو، خـــو طـــالبي مخينـــه يې هـــم نـــه لرلـــه، يـــا يې د دوی پـــه راتـــګ سره حساســـيت هـــم ونـــه ښـــودلو، د امريکايـــانو پـــه رتللـــو سره ډېـــر بدبختـــه يـــوازې پښـــتون قـــوم شـــولو، ځکـــه چې د طالبـــانو حکومـــت ۹۵ ســـلنه لـــه پښـــتانو جـــوړ شـــوی و او امريکايـــان د همـــدوئ پـــه خـــلاف افغانســـتان تـــه راغـــلي و، لـــه دې کبلـــه يې دطالبـــانو تـــر مـــاتې وروســـته هـــم سره ددې چې لمـــړي دوه دری کالـــه آرامـــه آرامي وه، چـــا ټـــک هـــم پـــرې ونکـــړو، ولې بيـــا هـــم دوئ د نـــورو افغـــان قومونـــو پـــه پرتلـــه د پښـــتانو سره يـــو قســـم تـــوپيري او قصـــدي چلانـــد کولـــو، چـــون نـــه تنهـــا دا چې پـــه نـــوي حکومـــت کې يې نســـبت د پښـــتانو زيـــات نفـــوس تـــه تقريبـــاً بې بـــرخې يې کـــړل، يـــا يې هـــم پـــه نـــاچيز ونـــډه ورکولـــو سره ســـترګو کې خـــاورې ورتـــه واچـــولې، بلـــکې د طالبـــانو، علقايـــده، ترهګـــر همدارنګـــه پـــه يـــو او بـــل نـــوم بـــه يې پښـــتون مېشـــتې ســـيمې خصوصـــاً پـــه جنـــوبي ولايتونـــو کې يې بمبـــارۍ کـــولې، چـــاپې يې اچـــولې، خلـــک يې وهـــل ټکـــول، زندانونـــه لـــه پښـــتانو ډک و، ان تـــر دې چې دوه دری کالـــه وروســـته يې پښـــتانه بيـــا ټوپـــک راجګولـــو تـــه مجبـــور کـــړل، ورځ تـــر بـــلې د طالبـــانو پـــه نـــوم د پښـــتانو او امريکايـــانو تـــر مـــنځ جګـــړې زور اخيســـتلو، حتـــا نـــن ددې کتـــاب تـــر ليکلـــو پـــورې چې ۱۳۹۸-۳-۲۵ نېټـــه سره ســـمون

خوري، لا هم د هېواد په ګوټ ګوټ کې درنه جګړه روانه ده، دا چې پایله به یې څه شي؟ هغه به تاریخي کتابونو ته پرېږدو، اصلا خبره د احمدشاه مسعود د تصویر له کراماتو اوړده شوه، پورته مې ددې کراماتو د کلیدي نقطې په اړه د امریکایانو له خوا د جمعیت اسلامي حذب پیروانو ته د نوي حکومت ۷۰ سلنه سهم ورکولو ذکر درته وکړو، همدا و چې جمعیتیانو هم له په لاس ورغلي فرصت نه ښه ګټه واخستله خصوصاً پنجشیریانو چې له فرصتونو د ښې استفادې له جملې یې یو مثال همدا دجمعیت اسلامي حذب یو عادي قومندان احمدشاه مسعود دی، چې نوموړی ان د امریکایانو له راتلو مخکې په حق رسېدلی و، ولې دوئ له موقع نه په پایده پورته کولو، همدې نوي رامنځ ته شوي حکومت کې په افغان ملت د ملي قهرمان په صفت وتفلو، په اساسي قانون کې یې تصویب کړو، د پلازمینې په هره څلور لارې، لویو واټونو، جادو، د سترو نظامي مرکزونو د ودانیو سربېره، په هره دولتي اداره کې یې د وخت د ولسمشر سره جوخت د ملي قهرمان په حیث تصویرونه ځای په ځای او له خپل قدرت نه په استفاده یې خلک په ناخوښه زړه احترام ته قایل کړل، ددې علاوه کال کې یوه ورځ یې د دوئ په اصتلاح دملي قهرمان د تلین لمانځلو لپاره ځانګړې کړه، که څه هم په دې وروستیو کې دې ورځې ته د ځینو کسانو له خوا لږ لږ د شهید اونۍ نوم هم کارېدو، ولې په دولتي محافلو کې مراسم به ټول د قهرماني ملي، په یاد او غمرازۍ راځرخېدل، په نموړې ورځ به عمومي روخصتي وه، د قهرماني ملي پلویان به ښار ته راووتل، د دولتي وسایطو او وسلونه په استفاده ډلګۍ ډلګۍ به دښار په سرګونو، جادو، کڅو او واټونو کې کرځېدل، د دچیغو وهلو علاوه، د ټوپکو خولې به یې پورته نیولې وې، ذرېې به یې

کــولې، پــولس، ملــکي هــر څــوک بــه يې چې مــخې تــه ودرېــدو، د مــوټرو تــر ټــېرو يې لانــدې کولــو او يــا يې هــم ځــای پــه ځــای ويشــتلو، لــه دې کبلــه پــه يــاده ورځ بــه د ښــار ټــول امنيــتي کمربندونــه پــه مــخ خــلاص و، تــرافيکي قــوانين، مــوانين بــه محــوه و، ښــار بــه د لــوی وحشــت شــاهد و، همــدا و چې، د دوی سريــېره ځيــنې نــورو کســانو بــه هــم لــه دې ورځې فــوق العــاده ســوء اســتفاده کولــه، پــه مــوټرو بــه يې ځــتې او مــخ د احمدشــاه مســعود تصــويرونه ولګــول، نــور بــه يې خــاره چــا د چــاودنو لپــاره بمونــه او بــارود خپلــو اهــدافو تــه پــکې رســول، چــا بــه وســلې هــاخوا دې خــوا لــېږدولې، د مــوادې موخــدره او تــاريخي آثــارو قاچــاقبرو بــه خپــل کــار پــکې کولــو، همــداسې نــور خلاصــه پــه دې ورځ بــه چې پــه مــوټر د احمدشــاه مســعود تصــويرونه لګــولي و، د کابــل ښــار عــلاوه، تقريبــاً پــه ټــول افغانســتان، خصوصــاً دســمتې شــمال هــر ولايــت تــه بــه دې چې پښــه پــرې ټينګــه کــړې، پــه ټولــه لار چــا دومــره نشــوای درتــه وېــلی چې پــه مــخ دې څــوګلــه دي؟ ولــو کــه هــر څــه بــه دې بــار کــړي و، لــه دې وجې بــه ډېــرو قاچــاقبرانو د کــال پــه اوږدو کې جمعــه کــړي تــور مــواد خپلــو موخــو تــه د رســېدو لپــاره دې ورځې تــه معطــل کــړي و، پــه همــدې يــوه ورځ بــه يې دټــول کــال زور ايســتلو، ددې ورځې تــر تېرېــدو وروســته چې د احمدشــاه مســعود پلويــان بــه ســتړي شــول، ټوپــک بــه يې کېښــودل پولســو بــه بيــا پــه خپــل فعالــت شروع وکــړه د ښــارونو دروازې او کمربندونــه بــه يې وتــړل، خــو لــه دې وروســته پــه نــورو ورځــو هــم د قهرمــان مــلي تصــوير يې اثــره نــه و، د کــومې ودانۍ پــه دروازه بــه چې لږېــدلی و، د هغــه داخــل کې قــانون او دقــانون پــلی کوونکــو ځواکونــو آنــتن نــه ورکولــو، حتــا د کــوم مــوټر د مــخ پــه شيشــه بــه يې چې تصــوير چســپ و، ترافيکــو بــه لکــه د نــورو ډرېورانــو سره د تــرافيکي قوانينــو پــه نقــص دومــره سر نــه ورسره خوږولــو، چــون لــه

تصـــوير نـــه معلوميـــده چې سړی لـــه زوروړو نـــه دی، کـــه يې راټينـــګ کـــړی وی، ممکـــن ترافيـــک وهـــل خـــوړلي وی، بنـــدي شـــوی وی، حتـــا لـــه دنـــدې ګوښـــه شـــوی وی، لـــه دې کبلـه مـوږ هـم د قهرمـانې مـلي د تصـوير تـر چـتر لانـدې د بانـګ خـون پـه نـوم بې غمـه خپـل د بـډوډو د پـېر او پلـور کـارو بـار کولـو، کـه څـه هـم لـه حکومتـه نـه وېـردم، د امنيـــتي کســـانو بـــه چې د دروازې لپاســـه د قهرمـــان مـــلي پـــه تصـــوير ســـترګې ولګېـــدې بېچـاره ګـان بـه واپـس لـورس شـول، ولې خپلـه د ددوئ پـه خـبره د آمـر صـيب يـا قرمـانې مـلي د پلويـانو نـه مې څـه خـار خوړلـو تـر څـو پـوه نشيـ چې زه يـو پښـتون يـم ددوئ پـه شـان، او ددوئ پـه جامـه کې د احمدشـاه مسـعود لـه تصـوير نـه پـه ګټـه د قـانون، خـلاف د بـډوډو د قاچـاق کـار او بـار مـخ تـه وړم، لـه همـدې وېـرې مې د شـهاب الـدين خرسـاني پـه نـوم، د پنجشـير د بـازارک داوسـيدونکي او تاجـک قـوم د وګـړي پـه صـفت جعـلي پېژندپانـه جـوړه کـړې وه او خـبرې مې هـم ټـولې پـه فـارسي کـولې، حتـا ډېـری خپـل کارمنـدان مې هـم نـه و، رابانـدې خـبر چې زه پښـتون يـم، خـو پـه هـر حـال فکـر کـړم د تصـوير کيسـه رانـه اوړده شـوه؟ ښـنه غـواړم، هيلـه ده مطلـب مې رسـولی وي، نـور ځـای پـه ځـای د پـای ټـکی ورتـه ايـږدم، مسـتقيماً د نجـلۍ پـه بـاب د کيسيـ د دوام لپـاره د ډاکترې هغې جملې ته ورځم چې کړل يې:

- ريـس صـاحب! د نجـلۍ خـو وينـه مينـه نـه وه پکـار، غوښـتل يې خپلـه ګـرده (بـډوډی) وپلوري، پيسو ته يې اړتيا وه!

پـه دې سره مې لمـړی د حيرانتيـا لـه مـخې بې اختيـاره افففـف.. ترخولـه ووتـل وروسـته مې پسې زياته کړه:

- څه د ظالم بچی ده، پيسې يې څه کولې؟

- نه پوهېږم ریس صاحب! پوښتنه مې هم تېرې وکړه خو څه یې ونه ویل، البته شرط یې هم دا و، چې ستاسو د عامه ریښ یعني دولس لکه (۱۲۰۰۰۰۰) افغانیو نه یو لک (۱۰۰۰۰۰) افغانۍ کمې راته حساب کړی، خو زما سره به مو نماینده لېږئ، په څلورمه کارته کې د (دارالدرمان) په نوم کوم شخصي روغتون نوم یې واخیستلو، ترڅو جراحي مې هلته تر سره شي، ځکه چې د هغه روغتون جراح یوه ښځینه ډاکتره ده، لایقه هم ده، بلخوا زه ورسره پېژنم، تر څنګ یې یوه همصنفۍ مې هم هلته نرسه ده، چون په کور کې داسې څوک نه لرم چې پایوازي مې وکړي، هلته مې انشاءالله همغه همصنفۍ همکاري راسره کوي.

- دې نجلۍ کې کومه بله کیسه نه وي ډاکترې! کنه ددې ځوانۍ سره خو چې یوازې یو چاته موسکۍ هم شي، دولس لکه افغانۍ ورکوي!

- نه ریس صاحب! څه کیسه به وي پکې؟ ته ټولو ښځو ته ددې څو ښار ګشته فاحشو نجینو په سترګه مه ګوره (۹۹) سلنه افغان مېرمنې دبدن غړي پلوري، حتا تر سر تېرېږي ولې عزت یې ورته مهم وي!

- بیا نو څه فکر کوې، پیسې به یې د څه لپاره دومره ضرور پکار وي؟ چې په دې نوځوانۍ کې او بې مثاله سرشارې ښکلا سره، سره یې د ځان معیوبیت ته اراده کړې، د بدن یو خورا مهم او حیاتي غړی په پیسو پلوري!؟

ډاکترې په موسکا کې راغبرګه کړه:

- ریس صیب! دلته خو هره ورځ لسګونه ګرده پلورونکي راځي، څه خبره ده، چې یوازې ددې نجلۍ ګرده پلورل دومره حیرانونکي درته ښکاره شول؟

- اوففــف، ډاکــترې! تــه هــم خــبرې ښــه کــړې، خــو (ک....) يې کــرې کــړې، مشــتريان تــوپير لــري، تــه نــه ويــنې؟ نــور چې راځي، اکثريــت يې د عمــر پــه دريمــه دوره کې وي، ســن يې پــوخ وي، بــل خــوا مشــکيلات يې لــه ورايــه ښــکاري، يــا يې اولادونــه وړې وي، يــا سر پنــاه نــه لــري يــا دوفــه شــوي وي، وغــيره ســتونزې لــري، ولې ددې نجــلۍ د خــام عمــر سريېره ښاپيرزاذې ښکلاء او ځوانۍ ته په کتو يې واقعاً جالبه ده!

ډاکترې مې په خبرو کې ترخوالی درک کړو، زر يې رنګ واړولو:

- بــلې ريــس صــيب! رښــتيا هــم همــداسې ده او بېعقلــه هــم نــه وه، چې د خپــل صــحت پــه ارزښــت دې پــوه نشيــ، ښــه باتعليمــه هوښــياره نجــلۍ وه، امــا بدبختانــه د کــوم ډېــر کلک مجبوريت له مخې يې داسې وران تصميم نيولی و، خو افسوز وېې نه وېل!

- منه ډکترې! ددې معلومات اړين دي، يوه طريقه يې راګوره!

- نــه پــوهېږم رايــس صــيب! کــه څــه هــم مــا بــار بــار پوښــتنه تــرې وکــړه امــا قصــداً يې نــه غوښــتل څــوک پــوه شي، حتــا اخــير کې مې دمبايــل د شــمارې غوښــتنه تــرې وکــړه، وېــل مې: ترخــو لــه ريــس صــيب سره تــر مشــورې وروســته بيــا زنــګ درتــه ووهــم، لا يې هــم د خپــل مبايــل شــماره رانکــړه بلــکې زمــا شــماره يې ورســوه واخيســتله کــړل يې: تاســو مشــوره وکــړئ زنــګ بيــا زه درتــه کــوم، کــه چــېرې خوښــه مــو وه؟ زه هغــه روغتــون کې وخــت اخلــم د نوبــت رارســېدو سره ســم احــوال درکــوم، تاســو بــه مــو خپــل کــس راولــېږئ، نــو کېــدی شي تــر بېګــاه يــا ســهار تــه زنــګ ووهي، خصــوصي روغتــون کې د جــراحۍ پــه بــاب ستا د ځواب به صفت څه ورته ووايم؟

- کــه پــه شــف شــف وخــت ضــايعه نکــړو او مســتقيماً شــفتالو درتــه ووايــم، پــس لــه تــا دې پټــه نــه وي ډاکــترې! کــه څــه هــم ذوقونــه فــرق لــري، ممکــن تاتــه دومــره ښــه نــه وي

ښکاره شوې، ممتا زما د ذوق له مخې يقين وکړه ټول ژوند کې مې لمړنی ځل دی چې دومره ښايسته نجلۍ مې وليده، لنډه اوږده يې دا په هر قيمت چې کېږي، داسې يوه لاره لټوه چې نجلۍ‌ی‌ه...

په همدې ځای مې خبره نيمګړې ورخوشې کړه.

ډاکترې مې خولې ته په کتو له څو شېبو انتظار وروسته کړل:

- ولې دې ساه ونيوله نجلۍ څه؟

- افففف ډاکترې څورلس کاله دې تحصيل کړی، خو بيا هم لکه کوچی پوهول دې د شنه کاڼي سوري کول دي!

ډاکترې وخندل پسې زياته يې کړه:

- رښتيا وايې رايس صيب! باور وکړه که مې اوس هم صحيح مطلب اخيستی وي!

- خو وايم کنه چې پوهول د دکاني سوري کول دي، مطلب دا چې زما پيسې او شتمنۍ دې اور واخلي ابرې دې شي، چې داسې يوه تازه سپړل شوې د ګلاب غوټۍ مې تر سترګو لاندې پيسو ته د اړتيا له وجې خپلې ځوانۍ ته اور ورکوي او زه ورته ګورم، په هيڅ صورت نه، په پيسو کېږي، ولوکه په هر څو کېږي، بدودی څه، زه به يې ديو ويښته ضايعه کېدو ته هم اجازه ورنکړم، ولې تر څنګ يې په دې پسې الوتي زما په روح او روان باندې هم ددې ترحم ته اشد ضرورت دی، په دې برخه کې دې صادقانه همکاري غواړم، چې زنګ يې وکړو راوغواړه، د بانګ دخل يې په اختيار کې ورکړه، هر څومره پيسې يې چې پکار وي، بلا يې دې واخلي، اما په دې شرط چې مقابل کې يې په خورا دوستانه او ملهمانه الفاظو زما د زړه او بېلا بېل هر اندام غوښتنه او ضرورت وريادول، همدارنګه پرې منل يې هم اړين دي، پس سره

ددې چې کله ځان ګول واچوې، خو بيا هم ستا په ژبه او متکليمه استعداد کې زه دا توانايي وينم آغلې ډاکترې!

ډاکترې خندا کې راغبرګه کړه:

- په سترګو ريس صيب! څه چې زما له لاسه کېږي، تور توتان تر تا قربان، خو اوس به بيا وايې چې ځان ګول اچوې؟ اما باور وکړه که لا مې هم له نمورې نجلۍ نه ستاسو د غوښتې په نوعيت سم سر خلاص وي؟!

- داسې راته ښکاري ډاکترې! چې غواړې له درته مساعدې زمينې نه په استفاده، ښې ملنډې راباندې ووهې، کني له يوې ښکلې نجلۍ نه د يو مجرد ځوان خواهش بل څه کېدی شي، پرته له دې چې د ژوند همسفر يې کړي؟

ډاکترې بيا هم د خپل عادت له مخې په خندا سره راغبرګه کړه:

- هووو وبښه ريس صاحب! رښتيا هم همداسې دی ده، خو انسان ضعيفه دی کله يې فکر کار ونکړي او تر ډېر زه هم نه يم ملامته ځينې وخت د مجرادانو خواهشات هم سم نه وي، نو ځکه مې زر پام ونه رسېدو!

- لاحول ولاقوت... ډاکترې! ډاکترې! د احساساتو سره مې لوبې مه کوه، زما او ستا په اندازه وخت چې څوک يو ځای سره تېر کړي، رګ، رګ ديو او بل پېژني او سترګو کې يو دبل په مطلب پوهېږي، اما زه تاته په خوله غږېږم لا هم نه پوهېږې، ته وا په چنايي درته لګيا يم او يا د دوختر بازۍ ښه لويه مخينه لرم، چې تا مې په اړه داسې قضاوت وکړو؟

ډاکترې دا ځل سم په کړس وخندل پسې زياته يې کړه:

- شــوخي مې وکــړه، بیــا هــم وبښئـ ریــس صــاحب! ولې تــه بــاور وکــړه، ســتا مخکــني جــدي شخصــیت، کمــو خــبرو او قــاطع دریــځ تــه پــه کتــو او نــن پــه عاشــقانه نــړۍ کې د پــل ابښــودو، سره فــوراً ۱۸۰ درجــه تغــیر، ماتــه څــېره او مشــعوقې تــه د لار لټولــو پــه پــار د الفاظو سکښل، اوړدې او ساده خبرې دې زما لپاره خورا جالب بحث و.

- امـم هممـم مـا خـو لـه مخـه درتـه ووېـل چې تاتـه ښـه د ملنـډو او سـاعتېري موقـع پـه لاس درغله ډاکترې!

- نــه خــدای ج دې نکــړي ریــس صــاحب! پسې‌ــ زیاتــه یې کــړه: زه چې درتــه ژونــدۍ وم ډاډه اوســه څــه د فــاتح الجهــان لــور خــو نــه ده، چې ســتا پــه شــان لــه هــر اړخــه پــه تــول پــوره او څــه پــرې بانــدې ځــوان پشــنهاد بــه ردوي، پــه داسې حــال کې چې پیســو تــه د مجبوریــت لــه وجې خپلــه کــرُده پلــوري او تاســو پرتــه د یــو ویښــته لــه ضــایعه کېــدو یې پــه هــر قیمــت اقتصــادي اړتیــا پــوره کولــو تــه حــاضر یاســت! پــس ړونــد لــه خدایــه څــه غواړي؟ دوې سترګې!

- ایله دې د انسانیت خبره وکړه، د غازي په اصتلاح: خرابه مشې ډاکترې!

پــه دې سره دواړو لــړ وخنــدل، چــون د غــازي بــه چې پــه هــره ښــکلې نجــلۍ ســترګې ولګېدې سم له واره به یې کړل: افففف خرابه مشې د کاکا لورې!

خــو پــه هــر حــال د غــازي تکیــه کــلام تــه لــه خنــدا وروســته مې پسې‌ زیاتــه کــړه: چې داسې ده بیــا نــو، څنګــه مې چې مخــکې ووېــل کلــه یې چې تمــاس درسره ونیولــو، پــه یــو معــین وخــت کې یې راوغــواړه، لــه راتلــو سره یې پــاس ګلخــانې تــه هســکه کــړه، اشــپز تــه احــوال ورکــړه چې یــو ښــه ظفــراني چــای در دم کــړي، همــداسې د وچې او لنــدې میــوې انتظــام هــم ورتــه وکــړه، کــه اړتیــا شــوه یــا د ډوډۍ وخــت و، ملــوک تــه پیسې‌ــ ورکــړه لــه

رستورانت نه ښه فوق العاده ډوډۍ تري راوغواړه، په همدې جريان کې به يې ښه ملهم کړې، بيا به کرار کرار په ډېر احتيات او هوښيارانه انداز د خبرې سر ورلوڅ کړې، خپل مطلب به ور واوروې، په وروستيو کې دې که زما درتلوته زمينه سازي وکړه، کوم ضروري کار دې راپورې وتړولو، زه به هم د هغه ضرورت په اساس د يوې دقيقې لپاره د کاکا صالح په تمثيل کولو سره تشريف دروړم، ممکن دا کار هم اثر ګوزار اوسي!

په دې سره ډاکترې بيا هم د خپلې خوش مزاجۍ په ساتلو سره خپل عادت وکړو، ښه په کړس يې وخندل، اخير کې يې کړل:

- صحيح ده ريس صيب! چې زنګ يې ووهلو، که امکان و انشاءالله د مبايل نمبر دې راسره وصلوم، ترڅو ته مو هم خبرې واورې!

مخکې له دې چې زه يې ددې خبرې تشکوري تري وکړم، ور وتکېدو، چې کتل مو صفاکار و، نومورې صفاکار مو سپينږيرى و، له دې کبله ټولو کارمندانو به يې ډېر لحاظ کولو، همدا و چې دى به هم تر ما پورې يګان وخت د بانک په کارمندانو ډېر تېز ورتلو، دلته هم په ډاکتره د سترګو لګېدو سره يې کړل:

- ته دلته بې غمه ناسته يې اتېرې (خاندې) ورشه دا دوه ساعته کېږي مشتريان بېچاره دې درته انتظار دي!

ډاکترې ماته سترګې راوړولې په موسکا سره يې کړل:

- سمده همدا خبره شوه ريس صيب! خداى پامان ولاړم! چې کاکا غوسه دى!

- هو، هو ځه خداى ج دې مل شه، عاجل ځان رسوه، چې هسې نه ځان پرې ودېبوې!

دا خــبره مې د ډاکــترې خنــدا تــه بیـا یــوه بهانــه شــوه، د ځــان تــر کــابو کولــو وروســته د خـپلې لابراتــوار شــبعه پــه لــور روانــه شــوه، لنــډه دا چې ورځ تــېره شــوه ماخســتن ناوختــه مې زنګ پسې وکړو، پوښتنه مې ترې وکړه:

- نجلۍ زنګ نه دی وهلی؟

کړل يې:

- نه تر دې دمه خو يې نه دی وهلی!

دشــپې تــر تېرېــدو وروســته ســهار پــه (۷) بجــو مې بیــا زنــګ ورتــه ووهلــو، د ډاکــترې ځــواب داخــل هــم مــنفي و، بلاخــېره شــاوخوا نهــه (۹) بــجې وې، مــوټر مې لــه کــوره راویســتلو د بــاغ بــالا پــه سرک راروان وم، مبایــل تــه مې زنــګ راغلــو، چې کتــل مې ډاکــتره وه، زړه کې مې راوګرځېــده، ممکــن هغــه نجــلۍ زنــګ وهــلی وي، ډاکــترې بــه د کــړې وعــدې لــه مــخې زمــا نمــبر هــم وصــل کــړی وي، لــه دې کبلــه زنــګ مې اوکې کــړو، ولې غــږ مې ونکــړو، خــپ او چــوپ مې غــوږ تــه ونیولــو، همــداسې و، د دوئ لمــړی ســلام کــلام او معرفت تېر شوی و، په دې ساعت کې ډاکترې ورته کړل:

- ښـا شـکر چې ښــه يې ثنــاء جــانې! زه خــو هــا ورځ ســتا پــه موضــوع د بانــګ د ریــس سره وغږېــدم، ځــواب يې مثبــت و، انشــاءالله کومــه ســتونزه نشــته، ولې تــر څنــګ يې ځیــنې وړې وړې اندیښــــنې لــــرلې، ددې د رفعــــه کولــــو او د بانــــګ د اصــــولو متــــابق ستاســــو امضــاء اخیســتل اړیــن دي، ددې لپــاره مهربــاني وکــړه، نــن کــولی شې، کــه ســبا؟ یــو ځــل بانګ ته راشه!

- وبښــه ډکــتر صــاحبې! هیلــه ده، مــا درک کــړې زه خــورا ســتونزې لــرم د بیــا درتلــو وعــده نشــم درسر کــولی، ولې دا ډاډ درکــولی شــم، چې تاســو زمــا لــه مســولیته خــلاص یاســت،

زه مې د جـــراحۍ د هـــرې ښـــه او بـــدې پایلـــه پـــه پـــار د هغـــه روغتـــون د مســـولینو سره موافقه او لاس لیک کوم!

ډاکترې په خوشنونکې او همدردیز انداز ورغبرګه کړه:

- ثنـاء جـانې، زمـا خـورې خـورې! لاسـلیک هـم پـه هـر صـورت امـا د بـډوډي د سـالم ایسـتلو ورتیـا یـوازې خـاص مسـلکي او مـاهر ډاکـتران لـري، هـر ډاکـتر ددې قابلیـت نـه لـري، ځکـه چې د بـډوډو جـراحي بایـد تـر (۵) دقیقـو زیـات وخـت وانخـلي، تـر څـو وینـه پـکې تـوره نـه شي، همدارنګـه والونـه او شریانونـه یې حـد اکـل بایـد تـر دولـس (۱۲) مـلي مـترو اوږدوالي لنـډ پـرې نشيـ، دې تـه ورتـه ځیـنې نـورې بـارکۍ لـري، پـه دې اړه هـم د بانـګ ریـس تـه دهغـه ښـځینه ډاکـترې د معرفـت او کـاري ورتیـا پـه اړه اطمنـاً ورکولـو پـه پار ستاسو راتلل اړین دي!

- ډاکـتر صـیب محـترمې! مـا خـو مخـکې خپلـه اندیښـنه درسره شریکـه کـړه، د درتلـو بـه سـل پـه سـله درتـه دروغجنـه شـم، ولې کـه د مبایـل لـه لارې ممکـن وي؟ زه کـولی شـم ستاسو د تشویش په اړه ډاډ درکړم!

- ثنـــاء خورجـــانې! ایـــا کـــولی شې، د ممـــانعیتونو پـــه اړه دې لـــبر راتـــه ووایې، ممکـــن زه کمـک درسره وکـړی شـم؟ کـه ترانسـپورتي یـا دې تـه ورتـه نـورې ورپې سـتونزې وي، چې زما لاس پرې بر وي، خور دې خدمت کې ده!؟

- نــه داسې نــه ده، مننــه ډاکــتر صــیب محــترمې! ژونــدۍ اوسې، تاتــه دې خپــل اخــلاص ورسېږي.

- ســمه ده، خــورې! زه بــه د ریــس صــیب سره وغږیــږم، ســتا لپــاره بــه هیلــه تــرې وکــړم ترڅـو سـتا سـتونزو تـه پـه کتـو د مبایـل لـه لارې د خپلـو اندیښـنو ډاډ درنـه تـر لاسـه

کــړي او ســـتا د خـــوښې او غوښـــتنې سره ســـمه موافقـــه درسره وکـــړي، دا ټـــول ددې لپـــاره چې پـــه همغـــه یـــو نظـــر لیـــدو سره دې، ســـتا ښـــکلې ځـــوانۍ، هوښـــیارۍ، پـــوهې او انســـانیت تـــه پـــه کتـــو زیاتـــه رابانـــدې ګرانـــه شـــوې، تـــر خپلـــه کـــوچنۍ خـــور مرینـــا کمـــه نـــه راتـــه ښـــکارې، خو کاشکې چې یوه بنیادي مرسته مې له وسه درسره شوي وی.

- ژوندۍ اوسې ډاکتر صاحبې! ایا بیا زنګ ته وهې؟

- زه بـــه لمـــړی ورسره وغږېـــږم، وروســـته بـــه ښـــه دا وي، چې خپلـــه سره تمـــاس کې شئ، مستقیماً یو بل ته قناعت ورکړئ!

- ایا نشي کېدی تر نظر اخیستو وروسته یې په نمایده ګۍ ته راسره وغږیږې؟

ډاکترې په همدردانه انداز ورغبرګه کړه:

- قربـــان دې شـــم زمـــا خـــوږې خـــورې! خـــو دلتـــه هـــر څـــوک خپـــل مســـولیت لـــري، هـــیڅ یې تـــر اثـــر لانـــدې مـــه راځـــه، ډاډه ورسره وغږېـــږه، ریـــس هـــم بـــد سړی نـــه دی، تـــل دیـــوې موضوع د غوټو دسپړلو لپاره د لنډو او اسانترینه لارو په لټه کې وي!

په دې سره نجلۍ هم کم رنګه خندا کې ورغبرګه کړه:

- نـــه تـــر اثـــر لانـــدې راتلـــو خـــبره یې نـــه ده، خـــو همغـــه ورځ چې مـــا ولیـــدلو داسې یـــو ګونـــګ انســـان راتـــه ښـــکاره شـــو، ډېـــر وروســـته پـــه ګنګـــړو آواز همغـــه هـــم د تـــاجکو پـــه لهجـــه فـــارسي کې بـــه د یـــوې خـــبرې ځـــواب تـــرې راووتلـــو! لـــه دې کبلـــه، کـــه څـــه هـــم تاســـو ورسره بلد یاست، خو زه او دی فکر نکړم په اسانه سره پوه کړی شو!

پـــه دې سره ډاکـــترې ښـــه وخنـــدل، ماتـــه هـــم د نجـــلۍ پـــه ګونـــګ او ګنګـــړو خطـــاب کولـــو او همغـــه ورځ لـــه لاســـه ورکـــړو روحیـــاتو او ددې پـــه اصـــتلاح ګنګـــړو خـــبرو تـــه مې پـــه کتـــو،

ډېره بې ختیاره خندا راغله، خو خپل حساسات مې کنترول کړل، د ډاکترې خندا څو لحظې وخت واخیستلو، وروستیو څپو کې یې ورغبرګه کړه:

- نه داسې نه ده، ثناء جانې! هاا ورځ فکر کړم سخت ناروغ و، کني ما خو درته وویل چې ډېر ښه د خبرو کولو او مخاطب د قناعت حاصلولو استعداد لري، سره ددې پښتو کې هم هېڅ مشکېل نه لري!

- بیا سمده ډاکتر صاحبې! نظر یې واخله که خوښه یې وه؟ ما ته زنګ وکړه او که ځواب یې منفي و، بیا به هم یو احوال درسره راکړې وبښه!

- په سترګو تر اوسه بانګ ته نه دی، راغلی دوه دری ساعته وروسته احوال درکوم، په ډېر احتمال سره مطمینه اوسه، انشاءالله زه ټینګار پرې کوم، زما خبره تر ډېره آوري، ښنګه چې ته غواړې، زه به په ټول توان د همغه څه پرې منلو هڅه وکړم!

- تشکور ډاکتر صاحبې! زنګ ته به دې سترګې په لار یم، نن باید دا خبره واضح شي، کنه چې بیا د کوم بل بانک سره وغږېږم، چون د دراتلونکې هفتې تر ورځې زما پیسې پکار دي!

- انشاءالله ډاډه اوسه!

- تشکور ډاکتر صاحبی! که کوم خدمت نه وي، د فعلاً لپاره دې نور په خدای ج سپارم ښه ورځ!

- مننه ثناء جانه! تاته هم ښه ورځ الله ج دې مل شه!

په همدې سره ډاکترې، د نجلۍ تماس ورقطعه کړلو، په ما یې غږ وکړو:

- ریس صیب آورې؟ نجلۍ ته دې خدایزده څه څان په پېریانو وهلی و، خبرو ته یې دې پام و؟

په دې سره دواړو وخندل، ربښتیا هم زما په باب ګونګ او ګنګړو الفاظ کارول یې جالب و، خو په هر صورت ډاکترې ته مې ورغبرګه کړه:

- در روان یم له نژدې دې وینم، د اوس لپاره دې خدای ج مل شه!

- سمه ده خدای په آمان!

تلیفون قطعه شو، په لاروګنه ګونه وه، بلاخره نیم ساعت پس بانګ ته ورسېدم، وړاندې پارکینګ کې د موټر تر درولو وروسته واپس راوګرځه دم، دروازه کې مې دیوې لحظې لپاره په ولاړو پښو له سلام علیک سره ګډ د غازي سره یوه خوله ګپ وکړو، له دې نه تر راروانیدو وروسته عمومي دهلېزه کې د بانګ د دوه دریو کارمندانو سره مخامخ شوم، ددې سره د جوړ پخیر په لړ کې هاخوا د ډاکترې دشعبه وره کې په چوکۍ ناستو څو تنو مشتریانو مې سترګې ولګېدې، لاس مې ورته پورته کړو، راراوان شوم چې لیدل مې، زما دشبعه وره کې هم څو کسان منتظر و، سلام مې ورکړو، شبعه ته د ننوتلو سره هم محال مې یې زر زر په کارونو ورخلاصولو پیل وکړو، د دوئ تر رخصتولو وروسته مې، د کېمره له سترګې د لابراتوار شعبه تر خپل لید لاندې راوستله، ډاکترې ته لا هم دوه مشتریانو په نوبت کې ناست و، تر وزګارېدو یې د انتظار لنډولو په پار مې د خپل دفتر په وروسته پاتې کارونو قلم راوخیستلو همدې باندې مصروف وم، آشپز دې خیریوسي یو ګیلاس چای یې هم راوړو، نیم ګیلاس مې لا نه وڅښلی، چې په دفتري ګوشۍ د ډاکترې زنګ راغلو، ګوشي مې جګه کړه، په سلام پسې پیوست یې کړل:

- ریس صاحب! راغلی یې؟

- بلې وختي راغلی یم!

- سمده!

نور یې څه ونه ویل له همدې سره یې تماس ورقطعه کړو، بلاخره پنځه شپږ دقیقې وروسته د وره په ټک ټک کولو سره شعبه ته راننوتله، په اولیه سلام کلام پسې جوخت مو د ثناء موضوع را آواره کړه، ډاکترې کړل:

- سهار دې دنجلۍ خبرې واورېدې؟

د ډاکترې د پوښتنې په کولو سره فوراً زما په باب د نجلۍ له خوا د ګونګ او ګنګړو کلیمات مو ذهن ته راغلل، پرته له یادولو یې، یو ځل بیا دواړو لږ پرې وخندل د خندا وروستیو کې مې ورته کړل:

- هو وامې ورېدې! نور په هر حال ولې بانک ته له راتلو انکار یې سخت شو!

- هو ربښتیا ستونزه یې جوړه کړه، خو د اوس لپاره ددې د نه راتلو یا هم A پلان ناکامېدو په منلو سره B پلان جوړول په کار دي، هغه هم زر تر زره ځکه چې تاواورېدل همدا نن یې د قاطع ځواب غوښتنه وکړه!

- ورته وېلې به دې و، چې بانګ ته راشه همداسې به پیسې درکړو!

- ددې خبرې کول خو ستونزمن نه دي ریس صیب! او نه مې هېر و، ولې لکه څنګه چې یوه نجلۍ خپله همجنسې یا نجلۍ درک کولی شي، غېرې همجنس یې نشي درک کولی، هلک نه دی چې څوک ورته ووایي راشه پیسې همداسې درکړم او دی هم سم د واره ور روان شي، اما یوه پېغله نجلۍ هغه هم په نابلده ځای کې، د نابلده خلکو له خوا پرته له کوم منطقي دلیله د داسې خبرې تر شاه ډېرې بلاوې

ویـني، هــېڅ کلــه يې پــه وړانــدې مثبــت بیــني نشيــ کــولی، دومــره بــه يې ووېــروې، چې بیــا بــه يې د هــېڅ وخــت لپــاره د مبایــل شــمېره هــم زنــګ تــېر نکــړي، البتــه ددې خــبرې کــول ضروري دي، مګــر د یــوې مهنــدسي شــوې طــرحې لــه مــخې یعــني پــه هغــه طریقــه ورتــه ووېــل شي چې نجــلۍ د وېــرې احســاس ونکــړي او یــا هــم احساســاتي نشيــ، ترڅــو خــدای ج مکــړه هــڅې مــو بې پــایلې شي، خنــدا کې يې پسېــ زیاتــه کــړه: بلاخــېره زمــا شــیرني هــم وسوزي!

په دې سره يې زما په شونډو هم موسکا خوره کړه، کړل مې:

- امممــم ســتاسره د خــپلې شــیرنۍ غــم دی، رښــتیا يې ویــلي، چې پښــکه د خــدای ج لپاره مورږ که نه نسي؟

دا خــبره یــو ځــل بیــا د دواړو د خنــدا ســبب شــوه، اخــیر کې مې ټوکتــاً پسېــ زیاتــه کــړه: اصــلاً زه اوس پــوه شــوم چې تــه خپلــه شــېرني پــېرړوې، ځکــه دا موضــوع داسې پــېچلې، پــېچلې کــوې، کــني د پیســو پــه مقابــل کې هــېڅ ښــځه د ټیــنګې نــه ده، چې ورتــه ویــلي دې وی، خبره ختمه وه، دومره کیسو ته ضرورت نه وا!

ډاکترې هم په خندا خندا کې د ټوکې ځواب په ټوګه راغبرګ کړو!

- نــه ریــس صــاحب، څنګــه مې چې مخــکې درتــه ووېــل لمــړی خــو هــرې ښــځې تــه ددې خــو ښارګشــته بــازاري ښــځو پــه ســترګه مــه ګــوره، کــوم چې د پیســو پــه بــدل کې خلــک لــه دوی، دوی لــه خلکــو ســوء اســتفاده کــوي، بلــکې پــه ښــځو کې بــه تــر ســلګونه نــارینو غــیرتي ښــځې وویــنې، چې زه فکــر کــړم همــدا ثنــاء يې یــو ښــه بېلګــه ده، چــون یــوه ښــځه چې ډېــر قــوي ایمــان او غــیرت ونــه لــري هــېڅ کلــه نــه اړ کــېږي چې ســتا تــر بانــګ خونــه راشي د خپــل بــدن یــو حیــاتي غــړی وپلــوري، هغــه هــم ثنــاء غونــدې یــوه نازکــه او ښــکلې

نجلۍ، بناءً په ما خو ته ګران يې ريس صاحب! وېرېږم عاشقي د ليونتوب په پله تېرېده دي، ب[redacted] خداناخوسته ددې قضيه د ناکامېدو سره دې ببر سر، څيرې ګرېوان، يبلې پښې او په ټوله معنا د وخت مجنون، مجنون په تصور راځې، ځکه داسې په احتيات پښې ايږدم! خپلې همدې خبرې ته يې په يو ملايمه خندا سره د څو سانيو لپاره د خبرو تسلسل مات کړو، وروسته يې بيا پسې زياته کړه: او دې ته دې هم پام وي، څنګه چې تا خيال ورته کړی، اوس هغه کوټه بندې پټ سترګې شځې هم نه دي، د نن شځو عصري او ديني زده کړې کړې، ګرځېدلې، انترنيت ته لاس رسی لري، څلور ويشت ساعته دنيا ځاري، تېريستل يې ساده کار نه دی!

د اوو په کولو او مسخند په خندا سره مې ورغبرګه کړه:

- هسې مې غړوې ډاکترې! يقين وکړه دومره مې تر شنو ونو تېرې کړې چې....

نور مې څه ونه وېل خبره مې په همدې ځای نيمګړې پرېښوده.

- ډاکترې راغبرګه کړه:

- نه قربان! مخکې مې درته وويل اصلاً ته د صحيح اصيلو افغانو او بازاري نجونو توپير نشې کولی!

- سمه ده ډاکترې! ولې دا هم مه هېروه چې ما پسې هم د مور دعا ده، ډېرې ناممکنې مې يې په مخ ممکنې کړې، نن هم باور لرم ددې صحرائي کفترې په وړاندې به هم انشاءالله خپل جادو وښايي، ته مې نمبر ورکړه تکيه په الله ج!

ډاکترې کړل:

- له ټوکو هاخوا چې واقعت شي ريس صيب! زه هم دنجلۍ د جديت سره، سره ستا دخبرو کولو هنر او د مخاطب متثيره کولو ته په کتو، ستاسو ترمنځ د تماس

نیولـــو مثبــت پـــایلو تـــه خوشـــبینه یـــم او پـــه دې تنـــګ وخـــت کې بلـــه لار هـــم نشـــته نجـــلۍ
همـــدا نـــن د قـــاطع ځـــواب غوښـــتنه کـــړې، کـــه یـــوه هیلـــه ورنکـــړی شي ممکـــن د خپلـــو
مجبوریتونـــو لـــه مـــخې بلـــه لار ونیسي ــ همـــدې وخـــت کې د ډاکـــترې مبایـــل تـــه زنـــګ
راغلـــو، مخـــکې لـــه دې چې اوکې یې کـــړي، مـــخ یې راوړولـــو: عمـــه مې زنـــګ کـــړی، تقریبـــاً
دولـــس بـــجې دي زه مې نـــور ځـــم خـــپلې شـــبعه تـــه، خـــبره خـــو همـــدا شـــوه، ډوډۍ مې چې
وخـــوړه د نجـــلۍ سره تمـــاس نیســـم شـــماره دې ورکـــوم، ممکـــن ســـم د لاســـه زنـــګ درتـــه
وکړي!

- سمه ده ځه خدای ج دې مل شه!

پـــه همـــدې سره جګـــه شـــوه، لـــه روانیـــدو سره یې د عمـــه زنـــګ هـــم اوکې کـــړو، پـــه جـــوړ
پخـــیر وبلـــو سره د خـــپلې شـــعبه پـــه لـــور ولاړه، زه هـــم ځـــو شـــیبې وروســـته راپورتـــه شـــوم
حمـــام کې مې لمـــړی یـــو دوې لـــپې یـــخې ابـــوه مـــخ تـــه واچـــولې، چې ســـاعت تـــه مې وکتـــل د
ماسښـــین لمانځـــه تـــه کـــم وخـــت پـــاتې و، واپـــس لـــه ورنـــه وروګرځیـــدم اودس مې هـــم وکـــړو
د حمـــام نـــه د راوتلـــو سره ســـم دهلـــېزه کې مې پـــه آشـــپز ســـترګې ولګیـــدې، زمـــا پـــه لیـــدو سره
یې قدم کوچنی کړو، چې رانزدې شو تر سلام وروسته یې کړل:

- ریسه صیب! ډوډۍ دفتر ته راوړم که ګلخانې ته جګیږې؟

- دفتر ته یې راوړه!

ددې سره آشـــپز واپـــس وګرځیـــدو، زه هـــم دفـــتر تـــه راغلـــم، مـــخ او لاس مې وچ کـــړل آینـــه
تـــه مخـــامخ شـــوم پـــه ویښـــتو مې ګـــوتې تـــېرې کـــړې، ترڅـــو پـــه چـــوکۍ کېناســـتم آشـــپز هـــم
ډوډۍ راورســـوله پتنـــوس یې د مـــیز لپاســـه کیښـــودو، مـــا هـــم د بســـم الله پـــه ویلـــو سره،
ســـم لـــه واره پیـــل پـــرې وکـــړو، دا چې پـــرون راهسې ــ مې ســـتونی جـــوړ نـــه و، لـــه وریـــژو او

کــوپتې نـــه مې صرف یـــو دوې قاشـــغې راجـــګې کـــړې، نـــور مې ډوډۍ لـــه ترکـــارۍ او مســـتو سره وخوړلـــه، د ډاکـــترې خـــبرې تـــه پـــه کتـــو چې پـــس لـــه ډوډۍ دې شـــماره نجـــلۍ تـــه ورکـــوم، ترڅـــو دلمانځـــه تـــر مـــخ زنـــګ ونـــه وهي، د ډوډۍ لـــه خوړلـــو سره ســـم د لمـــونځ کولـــو لپـــاره جـــګ شـــوم، اخـــېر کې مې د نجـــلۍ سره د تمـــاس د ښـــو پـــایلو او الله ج نـــه د مرســـتې پـــه پـــار د دوه رکعاتـــه نفلـــو نیـــت وتړلـــو، الحمـــدالله مې لا نـــه وه خلاصـــه کـــړې، چې زنـــګ راغلـــو د مـــېز لـــه پاســـه مې مبایـــل پـــه لـــړزه شـــو، ســـلام مې وګرځولـــو، د یـــو ناشناخته نمبر زنګ و، د اوکې د بټنې له کلیک کولو سره یو ځای مې غږ پرې وکړو:

- بلې!

په ښځینه آواز ځواب راوګرځېدو:

- سلام ښاغلیه ښه یاست!؟

که څه هم ومې پېژنده، چې همغه نجلۍ (ثناء) ده، ولې بیا هم ورغبرګه مې کړه:

- الحمدالله وبښئ څوک یاست؟

- ښـــاغلیه! ستاســـو بـــه یـــاد وي کنـــه؟ زه دوې ورځې لـــه مخـــه بانـــک خـــون تـــه درغـــلې وم، ســـتا سره مې هـــم ولیـــدل ولې دا چې ستاســـو صـــحت ښـــه نـــه و، مـــا تـــه مـــو د ډاکـــترې نـــرګیس سره د خـــبرو کولـــو رهنمـــایي وکـــړه، کېـــدی شي تاســـو جریـــان کې اوسئ مـــا د آغـــلې ډاکـــترې سره خپلـــه موضـــوع شریکـــه کـــړه، کـــه خـــبر یاســـت؟ د بانـــک دلمـــړي مســـوول پـــه صفت غواړم زما دغوښتنې په هکله ستاسو وروستی ځواب واورم!

- هـــو، هـــو بـــلې ډاکـــترې ســـتا د موضـــوع او شرطونـــو عـــلاوه ســـتا د انســـانیت، پـــوهې، پښـــتنولۍ، وغـــېره ځـــانګېړنو خـــورا ســـتاینه وکـــړه، همـــدا و چې ستاســـو صـــحت تـــه د زیـــان رســـېدلو پـــه هـــېڅ صـــورت پلـــوي نـــه وه، بنـــاءً څنګـــه چې آغـــلې ډاکـــتره نـــرګېس زمـــوږ پـــه

بانګي چارو او کاري پرمختګ کې دملا د تیر حیثیت لري، مور ته یې خاطر ساتل قابلې قدر دي، له دې کبله پروانکړي خیر ستا دځوانۍ په خاطر دغه پیسې چې دبانګ دورځني حساب لس فیصده راځي، زه به ډاکترې ته ووایم، هر کله چې کولی شې بانګ ته راشه، څومره پیسو ته مو چې اړتیا ده، ترڅو پرته له ګرُدې پېرلو همداسې یې درته تسلیم کړي!

- ستانه مننه همداسې یې نه غواړم ښاغلیه! که چېرې تاسو ما سره موافق یاست چې د بډوډي له ټاکلې بیه ماته یو لک روپۍ کمې حساب کړئ، ولې جراحي مې باید، خصوصي روغتون کې دیوې ښځنه ډاکترې له خوا اجرا شي، چې زه یې له وخت نه پېژنم ډېره تکړه جراح ده، نو باید چې سبا مو خپل استازی راواستوئ، او که خوښه مو نه وي؟ هم باید راته، ووایاست ترڅو کوم بل د ګردو پېرنې مرکز سره وغږیږم؟

- آغلې! هسې ساعت نه درته کوم، جدي وایم، سبا سهار راشه هر څومره پیسو ته چې اړتیا لرې؟ ډاکتره به یې درته وسپاري!

- هیله کوم ښاغلیه! مبایل کې مې چارج کم دی، ممکن خاموش شي، ایا خصوصي روغتون کې د جراحي عمل ترسره کېدو سره مې موافق یاست، کنه؟

- آغلې! ستا پیسې پکار دي، که خپل صحت مو نه خوښیږي؟ ایا پوهیږې د بډوډي ایستل یعني ځان وژنه؟ که عمر خوړلي کسان دا کار وکړي هم په هر حال، ولې ستاسو په شان نوځوانانو سره په هېڅ صورت د توجهه وړنه ده!

- ښاغلیه! دا خبرې پرېږده زه وخت نه لرم او نه هم زما ستونزې دا ایجادوي چې په کومه لار یو ځل تللې یم بیا هم په هغه لار تېره شم، یا خپل هویت څرګند کړم، حتا نشم کولی د خپل کور، ګرځېدو راګځېدو سیمه مې چاته وښیم، پس له تېرو

شـپږو میاشـــتو لمـــړی ځـــل او لمـــړني کســـان تاســـو یاســـت چې دومـــره اوږدې او تفصـــیلي خـــبرې مې درسره وکـــړې، هغـــه هـــم دخـــورا مجبوریـــت پـــه اســـاس، لـــه دې کبلـــه پـــه هـــېڅ صـــورت نشـــم کـــولی بیـــا بانـــک تـــه درشـــم، نـــه هـــم د مفتـــو پیســـو اخیســـتلو ښـــځه یـــم، قـــاطع ځـــواب دې غـــواړم ایـــا شخصي- روغتـــون کې لـــه مـــا سره د جـــراحۍ پـــه کولـــو موفـــق یاست کنه؟

په ترخه انداز مې ورغبرګه کړه:

- لاحـــول ولا قـــوت... اول ځـــل دی چې دومـــره ضـــدي انســـان ویـــنم، سره ددې چې زه درتـــه وایـــم، هـــر څـــومره پیسې- دې چې پکـــار وي، راشـــه پرتـــه لـــه کـــوم قیـــد او شرطـــه خـــاص د ثـــواب پـــه نیـــت یې درکـــوم، ولې تـــه بیـــا هـــم د خپـــل ځـــان پـــه لـــه منځـــه وړلـــو ټینګار کوې!

- ښـــاغلیه! د ســـترګو رایســـتلو ځـــای نـــه دی، فکـــر کـــړم زمـــا پـــه اړه دې غلـــط تصـــور کـــړی، هیلـــه کـــوم خطـــاوتلی یې، هېڅکلـــه نشي- کـــولی چې پـــه پیســـو یـــا هـــم لـــه مکـــرجنې غوســـه خواخـــوږۍ او همـــدردۍ نـــه پـــه ډکـــو خـــبرو دې خپـــل شـــوم هـــدف رانـــه حاصـــل کـــړې، تـــه چې دومـــره ښـــه سړی یې ماتـــه د ثـــواب پـــه نیـــت پیسې- راکـــوې، یـــا هـــم د نصـــحت پـــه بڼـــه مې ګـــرده پلـــورنې تـــه د ځـــان وژنې نـــوم ورکـــوې، بیـــا دې خپلـــه ولې خلکـــو تـــه د ځـــان وژنې زمینـــه برابـــره کـــړې، هـــره ورځ د لســـګونه کســـانو ګـــردې تـــرې پـــېرئ، ســـتا پـــه اصـــتلاح ځـــان وژنـــه پـــرې کـــوې ایـــا ستاســـو غونـــدې ســـخت زړو انســـانانو نـــه زه څنګـــه دا طمعـــه وکـــړم، چې پـــه دې دومـــره خلکـــو کې یې دې یـــوازې پـــه مـــا زړه ســـوزېدلی وي او دا پیسې- دې پرتـــه لـــه کـــوم مطلبـــه راکـــوې؟ بنـــاءً هسې- وخـــت مـــه ضـــایعه کـــوه، نـــه هـــم زه بیـــا بانـــک تـــه درځـــم، ولوکـــه د بانـــک دېوالونـــه دې طـــلاء شي او ټـــول بانـــک دې زمـــا پـــه نـــوم

کوي، چون څنګه چې تا فکر کړی، زه نه کومه ساده یا ستا په شان اشخاصو په تمثیل باور کوونکې او نه هم له پیسو سره نااشنا نجلۍ یم ښاغلیه! ممکن په کتابونو کې او یا هم د پخوانیو اعلاء ډګروالانو د یاد په ورځ یې دې له رسنیو نوم آورېدلی وي؟ زه د ډګروال اسد لور یم، همدارنګه د انجینر فرهاد او مولوي محراب خور یم، په لس پوړیزه اپارتومان عصري او مډرن امکاناتو سمبال کور کې را لویه شوې یم، خو دا چې ژوند هر ډول پړاونه، هسکې ټیټې لري او نن یې تر ټولو په ټیټه سطحه او اصطراري وضعیت کې کرار لرم، کېدی شي کوم الهي امتحان یا هم د تقدیر پرېکړې دي، مګر د یوې افغانې پښتنې پېغلې نجلۍ په صفت لا مې هم هېڅ نوعه بې عزتۍ، بې غیرتۍ، بې همتۍ ته مغروره مزاج سر نه ټیټوي، ګردې څه که اړتیا شوه د سر قربانۍ ته هم په لیمو هرکلی وایم، ولې خپل عزت، غیرت او افغاني غرور ته به مې تر وروستۍ سلګۍ ژمنه یم، هیله ده پوه شوی اوسې محترمه!

د نجلۍ په ځان معرفي کولو سره مې فوراً د سر ویښته نیغ دودېدل، ببخي عجایبه راته ښکاره شوه، چون د روسانو په وړاندې جګړه کې د مجاهدینو له منځه دین هېواد، ملت او دندې ته ژمنو، وفا دارو علا جنرالانو، ډګروالانو، افسرانو له جملې مې د پلار او کاکاګانونه د ډګروال اسد د مېړانې او اتلولۍ زیاتې ستاینې او انقلابي حواس پارونکې جالبه کیسې اورېدلې وې، خو په هر حال له لوې ساه اخیستلو وروسته مې ورغبرګه کړه:

- هوووو پوه شوم ډېر ډېر وبښه اغلې؟ تاسو واقعاً د هېواد د یو ډېر قدرمند لوی شخصیت لور یاست درود او سلام دې وي پرې چې ټول عمر یې په ډېرې مېړانې دې خاورې ته د نه هېرېدونکو خدمتونو علاوه ستا په شان یوه باغروره سپېڅلې او

اتلــه لــور هــم ډالۍ کــړې. بنــاءً مخــکې بــه مې مطلــب و يــا بــه نــه و، يــا هــم پــه اړه مې دې چې هــر څنګــه تصــور کــړی و، خــو همــدا شــيبه دې زمــا د هغــه ذات پــه نــوم درسره قســم وي چې ځمکــه او اســمانونه يې پيــداکړي، خــاص لــه دې کبلــه چې تاســو د هېــواد د يــو ســتر او مخلــص خــادم لــور همدانګــه يــوه باشــهامته پښــتنه پيغلــه ياســت، هــر چېرتــه چې غــواړې ادرس راکــړه، دولــس لکــه پيسې پرتــه لــه کــوم بــالّعوض د ډاکــترې نــرګيس پــه لاس درلــېږم، يــوازې او يــوازې ستاســو د قدرمنــد والــد صــاحب سره د ميــنې او پښتونولۍ له مخې دې زما لخوا ستا سره مرسته او همکاري وي!

- ښــاغليه! فکــر کــړم تــه بيــا هــم پــوه نشــوې يــا هسې خــبرې زياتــه وې، مــا د مرســتې يــا هــم همکــارۍ غوښــتنه نــه ده کــړې او نــه يې غــواړم، يــوازې د خــپلې خــبرې جــواب مې راکــړه، کــه نــه يې پــوه؟ تکــرار يې درتــه وايــم: ايــا د يــوې ګــرُدې بــدل کې پــه يــولس لکــه افغــانۍ هغــه هــم چې جــراحي يې ستاســو پــه بانــګ خــون کې نــه، بلــکې زمــا پــه خوښــه يــو خصوصي روغتون کې تر سره شي راسره موافق ياست کنه؟

- آغــلې! يقــين وکــړه کــه مې پــه ټــول ژونــد چاتــه دومــره کلــک او د زړه لــه تلــه قســم کــړی وي، مګــر تــه لا هــم پې بــاوره يې، پــه خپلــه خــبره ټينګــار کــوې او يــا هــم د خپــل صــحت سره مــو زړه تنــګ دی پــس ســمه ده څنګــه چې ســتا خوښــه وي، سربېــره ددې چې پــه نــورو رغتونونــو کې زمــوږ د ګُــرده پلورونکــو مراجعينــو جــراحي زمــوږ د بانــګ خــون د اصــولو سره ټکــر کې ده، چــون هغــه ډاکــتران چې مــوږ يې د وړتيــا پــه اړه معلومــات ونــه لــرو، بــاور نشــو پــرې کــولی ترڅــو پــه ســالمه توګــه يې دې ويســتلی شي، ممکــن خــراب يې کــړي او ټــولې پيسې مــو تــاوان شي، خــو دا چې تاســو ديــو ډېــر ويــاړلي مــلي شخصــيت لــور او يــوه باعزتــه پښــتنه نجــلۍ ياســت، څنګــه مــو چې زړه وي پــه دواړو ســترګو، زه بــه

ډاکــټرې نــرګيس تــه ووايــم ترڅــو هــر وخــت چې تاســو تيــار ياســت زمــوږ لخــوا لازم ترتيبــات ونسيــ. خــو بــرعکس لــه تانــه هــم پــه ټــول درنــاوي يــوه هيلــه کــوم آغــلې! کــه مهربــاني ونکــړې يــا هــم راتــه پيــدا شــوي انديښــنې تــه مې ځــواب رانکــړې، چې ايــا ســتا پــه شــان د يــوې نوځوانــه ښــکلې، باتعيمــه، هوښــيارې، تــېز او ځــيرک فکــر لــروونکې نجــلۍ داسې جــدي ضرورت څــه کېــدلی شي؟ چې ان زمــوږ تــر بانــګ خــون پــورې يې راورســوي او د نــاچيز پيســو پــه بــدل کې د بــدن د يــو ډېــر مهــم او حيــاتي غــړي د پلورلــو پرېکــړه کــوي، هغــه هــم د خپــل وخــت د داسې يــو ســتر او پېژنــدل شــوي ډګــروال لــور چې ټــول عمــر يې د تــن پــه وينــو او ډېــر صــادقانه د خپــل هېــواد پالنــه کــړې وي، همدارنګــه د فــرد فــرد هېوادوالــو پــه زړونــو کې ځــای ولــري؟ بنــاءً کــه نمــوړې تشــويش تــه مې قناعــت بخشــه ځــواب رانکــړې، لــه شــک پرتــه چې د ډېــر کــم وخــت پــه تېرېــدو سره بــه مې بــدن کې پــه يــو خطرنــاک تېمــور بــدل شي او کنــه نــو حافظــه کې خــو بــه مې يې د ټــول عمــر لپاره غوغوا جوړه کړې وي، نور ته او خپل قضاوت دې!

- صــحيح ده ښــاغليه! تاســو تــه چې دومــره مهمــه يــا هــم کلــک ټينګــار مــو وکــړو، بلخــوا خپــل بــانګې شرايــط مــو مــات کــړل، زمــا لــه غوښــتنې سره موافقــه شــوئ، زه بــه مــو هــم انديښــنه کې نــه پرېــږدم، کــه څــه هــم مخــکې مې درتــه ووېــل چې زمــا مشــکيلات دا نــه ايجــادوي ترڅــو پــه کومــه لار يــو ځــل تــېره وم، بيــا دې هــم پــرې تــېره شــم، يــا دې خپــل هويــت چاتــه ځرګنــد کــړم، البتــه تنهــا زه نــه بلــکې زمــوږ د کــورنۍ هــر غــړی تــر دې محــدويت لانــدې دی، پــه داسې حــال کې چې ستاســو پوښــتنې تــه د پــوره ځــواب ويلــو لپــاره زمــوږ د ټــولې زنــدګۍ تشرــيحي کيسېــ تــه اړتيــا ده، چــون کــه يــوازې پيســو تــه د ضرورت پــه اړه مې درتــه وايــم ښــکاره ده چې د يــوې پوښــتنې پــه ځــای بــه لــس درتــه پيــدا

شي، پـس مکلفـه يـم چې لـه هغـه ځـای نـه يې درتـه پيـل کـړم، کـوم چې پـلار مې ژونـدی و، زه ماشـــومه وم، مشرـــورور مې انجيـــنر فرهـــاد برابـــروکی و، دوهـــم ورور مې مولـــوي محـراب چې اصـلاً مې د کاکـا زوی دی، خـو پـه يـوه تـرافکي پيښـه کې يې د مـور او پـلار لـه وفـات وروسـته زمـا پـلار د زوی پـه صـفت لـه ځـان سره وينولـو، لـه فرهـاد نـه کشرـ خـو لـه مـا مشرـو، پـلار مې د وخـت د حکومـت برحالـه ډګـروال و، فرهـاد لـرې يـوې لېسېـ تـه تللـو، زه مـو د کـور تـر څنـګ ابتدايـه مکتـب تـه ورتللـم، محـراب مکتـب کې نـه و، صرف لـه سـهاره بـه يـو سـاعت مسـجد تـه تللـو، لـه مـلا صـاحب نـه يې قرانکـريم او نـور ديـني مضـامين وېـل، لـه يـادولو دې پـاتې نـه وي، کـه هـر څـو مې مـور او پـلار د زوی پـه صـفت ورسره نيـولی و، ولې بيـا هـم څنګـه يې چې مـا او فرهـاد تـه پاملرنـه وه، يـا مـو د راتلـوونکي غـم ورسره و، خـدای ج شـته محـراب تـه يې بلکـل نـه وه، کـه څـه هـم لمـړی درجـه نـاز او نزاکـت د فرهـاد و، د هـرې ورځې جيـب خرچـه يې لـه کـوره اخيسـته، هفتـه کې بـه يې يـوه جـوړه دريشيـ پېرلـه، کـور کې بـه چې ښـه خـواړه، ميـوه څـه و، لمـړی بـه ده تـه رسـېدل، همدارنګـه څلـورو پنځـو مياشـتو کې بـه يې موټرسـيکل نـوی کولـو، د پـلار دريمـه برخـه معـاش بـه مې يې د موټرسـيکل پـه تيلـو تللـو، ددې عـلاوه چې ښـه مبايـل بـه و، دده بـه و، د ليسېـ سرېـره بـېلا بېلـو لـوړ فـيس اخيسـتونکو کورسـونو کې بـه يې ثبت نام ورته کولو، او...

همـداسې زمـا يې هـم هـر نـاز او نزاکـت تـه رسـيدګي کولـه، خـو محـراب تـه سره ددې چې د دسـتيار پـه صـفت د کـور ټـول خـدمت مـو دده پـه سر و، فرهـاد خـو بـېخي خـلاص و، ولې زه هـم تـر ډېـره پـرې بېغمـه وم، عـين حـال کې ډېـر راسـت کـاره هـم و، همـدا و چې

فرهـاد بـه چاپلوسـک ورتـه وېـل، مګـر لا هـم د مـور او پـلار پـه وړانـدې مـو يې زمـوږ پـه پرتله ځمکه او اسمان توپير و، اما بيا هم همغه د رحمان بابا خبره شوه:

چې الله ج درسره مل نه وي رحمانه!

که لښکرې درسره وي يک تنها يې.

همـداسې د محـراب هـم د کـورنۍ لـه خـوا د خـورا ښېغـورۍ سره سره الله ج يې مـل و، لـه مـا او فرهـاد نـه يې زيـات او ښـه علـم ورتـه نصـيب کـړو، چـون يـوه ورځ سـهار پـس لـه لمانځـه دروازه وټکېـده، د مسـجد مولـوي صـيب و، لـه سـلام او جـوړ پخـير وروسـته مې يې پـلار تـه وېـل: ډګـروال صـيب! د محـراب جـان ماشـاءالله ډېـره ښـه حافظـه ده، پـه مسـجد کې چې مـوږ تـر کـومې سـطحې درس ورکـوو، هغـه يې زده کـړي، نـور اړتيـا ده چې پـه لويـه کچـه علـوم ووايي، زه نـن ځـم شريعـت البنيـاد مـدرسې تـه غـواړم محـراب جـان هـم ځـان سر بـوځم، مدرسـه کې يې شـامل کـړم. د پـلار مې زړه نـه و، خـو مولـوي صـيب د خپـل عالمانـه اثـر زور پـرې تـېر کـړو، محـراب يې ورسره بوتلـو مدرسـه کې يې داخـل کـړو، پـه دوه دريـو مياشـتو کې بـه يـو ځـل کورتـه راتللـو کـرار کـرار د خـبرو ناسـتې، ولاړې عـلاوه ظـاهري څـېره يې هـم عالمانـه کېـده، د رنجـو، مسـواک، عطـرو د کسـب کولـو سريـېره د لويـو اوږدو جـامو لـه پاسـه د واسـکټ، څـادر سره سره د تـور فـاج پګـړۍ يې پـه سره وه، خـو لا هـم چې رابـه غللـو د کـور ډېـرې درانـه کارونـه ان تـر خانـه ټکـانۍ پـورې بـه مـو دده راتلـو تـه سـاتلي و، ده هـم هـېڅ تنـدی نـه تربـوولـو چې ګويـا اوس خـو غـټ سړی تقريبـاً عـالم يـم، پـه خپلـه څـو ورځې روخصـتۍ کې بـه يې ټـول هغـه کارونـه چې مـوږ بـه نشـوی کـولی، يـا بـه لـه ټنـبلۍ رانـه پـاتې و، پـه ډېـر ښـه ترتيـب او اخـلاص تـرسره کـړل، همدارنګـه څـومره چې وخـت وتلـو د کـورنۍ د درد دوا ګرځېـدو خصوصـاً

د مــور او پــلار صــحت، لبــاس، وغــيره هــر اړخــيزه اړتيــا و، تــه يې خــورا پاملرنــه کولــه، پــاتې دې نــه وي هــر څــل بــه چې لــه مــدرسې راتللــو، ختمونــو کې يــا هــم حاجيــانو بــه چې کــوم جاينمازونــه، تــذبيح، عطــر، وغــيره څيزونــه پــه تحفــه کې ورکــړي و، ده بــه واپــس مــور او پلار ته مو د تحفه په بڼه راوړل.

خــو پــه هــر حــال چې ډېــره اوږده نشيــ کيســه رالنــډوم بلاخــره د وخــت پــه تېرېــدو سره، محــراب ښــه لــوی مولــوي شــو، زه هــم د نمــوړي پــه مرســته چې تــر ډېــره يې ديــنې زده کــړې راکــړې وې، د شرعيــاتو پــوهنځی تــه کاميابــه شــوم، همدارنګــه فرهــاد د کابــل پوهنتــون پولتخنيــک پــوهنځی څخــه د يــو ممتــاز محصــيل پــه بڼــه د عمــومي انجيــنری ســند ترلاســه کــړو، خــو بدبختانــه فرهــاد پــه همــدې د محصــيلی دوره کې يې د يــوې فــارسي زبــانې همصــنفی سره د ميــنې تــار اچــولی و، تــر فارغېــدو يــوه مياشــت وروســته مــور او پــلار تــه مــو يې د نومــوړې نجــلی د ريشــتې غوښــتلو پيشــنهاد وکــړو، مــور او پــلار مې هــم پــه ده د ډېــرې مهربــانی او ګرانښــت لــه وجې يې خــبره بــابيزه ونــه ګڼلــه، لنــډه دا چې د نمــوړې نجــلی د کــوژدې ګــل يې ورتــه راوړو، د کــم وخــت تــر تېرېــدو وروســته يې پــه ډېــرو شــانداره مراســمو او لــوړو مصــارفو ورتــه را نــاوې کــړه، دا وخــت فرهــاد د کابــل ښــار شــهرنو کې د يــو بهــرني شرکــت سره دنــده لرلــه (١٧٠٠) دالــر مياشــتنی معــاش يې ورکولــو دنــده يې هــم نــوې اخيســتې وه، د واده تــر کولــو يې ايلــه دوه مياشــتې کېــدې، د همــدې دوه مياشــتو معــاش يې کــور تــه راوړو، لــه واده کولــو شــل ورځې وروســته مې يې پــلار تــه مــخ ورواړو کــړل يې: پــلاره زه غــواړم ببــل شــم، پــلار مې پــه خــورا حيرانتيــا د ورسره ايســتلو زحمتونــو، ورکــړو نــازونو، پــرې کــړو مصــارفو پــه وريــادولو سره زياتــه کــړه: ســمه ده زويــه! چې تاتــه دې وجــدان اجــازه درکــوي، هغــه هــم پــه داسې حــال کې چې مــور دې

لــه پښــو لوېــدلې ناروغــه او زه د ســپينږيرتيا يــا لــه دې وجې چې نــور كــار نشيـ كــولى دولــت تــازه لــه خــپلې دنــدې تقــاوت كــړم، دوه دوكانونــه مې لــرل مياشــتنۍ كرايــه بــه مې يې اخيســتله هغــه مې هــم ســتا د واده د ښــه محفــل برابرولــو او ســتا د هــېڅ ارمــان نــه پــاتې كېــدلو لپــاره گــرو كــړل، لــه كــالونو راپــه دېخــوا مې خپــل معاشــونه هــم پــه تــا بانــدې د درس وېلــو، تاتــه پــه ورځــني مــوډ لباســونو، ســتا پــه نــازونو مصرــف كــړل، د خپــل ځــان لپــاره مې پنځــه روپۍ زخــيره جــوړه نــه كــړه، دا ټــول ســتا د همــدې ورځې پــه اميــد چې فرهــاد جــان بــه مې اينــده كې يــو ښــه ډاكــتر، انجيــنر... شي لــوړ معــاش بــه يې وي، زنــدگي بــه مــو لا رنــگ راوړي، زمــا زخــيرې يــا بوډاتــوب كې كــار كولــو تــه بــه هــېڅ اړتيــا نــه وي، مگــر نــن څــه آورم؟ خــو فرهــاد پــه خپلــه خــبره ټينگــار وكــړو، بلاخــېره د خپلــو لباســونو او هغــه كــاليو، ظرفونــو پــه ټولولــو يې پيــل وكــړو چې ښــځې يې راوړي و، كــورنۍ مــو د خپگــان انتهــا ســفري كولــه، مــور كې خــو مې بــيخي د خــبرو ســيک نــه و، پــلار مې اخــير كې صرف دومــره ورتــه ووېــل: ورځــه زويــه! الله ج دې لــه خپــل اولاد نــه همــداسې نااميــده او د ټــول عمــر خــوارۍ پــه ســيند لاهــو كــړه، لكــه مــوږ دې چې نااميــده پرېښــودو، درسره ايســتلې واړه خــوارۍ مــو دې تــر پښــو لانــدې كــړې. لــه دې سره يې ســترگې راډكې شــوې، لاس يې ورجــگ كــړو، د اوښــكو څڅېــدو مخــه يې ونيولــه، ولې فرهــاد يې پــه خــبرو لا هــم څــه بــاک رانوړلــو كــالي يې ټــول كــړل روان شــول، څــه وخــت زړو مكرويــانو كې واوســېدل، پــس لــه څــو مياشــتو همغــه د دنــدې لــه طريقــه يې فــاميلي اســتراليا تــه ولاړو، خــو محــراب ورور مې د خــپلې هوښــيارۍ، علــم صــداقت لــه مــخې مــتې راونغــاړلې د كــورنۍ ټــول مســوليتونو تــه يې غــاړه وركــړه، مــور پــلار او كــورنۍ تــه پــه هــر اړخــيزه ډاډ وركولــو سره، څــومره چې ســخت تصــور كېــدو هغــه انــدازه يې د فرهــاد غــم او دې هغــه

د تشې احساسولو ته ورنکړو، په دې وخت کې دخپلې لويه سيمې د جامعه مسجد د امامت مسووليت هم ور له غاړې و، کومه حق الزحمه يا د امامت پيسې چې مياشتانه مسجد کې خپلو مقتديانو ورکولې، که څه هم دومره به نه وې، خو عجيبه برکت الله ج پکې اچولی و، زما دپوهنتون دې خرچې او د مور د دواګانو سره، سره زموږ د کور ټولې اړتياوې يې پوره کولې، په دې شان مو خورا له خوند او سکون ډکه زندګي روانه وه، ولې له بدمرغه يو ناڅاپه مو په خورا ښکلي او هوسا ژوند تندر راپرېوتلو د شپې يوه بجه وه، کور ته مو غله راولوېدل همدا مولوي محراب ورور به مې تل تر ډېره ويښ و، پاس سالون کې به يې مطالعه کوله، په دې شپه هم همدې ساعت کې پرېوتلی و، خو لا ويده نه و، حاوېلۍ ته دغلو له راوښتولو سره سم جګ شوی، د پلار مې د وسلو سره ډېره جوړه وه، ځوانۍ کې به يې ډېرې ښکته پورته کولې، له همغو وسلو يو کلاشينکو لا هم راپاتې و، محراب چې غله ليدلي سم د لاسه يې رااخيستی د سالون له کړکۍ يې ذربه پرې وکړه، دا چې زما په شمول د کورنۍ نور غړي مو په غلو نه و خبر، د ټوپک په ډزو راويښ شو، ځان ته مې پام نه و، خو د مور، ورينداري، وربرونو وهمناکې چيغې مې ياد دي، د اتاق کونج ته غونډ شو، ډزو لا دوام لرلو، که څه هم زموږ کور ته لنډه امنيتي حوزه وه، خو پولس ډېر پس راورسېدل، کومو غلو مې چې د ورور سره مقامت کولو، د پولسي موټرو د آواز له آورېدو سره يې مقامت پرېښودو وتښول، د ډزو له ارامېدو سره مو چې وليدل ورور مې شکر نه و خوږ، دوه غله يې ويشتلي و، يو د دروازې سره رغړېدو بغارې يې وهلې، بل د حاوېلۍ منځ کې پروت و، دواړه زخميان و، پولسو لمړی زر زر زخميان غله يوې لېنجرې ته واچول روغتون ته يې واستولو، بيا يې زما

د ورور لاس پرې وتړل بلې رېنجرې ته يې پورته کړو، کلاشينکوف يې هم پولسو له ځان سره واخيستلو، که څه هم مور ډېر اوزرونه او زارۍ ورته وکړې، خو وه يې نه منله، ورور مې يې سره له ټوپکه حوزې ته يوړو، سهار يې د پولسو له ولکې د خلاصون په پار خورا مقتديان هم حوزې ته پسې ورغلل، بدبختانه راخوشې يې نکړو، د سهار په رارسېدو سره مور ته له يوې اوبلې خوا د خپلو خپلوانو په شمول، ګونډيانو او سيمې د خلکو لخوا احوالونه راکول کېدل چې ګويا زر تر زره مو له کوره ووځئ، يوه نامعلوم ځاى ته ولاړ شئ، ځکه چې نمورې غله ددې محل مشهور غله وکورونه، مرکزونه، دناستې ولاړې ځايونه يې معلوم و، له هېچا يې سترګه نسوه، هر څه يې په ښکاره کول، ستره ډلګۍ يې لرله، ښه په زور کې و، ډېرى وخت به يې د پولسو سره هم ويشتل کول، اصلاً په زور کې ځکه و، چې حکومت کې د ځينو لويو چارواکو حمايت يې له ځان سره لرلو، همدا وجه وه چې نه چا بندي کولى شوى، نه يې حساب او کتاب ورسره کولى شوى، له همدې موقع نه په ګټه، د دوئ هم بېغمه خپلې غلې، وژنې، د خلکو د ناموسونو بې عزتۍ، اختطافونه او داسې نور جرمونه ورځنى کارو بار و، بناءً په مور خپل او خپلوان ځکه ووېرېدل، يا يې زر تر زره يو نامعلوم ځاى ته د تلو راته وېل، چې نمورې غله څه وخت مخکې يوه بل کور ته لوېدلي و، هغلته هم د ورته برخورد سره مخ شوي و، يو تن يې پکې مړ شوى هم و، ددې پېښې تر کېدو څو ورځې وروسته يې عشر ورته وکړو، د دوهم ځل لپاره بيا همغو کور ته ورغلل، د هغه کورنۍ غړي د ماشومانو او ښځو په شمول ټول يې دېرلس نفره حلال کړي و، حتا وېل کېدل چې په ښځو يې جنسي تېرى هم کړى و، دې کار ته يې په کتو، همدا و چې، زمونږ

دوســـتان او خواخـــوږي پـــه مـــوږ هـــم وېرېـــدل، بلاخـــېره د ورځې تـــر تېرېـــدو وروســـته ماښـام مـو مـوټر راوسـتلو د ګونـډيانو پـه مرسـته مـو کـالي پـکې بـار کـړل، پـه داسې حـال کې چې کـوم بـل کـور مـو هـم نـه و نيـولی، نـه ځـای او مسـير معلـوم و، چې چېرتـه ځـو؟ لـه وېـرې مـو لمـړی کـډه بـار کـړه لـه کـوره راوتښـو، د دوسـتانو کورنـه مـو هـم ورمعلـوم و، بلخـوا دوی هـم تـرې وېرېـدل، نـه يې شـوی کـولی پـه خپـل کـور کې ځـای راکـړي، لـه دې کبلـه بلـه لاره نـه وه، د ډرېـور سره مـو پـه پيسـو جـوړ جـاړی وکـړو، شـپه مـو پـه همـدې مـوټر کې چمـن حضـور تـه ځېرمـه دسرک پـه غـاړه تـېره کـړه، سـهار مې بيـا ډرېـور تـه کـړل: تـــه چې د ورځې هـــر څـــو مـــزدوري کـــوې، هغـــه انـــدازه پيسې زه درکـــوم، خـــو تـــر هغـــو همدلتـــه ولاړ اوســـه، زمـــوږ کـــالي، مـــور، وريرونـــه او ورينـــدار بـــه مې دې پـــه مـــوټر کې وي، انشـاالله زه تـر غـرمې يـو کـرايي کـور پيـداکوم، ترڅـو هغلتـه يې بيـا راتـه ورسـوې، ډرېـور ســـپينږيری و، خـــو عـــين حـــال کې ډېـــر حوصـــيلمند او نيـــک انســـان و، زمـــوږ پـــه حـــال يې زړه بـد و، وېـل يې پروانکـړي پـه ارامـه يې وګـوره، بلاخـېره د ښـار پـه لـرې څنـډه کلاچـه کې د لـــوګر د مـــوټرو لـــه تمځـــای شـــاته مـــو پـــه (۷۰۰۰) افغـــانۍ يـــو زوړ خـــاورين کـــور ونيولـــو، اصـــلاً هـــېڅ د اوســـېدو نـــه و، زر (۱۰۰۰) روپۍ هـــم پـــرې زيـــاتې وې، ولې دا چې مـوږ يوخـوا ډېـر سـخت مجبـور و، بلخـوا نمـوړی ځـای څـه خـف و، ترڅـو هغـه غلـه مـو درک ونـه يسـتلی شي پـکې وامـوړول، خـو څنګـه چې وېـل کـېږي کلـه چې حکومـت فاسـد شي، فاســـد، خـــاين او قـــاتلين بـــه پـــکې چـــاغېږي، بـــرعکس د هېـــواد اصـــيل وګـــړي او شريـــف قشرـــ بـــه قربـــاني ورکـــوي، همغـــه کيســـه شـــوه، څـــو ورځې وروســـته مې د ورور محکمـــه وشـــوه يـــولس (۱۱) کالـــه قيـــد او دری لکـــه (۳۰۰۰۰۰) افغـــانۍ نغـــده جريمـــه يې ورتـــه واورولـــه او بـــرعکس غلـــه جـــوړ او روغ شـــول، څنګـــه چې خلکـــو وېـــل يـــا مـــوږ فکـــر

وکړو همغه شان د جوړېدو سره سم زمور نه د انتقام اخیستو په پاره زمور کور ته راغلي و، خو دا چې خوشبختانه مور نه و پکې اما له بده مرغه کومو ګاونډيانو مو چې مرسته راسره کړې وه، کالي يې بار کړي و، ډېر سخت يې وهلي و، ګواکې کمک مو ولې ورسره کړی او چېرته لاړل؟ ځای يې راوښيئ، خو دا چې مور د هغو خلکو په شمول هېچا ته نه و معلوم، پس هر څه چې پرې تېرېدل خوارانو زغمل، په دوی تر نهايت فشار راوړلو وروسته چې پوه شول دوئ ته هم نه دي معلوم، لا هم کرار نشول زمور په پيداکولو کې جدي و او جدي دي، نورې ممکنه لارې يې په کار واچولې ان تر دې چې د دوه لکه (۲۰۰۰۰۰) افغانۍ انعام په ورکولو سره يې د منطقې بېکاره کوځه ډبي او چرسيان راپسې اچولي تر ننه پورې مو ډېر په تلور د مندلو هڅه کوي، ددې کبله مور هم له وېرې د ډېر نږدې دوست سره هم نه اړيکه نيولی شو، نه ځای ورته ښودلی شو او نه تر يوې، يوې نيمې مياشتې زيات يو ځای اوسېدلی شو، مجبور يو هرو مرو مياشت کې خپل کور او د اوسېدو سيمه بدله کړو، خو دا چې فعلاً کوم ځای کې اوسو يا ورځنی ګشت او ګوزار مو په کومه سيمه کې دی، هغه راز دې يوازې له ما سره وي، اما لا هم د خورا وېرې او اضطراب شپې ورځې تېروا! لويه افسوزجنه ساه يې واخيستله، پسې زياته يې کړه، فکر کړم انديښنه به دې ختمه شوې وي، ښاغليه!؟

په حيرانتيا سره مې ورغبرګه کړه:

- ای هی څه له درده ډک داستان دې راواورو، که يې له دومره درده پوه وی، هېڅ کله مې نه اورېدو، خو په هر حال ډېره مننه اغلې! چې وخت مو راکړو، البته يوه عمده نقطه چې زما يې تر ډېره آورېدو ته تلوسه وه...

ترڅو مې جمله تکمیلوله خبر کې مې راولوېده:

- هــووو رښــتیا پــه دې هڅــه کې یــم، څــومره چې زر کــېږي، غــواړم د ځــان پــه شــمول د کــور ټولــو غــړو تــه مې ترکیــه تــه د مهــاجرت اســناد جــوړ کــړم، لــه دې وحشــیانو نجــات ورکــړم، پیســو تــه مې څــه ددې لپــار اړتیــا وه او څــه مې لــه بنــد نــه د ورور د خلاصــون پــه مقابــل کې قـــاضي رشـــوت غـــواړي شـــاوخوا پنځـــه زره (۵۰۰۰) دالـــرو غوښـــتنه یې کــړې، بنــاءً تــر ډېــره مې ګــرده پلورلــو تــه مجبوریــت همــدا د ورور د ازادولــو پــه مقابــل کې د قاضي د رشوت لپاره دی، انشاءالله اوس به دې جواب تکمېل شوی وي؟

- بـلې بیـا هــم ډېــره مننــه آغـلې! کــه څــه هــم اوس بــه واېې چې ســتا پوښــتنې پسې- زیـاتېږي زیــاتېږي خــو دا صــحیح ده چې ورور بــدیل نــه لــري خــورا لویــه معنــوي او مــادي هســتي ده، مګــر پــه دې خــاطر چې زیــات زنــدان تــېر نکــړي زر تــر زره راخــلاص شي، پــه دومــره لویه قرباني ارزي څومره چې تا یې په وړاندې اراده کړې؟

- امـــم ښـــه واېې! ممتـــا سره ددې چې ورور مې هـــم پـــه ډېـــر ډېـــر څـــه ارزي او بلخـــوا څنګـــه مې چې وړانـــدې ووېـــل هغـــه غلـــه هـــم حکومـــت کې ډېـــرې قـــوي ریښې- او د لویـــو چـــارواکو حمایـــت لـــه ځـــان سره لـــري، زمـــوږ زیاتـــه وېـــره لـــه دې نـــه ده، چې کـــه زر تـــر زر راخــلاص نشي- نمــوږي غلــه بــه زنــدان کې لار پــرې جــوړه کــړي، خــواړو کې بــه څــه پــرې وخــوري یــا هــم خدایناخوســته پــه کومــه بلــه طریقــه بــه یې لــه منځــه یــوسي، ولې بیــا هــم دا قربــاني زه یــوازې د ورور لپــاره نــه، بلــکې د ټــولې کــورنۍ د ژغورلــو لپــاره ورکــوم، چــون زمـــوږ پـــه دې بحـــراني وضـــعیت کې دوی تـــر بـــل هـــر وخـــت زیـــات او زر تـــر زره یـــو ارام او پـــور ســـکونه ژونـــد ورتـــه مســـاعدولو تـــه اړتیـــا لـــري، د مـــور مې د نـــورو مشـــکېلاتو سربـــېره د ځـــور او نارامتیـــا عمـــده برخـــه همـــدا د محـــراب زنـــداني کېـــدل دي، همـــداسې مـــېرمن، واړه

ماشــومان يې اړتيــا ورتــه لــري، البتــه لــه يــادولو دې پــاتې نــه وي د مــدرسې يــو اســتاذ يې خپلــه لــور ورکــړې، څــومره چې دی نيــک انســان دی، همــداسې يــوه شريفــه مــيرمن هــم الله ج ورکــړې، بنــاءً دوی ټــول محــراب تــه اړتيــا لــري او بــرعکس څنګــه چې محــراب د دوئ د زړونـــو ټکـــور او ددې ســـختو شرايطـــو پـــه وړانـــدې د روحي ډاډ جوګـــه کېـــدی شي، د يــوې ښـځې پــه صــفت زمــا جســمي او روحي ضــعيفي تــه پــه کتــو نشــم کــولی چې د محـــراب تشـــه ډکـــه کـــړم، همدارنګـــه مخـــکې مې هـــم ووېـــل د محـــراب د ازادېـــدو سره څــومره چې زر کــېږي غــواړم ترکيــه تــه مهــاجر شــو، د کــورنۍ لپــاره مې هــره لحظــه د هغــو وحشـــيانو د احتمـــالي خطـــر نـــه د بشـــپړ روحي او جســـمي ســـکون فضـــاء ورتـــه مســـاعده کــړم، همدارنګــه کــه لــه ويلــو يې پــرې نــږدم، کومــه انــدازه پيسې۔ چې مــوږ لــرلې ايلــه مــو يې تـــر همـــدې يـــوې مياشـــتې وړانـــدې د ژونـــد تضـــمين وکـــړو، فعـــلاً مـــو کـــورنۍ اقتصـــادي ګــراف هــم پــه نهــايي بــد وضــعيت کې کــرار لــري، ان تــر دې چې وړکي ماشــومان وربېرونــه مې وخـــت ناوخـــت لـــه لـــوږې ژاړي، چې دا صـــحنه واقعـــاً د انســـان لـــه زغمـــه اوړي، بنـــاءً لـــه دې نـــاهيلي اضـــطراري وضـــعيت نـــه وتـــل لـــه پيســـو پرتـــه ناشـــوني دي، پـــس پـــه دې تنـــګ او ضرب ازل وخـــت کې د پيســـو لاس تـــه راوړلـــو يـــوازنۍ ښـــه او لنـــډه لار مې د همـــدې قربـــانۍ ورکولـــو پرېکـــړه وه، همـــدا و چې ستاســـو تـــر بانـــګ خـــون پـــورې يې دروستلم، تماس مې درسره ونيولو. په دې هيله قناعت دې حاصل شوی وي!

- بـلې بـلې آغـلې نـړۍ مننـه! واقعـاً تاسـو ډېـر يـو باهمتـه، باحساسـه، مبـارز او باوفـا شخصـيت ياسـت، کـه څـه هـم ستاسـو د اړتيـا تـر شـاه مې دسـختو سـتونزو تصـور کولـو، ولې پـه دې کچـه هـم نـه، خـو متـل دی وايي: څنګـه چې آسـمان دربـېږي هغـه شـان نـه اوري، ان شـاءالله هـر څـه بـه سـم شي، هيلـه ده حوصـيله مـو لـه لاسـه

ورنکـــړئ، امـــا لـــه ویلـــو دې پـــاتې نـــه وي، اســـترالیاواله ورور دې ســـخت بې احساســـه انســان دی، ولاکـــه د ورور پـــه خطـــاب ورتـــه کولـــو ارزي، ښـــاېدل چې پـــه دې نهـــايي تنـــګ او ســـخت وخـــت کې يې ځـــان رارســـولی وی، کنـــه نـــو پيســـو تـــه د اړتيـــا احســـاس خـــو مـــو بايـــد بـــېخي نـــه وی کـــړی، لـــه اورپـــايي هېوادنـــو يې خلـــک نـــورو خپلـــو خپلوانـــو، ګاونـــډيانو تـــه رالـــېږي مګـــر دده خپلـــه کـــورنۍ پـــه دې حـــال ده، دی تـــرې نـــاخبره دی، صـــد افسوززز.

- څـه ووايـم ښـاغليه! خـو پـلار مې بيـا پـه دې اړه هـم ملامتيـا پـه خپلـه غـاړه اچـولې، چـــون د خپلـــو خـــاطراتو پـــه کتابچـــه کې يې لـــيکلي: (تـــه نـــه يې ملامـــت فرهـــاد جانـــه! ملامـــت خپلـــه يـــم، ولې چې بدبختانـــه زمـــا ټـــول فکـــري، فـــزيکي او مـــالي تمرکـــز ســـتا پـــه انجيـــنر کولـــو و، ترڅـــو اينـــده کې ښـــه معاشـــونه ولـــرې شـــتمني مـــو ځـــای نشيـــ، خـــو دا مې هـــېره کـــړې وه، چې عـــزت او ذلـــت ورکـــوونکی، روزي رســـان يـــوازې خـــدای ج دی، چاتـــه يې چې کـــوم عـــزت يـــا زلـــت پـــه برخـــه کـــړی يـــا يې کومـــه انـــدازه روزي ازل کې ورتـــه لـــيکلې، يـــوه ذره تغـــير بـــه پـــکې رانـــه ولي ولـــو کـــه ســـل فرهـــادان يې انجيـــنران شي، پـــس کـــه زيـــات هـــم نـــه وی، حـــداقل هفتـــه کې يـــوه ورځ خـــو مې بايـــد د انجيـــنري زدکـــړو تـــر څنـــګ د يـــو ســـاعت لپـــاره هغـــه کورســـونو کې هـــم ثبـــت نـــام درتـــه کـــړی وی، کـــوم چې د بشرـــ د لارښـــونې لپـــاره د الله ج لخـــوا راســـتول شـــوي کـــلام قرانکـــريم، د محمـــد ص د ســـيرت شريـــف او اســـلام مبـــارک ديـــن د احکـــامو تـــدريس ورکـــول کېـــدو، څـــو د دنګـــو وانيـــو د جوړولـــو ترڅنـــګ دې د مـــور او پـــلار حقـــوق او د ګـــډ کـــور پـــه وړانـــدې د خـــدای ج لـــه خـوا تاتـه راجـع شـوی مسـوليت هـم پېژنـدلی وی. بنـاءً درتـه پـر يـم زويـه مـا وبښـه! تنهـا

تاتــه نــه بلــکې د محشرــ پــه ورځ بــه د حســاب او کتــاب د ســتر مالــک پــه وړانــدې هــم ســتا د ګمراهۍ او ځان سره کړي ظلم په پار مخ توری ولاړ یم 😭.)

لیــک همــدومره دی یعــنې پــلار مې د مــور او پــلار، کــورنۍ پــه وړانــدې د فرهــاد غافلــه ګې او ځــان هــېڅ مســول نــه ګڼلــو یــوازنۍ وجــه همــدا ګــڼې چې الله ج یــا هــم اســلام مبــارک دیــن پــه اولاد بانــدې دمــور او پــلار کــوم حقــوق ایښيــ یــا هــم پــه کومــو مســولیتونو او درنــاوي یې ورتــه مکلــف کــړي، لــه بدمرغــه مــا د هغــو پــه ځــای هــم ســاختومان جــوړول ورته وښودل، همدا ده چې دده او ان د الله ج په وړاندې یې هم ځان ګرم ګڼلی.

بــل کــوم ښــکاره دلیــل یې مــوږ تــه هــم نــه دی معلــوم چې فرهــاد ولې داسې پخــه خــپلې کورنۍ ته شاه کړه ښاغلیه!

- لــه شــک پرتــه همــدا والیــد صــیب محــترم مــو ډېــر لــوی حقیقــت او تــر ټولــو د قــوي دلیــل یادونــه کــړې، خــو پــه هــر صــورت بیــا مــو هــم کــور ودان چې پــه ډېــر ښــه وضــاحت او حوصــیلمندۍ سره مــو ځــواب راکــړو، یقــین وکــړه زمــا ډېــر ســخت زړه دی، ځــوانۍ تــه لــه رســېدو وروســته مې نــه یــادېږي چې ژړلي مې وي، مګــر نــن دې وژړولــم، خــو پــه هــر حــال، ولې اخــیر کې یــو ځــل بیــا هــم هیلــه کــوم، پــه خپلــه خــبره ټینګــار مــه کــوه، د بــانګي کــارت یــا هــم د پېژنــد پــاڼې نمــبر دې راکــړه، ځــومره پیسېــ مــو چې پکــار وي، پرتــه لــه کــوم مــادي او معنــوي عوضــه، یــوازې زمــا لخــوا ستاســو سره د مرســتې او همــدردۍ پــه پــار یې درته استوم!

- هیلــه کــوم ښــاغلیه! دا چې پــه اوږدو خــبرو مې ستاســو پوښــتنو تــه ځــواب درکــړو، یــوازې ســتا د ډېــر جــدي نیولــو او ټینګــار کولــو لــه کبلــه، پــه دې معنــا نــه ده چې زمــا پــه

دریـــځ کې بـــه نرمښـــت یـــا فکـــر کې بـــدلون راغـــلی وي، پـــه هـــیڅ صـــورت نـــه، د مرســـتې پـــه پار زیاتې څه حتا پنځه روپۍ مې دې هم نه دي، پکار او نه يې اخلم.

- ســمده آغــلې! تاســو بــه پــه خپــل پــوهېږئ، پــس ســبا خــو نــه کــېږي چــون لــه هنــد نــه زمـــوږ یـــو مشـــتري راځي بلـــه ورځ کـــه تاســـو تیـــار اوسئ، زه بـــه د بانـــک خـــون لخـــوا ستاســـو انتخابي روغتون ته نظارت کوونکی ډاکتر او ستاسو مبلغ پیسې درولېږم!

- مننـــه زه لـــه ډاکـــترې سره ویـــنم تـــر وخـــت ورسره معلومولـــو وروســـته بیـــا زنـــګ درتـــه کوم، فعلاً ښه وخت ولرې!

لـــه همـــدې سره يې تمـــاس راقطعـــه کړلـــو، د قطعـــه کېـــدو سره جوخـــت د مبایـــل پـــه صـــفحه مســـېج راغلـــو پـــوره (۱۸) دقـــیقې غږېـــدلي و، نـــور مې مبایـــل جیـــب تـــه کـــړو، ښې‍ـــ مې وچې وې دهلـــېزه تـــه دې قـــدم وهلـــو پـــه پـــار راووتلـــم لـــږ لـــږ تـــاو راتـــو شـــوم چې رهنماکـــار مـــو غـــږ راوکـــړو، ور وګرځېـــدم ډېـــر خونـــدور جـــوس يې جـــوړ کـــړی و، خپلـــه د مـــېز پـــه څنـــډه تکیـــه شـــو، چـــوکۍ يې ماتـــه خـــوشې کـــړه، یـــو ګـــلاس يې تـــرې راواچـــو، څـــو لحـــظې دواړو مجلـــس وکـــړو، اګـــر چې غږېـــدم د حفـــیظ الله رهنماکـــار سره مګـــر خیـــال او فکـــر مې ټـــول د ثنـــاء پـــه خـــبرو کې و، د مجلـــس پـــه لـــړ کې مې مبایـــل تـــه زنـــګ راغلـــو ډاکـــتره وه کـــړل يې:

- ریاست ته راغلې یم، نشته يې؟

- صبر درغلم!

لـــه حفـــیظ الله نـــه د اجـــازې پـــه اخیســـتلو پسې‍ـــ ور روان شـــوم، د ورســـېدو سره ســـم ډاکترې کړل:

- څنګه شو نجلۍ زنګ درته وکړو؟

- بلې زنګ يې وکړو ډاکترې! ممتا څنګه چې ما او تا يې په اړه فکر کړی و، کيسه برعکس وه، ايا پوهېږې؟ له عادي نجينو نه وه، بلکې د اروابښاد ډګروال اسد لور ده، ددې خبرې په اورېدو سره ډاکترې په جګ اواز د هااااا😮 په کولو سره راغبرګه کړه:

- خلک يې چې د روسانو سره د جنګونو او اتل ولی کيسې کوي د هغو ډګروال اسد؟

- له شک پرته د همغه غازي لور وه، بلاخره پيسو ته د اړتيا او د ثناء د خولې تولو کيسه مې ورته وکړه، د ډاکترې هم ډېر زړه پرې بد شو، کړل يې:

- اخير دې څه ورسره وکړل؟

- بانک ته له راتلو خو يې ډېر کلک انکار وکړو، حتا ورته ومې ويل چې د بانکي کارت يا پېژند پاڼې نمبر دې راکړه څه پيسو ته مو چې اړتيا ده، له ګرُدې پېرنې پرته همداسې يې درته لېږم، خو سره ددې چې قسم مې هم ورته وکړو، ولې بيا هم زما په همدردی يې باور ونکړو، فکر يې کولو چې ګويا هرو مرو څه مطلب به لرم، بلاخېره ترڅو بله کومه لار ونه نيسې د فعلاً لپاره مې همغه ددې غوښتنه ورسره اوکې کړه، نن هغه خصوصي روغتون ته د ډاکترې سره خبرې کولو ته ورځي، بيا ماته زنګ کوي چې ګواکې څه وخت مو خپل نماينده راواستوئ، اما واقعت داسې دی هغه ګرُده چې دا يې په ما پلوري قسم ده چې د الماسو غمی شي ملياردونه دالر راته جوړوي تري وبه يې نه پېرم او نه به يې پرېږدم چې بل څای يې وپلوري، مګر ډېره ضدي او په خپل دريځ ولاړه نجلی ده، هېڅ نه پوهېږم، چې له کومې لارې کار ورته واخلم، ترڅو قانع يې کړم چې پيسې همداسې واخلي!

- ماته يې راکره، زنګ به ورته وکړم هر چېرته چې اوسي کور ته به يې وروړم!

- ســتا پــه لاس د وراســتولو مې ورتــه وويــل، ډېــره غوســه شــوه، منــه چې وريې هــم وړې پــه مــخ دې پــرې ولې، بلخــوا نــور يې ټولــه کيســه وکــړه، يــوازې د کــور ادرس او هغــه محل چې فعلاً دوئ پکې اوسي راته وېې نښودو!

ډاکترې په جګ اواز د بوووو په کولو سره کړل:

- دا چې پيسې نــه اخــلي، اصــلي خــبره چې عبــارت د (ميــني لــه اظهــار) څخــه ده څنګــه بــه يې وريــادوې؟ خنــدا کې يې پسې زياتــه کــړه: لکــه چې ښــه پــه نــره نجــلۍ د زړه بــايلودو، ريس صاحب! داسې راته ښکاري چې د اوسپنې څپلۍ به دربانديې زړې کړي.☺

- ولا رښــتيا هــم ډاکــترې! خطرناکــه ده، هغــه ورځ چې بانــګ خــون تــه راغلــه يــوازې پــه ظــاهري ښــکلا يې د زړه ســتنې راولــړزولې، خــو خــبرې مې چې ورسره وکــړې، د ښــکلا عــلاوه هوښــيارۍ، شــهامت، احســاس او بيــدارۍ تــه پــه کتــو يې حــوب او مــابوب مې ټولــو پسې الــوتي، کــه څــه هــم فعــلاً بيچــاره تــر ډېــر يــو جــدي روحي فشــار او جســمي ګــواښ لانــدې ده، لــه هــر انســان نــه وېــره لــري او هــر چاتــه د شــک پــه ســترګه ګــوري، همــداسې پــه مــوږ هــم ســل ســلنه بې بــاوره ده، پــه قســم ورتــه کولــو سره سره، لا مې هــم د هــرې خــبرې تــر شــاه بــلا ويــني، پــه وړانــدې مې ډېــر جــدي او بــرعکس دريــځ نيسي، هــر نوعــه مرســته او همکــاري مې رده وي، يــوازې پــه خپلــه خــبره ټينګــار کــوي، خــو لا هــم پــه اميــد د الله ج ناميــده نــه يــم، وايي کــه غــر هــر څــومره جــګ وي پــه سر لار لــري، تــه صــبر ببګــاه تــه مې د مــور تــازه دعاګــانې هــم راسره مــل کــړم، ترڅــو الله ج داسې يــوه طريقــه فکــر تــه راولې چې لمــړی يې دا بې بــاوري لــه منځــه يوســم، پيسې رانــه قبــولې

کــړي، د وروړ د خلاصــون پــه شــمول يې ځيــنې نــورې اوليــه ســتونزې يې حــل او لــړ د سکون ساه وخلې ذهناً د نور ژوند او خبرو اورېدو لپاره آمده شي!

په دې سره ډاکتره يو نوعه تمسخري موسکۍ شوه نور يې څه ونه وېل.

عکسل عمل کې مې ورغبرگه کړه:

- تــه خــو خانــدې ډاکــترې! مگــر کــه خــدای ج کــول د رحمــان وينــا بــه هلتــه درپــه يــاد شي چې يــوه ورځ د بانــک دې مــالکې پــه صــفت دې مــيز کې لــه خنــدا ډکــه خولــه ناســته وي، په گفه، گفه د ظفرانو له چايو سره په ناز، نخرو پيسته او بادام خولې ته اچوي.

پــه دې سره دواړو وخنــدل، خــو ددې خنــدا لــړ اوږده شــوه، زه راجــگ شــوم پــه روانېدو کې مې ورته کړل:

- ولاړم ســتا لــه خــبرو څــه نــه جــوړې، ور بيــا درسره راقلــف کــړه، زه پــاس گلخانــه کې څــو دقيقې ويده کېږم!

لا يې هم خندل، عيني خندا کې يې کړل:

- ســمه ده، څــه خــدای ج دې مــل شــه، د مــور د دعــا تــر څنــک دې، زمــا گنهگــارې دعــا دې هم درپسې وي!

ددې پــه شــان د ټوکــو رنــک کې د منــنې پــه کولــو سره لــه اتــاق نــه تــرې راووتلــم، گلخانــه کې مې پــه تخــت ځــان واچولــو، سره ددې چې ډېــر خســته وم، خــو لا هــم خــوب رانغلــو، د ثنــاگۍ خيــالونو پــه مخــه کــړم، اوس بــه چېرتــه وي؟ څــه بــه کــوي؟ هــو ربښــتيا کــور بــه يې پــه کومــه ســاحه کې وي؟ هــاا اســتراليا والــه ورور يې څــومره بې غيرتــه دی، پيغلــه او دحــورو پــه شــان ښــکلې خــور يې دمجبوريتونــو لــه وجــه گــرده پلــوري، دی تــرې نــاخبره دی؟ پــلار يې هــم ربښــتيا ويــلې اولاد تــه بايــد تــر هــر څــه لــه مخــه انســان تــه ضروري او

اولیـــه اســـلامي تعلیمـــات ورکـــړل شي، د والـــدینو، خوینـــدو وروڼـــو، حقوقـــو تـــه درنـــاوی او د کـــورني ګـــډ ژونـــد ارزښـــتنونه ورتـــه وښـــودل شي، کنـــه نـــو اینـــده کې د نـــه مرعـــاتولو پـــړه به يې د والدينو په غاړه وي.

همـــدې فکرونـــو کې عميـــق تلـــلی وم، پـــاتې ورځ څـــه، حتـــا چې کـــور تـــه ولاړم راتلـــونکې شـــپې تـــه هـــم ان تـــر دوه دريـــو بجـــو همـــدا زه وم او د ثنـــاء خيالونـــه و، بســـتره کې ويښ رغړېـــدم رارغړېدم، ښه و ملا آذان مخه یو ساعت ویده شوی وم.

ســـهار چې راجـــګ شـــوم، زړه کې راتـــېره شـــوه سړيـــه! څنګـــه يې چې وعـــده وکـــړه، نـــن ممکـــن زنـــګ ووهي، چـــون پـــرون يې وېـــل چې د ډاکـــترې سره تـــر ليـــدنې او د جـــراحۍ دقيـــق وخـــت معلومولـــو وروســـته زنـــګ درتـــه کـــوم، پـــس کـــه زنـــګ وکـــړي زه بـــه څـــه بهانـــه ورتـــه کـــوم؟ يـــا کـــوم داسې معقـــول دليـــل بـــه ورتـــه وايـــم ترڅـــو لـــه ضـــد او پـــه جـــراحۍ لـــه تاقيـــد نـــه لاس پـــه سر شي، پيسې همـــداسې واخـــلي. ددې پـــه پـــار تـــر ډېـــره مې پـــه حافظـــه زور وروړلـــو، خـــو لـــه بدمرغـــه هـــېڅ داسې قناعـــت بخـــش دليـــل ذهـــن تـــه رانغلـــو، بلاخـــيره فکـــر تـــه راولوېـــده چې راځـــه مخـــکې لـــه دې څـــو دا زنـــګ کـــوي، زه بـــه زنـــګ ورتـــه وکـــړم، يـــو ځـــل بيـــا بـــه هـــم ورتـــه ووايـــم، ممکـــن اوس يې څـــه عصـــاب ارام شـــوي وي، لـــه خـــپلې خـــبرې تـــېره شي، د بـــانکي کـــارت يـــا هـــم پېژنـــد پـــاڼې نمـــبر يې راکـــړي، ترڅـــو پيسې ورتـــه پـــرې واســـتوم، خـــو مخـــکې لـــه دې چې زنـــګ ورتـــه وکـــړم، ناڅاپـــه مې پريکـــړه بدلـــه شـــوه، بـــل څـــه ذهـــن تـــه راغلـــل د مبايـــل شـــمارې تـــه مې يې ورپـــام شـــو چې ګويـــا راځـــه توکـــل پـــه خـــدای ج د مبايـــل پـــه شـــماره يې ورتـــه حوالـــه کـــړه، همـــدا خـــبره تـــر ټولـــو ښـــه پـــه نظـــر راغلـــه، تيـــار د پـــولي بانـــک نمايـنـــدګۍ تـــه نـــژدې رارســـېدلی وم، جلـــب مې ووهلـــو ورتـــاو شـــوم، ددې لـــه غوښـــتنې دری لکـــه زيـــاتې څـــورلس لکـــه (۱۴۰۰۰۰۰) افغـــانۍ مې لـــه خپـــل بـــانکي حســـاب

نـــه د ثنـــاء د ســـیمکارت پـــه شـــماره ورتـــه حوالـــه کـــړې، مخـــفي کـــود مې پـــه جیـــب کې راواچولـــو، نـــور لـــه بانـــک نـــه راووتلـــم، پـــه مـــوټر کې د کېناســـتو سره ســـم مې زنـــګ ورتـــه ووهلـــو، لـــه بدمرغـــه زنـــګ ورنغلـــو، چـــون د مبایـــل سیســـتم يې داسې عیـــار کـــړی و، چې لـــه ورسره ثبـــت شـــمارو پرتـــه لـــه نـــورو زنـــګ نـــه ورتلـــو، څـــه بـــه مې کـــړي وی؟ هـــیڅ چـــاره يې نـــه وه، مبایـــل مې واپـــس جیـــب تـــه واچولـــو راروان شـــوم، څـــو دقـــیقې وروســـته بانـــک خـــون تـــه پـــه رارســـېدو سره د تـــل پـــه څـــېر لمـــړی مې دروازه کې د غـــازي سره یـــوه خولـــه ګـــپ وکـــړو، دوهـــم ګـــام کې مې د دفـــتر د وره سره منتظـــر مشـــتریانو پـــه کـــار خلاصـــولو لاس پـــورې کـــړو، ددې تـــر رخصـــتولو وروســـته مې دفـــتري ګـــوشي راجګـــه کـــړه، ډاکـــترې تـــه مې زنـــګ ووهلـــو، ګـــوشي يې پورتـــه نکـــړه، پـــه دې ســـاعت کې زمـــوږ یـــو بـــل کارمنـــد تحویلـــدار وکیـــل راغلـــو څـــه کاغـــذ يې راوړل د ډاکـــترې پوښـــتنه مې تـــرې وکـــړه کـــړل يې: نـــه ده راغلې!

پـــه دې سره مې د مبایـــل نـــه زنـــګ ورتـــه وکـــړو، تـــر تمـــاس وصـــلېدو او ســـلام وروســـته مې پوښتنه ترې وکړه:

- بانک کې نه ښکارې؟

- هو رښتيا وبښئ، نن بانک ته درنه غللم، لږ سودا مو پکار وه، ښار ته راغلم!

- ښا مقصد چې خیرت وي!

- مننه ریس صیب! شکر خیرت دی، تا څنګه وکړل، ثناء زنګ نه دی درته کړی؟

- نــه زنــګ خــو يې نــه دی کــړی او نــه لــه دې خــوا ورځې امــا ددې لــه مــوافقې پرتــه ســهار مې يې د مبايــل پــه شــماره څــورلس لکــه پيسې ــ ورتــه حوالــه کــړې، تــه صــبر چې زنــګ وکړي څه وايي، اخلي يې کنه؟

- غم مه کوه ما بيګاه ډېر ښه خوب ليدلی!

دې جملې ته دواړو وخندل، پسې زياته مې کړه:

- هسې ــ احــوال مې دې خيســتو، ســودا دې وکــړه، څــه نــور دې وخــت نــه نيســم ښــه ورځ!

- مننه ريس صيب! تا ته هم ښه ورځ!

پــه همــدې سره مې د ډاکــترې سره تمــاس قطعــه کــړو، بلاخــيره سره ددې چې ټولــه ورځ مې د ثنــاګۍ زنــګ تــه پــه انتظــار ثانيــه، ثانيــه شــمارلې خــو لا هــم ورځ تــېره شــوه زنــګ يې رامعلــوم نشــو، تلوســه مې شــوه چې هسې ــ نــه کــوم بــل د ګــرُدې پــېرنې بانــک تــه تلــلې وي، کــه څــه هــم پــه ټــول کابــل کې دوه د ګــرُدې پــېرنې مرکزونــه و، يــو همــدا زمــوږ او بــل پــه شــېرپور ســيمه کې و، چې هغــه خلــک واقعــاً د احمدشــاه مســعود همفکــره پلويــان او ډېــر پــه قــدرت کې و، لــه دې کبلــه نســبت مــوږ تــه د دوی کــار او بــار هــم ډېــر لــوی او ښــه آزاد و، خــو پــه هــر حــال شــپه هــم تــېره شــوه، ســهار مخــکې لــه دې چې بانــک خــون تــه راشــم، نــاخونګير مې راوخيســتلو، لــه اتــاق نــه راووتلــم، د برنــډې لــه پاســه چــوکۍ کې کېناســتم، د لاســونو نوکــان مې واخيســتل د پښــو لا پــاتې و، موبايــل تــه مې زنــګ راغلــو، د زنــګ د راتلــو سره مې زړه کې کــړل: کاشــکې ثنــاء وي، چې ليــدل مې دعــا مې قبلــه وه، همــداسې و، د تليفــون لــه اوکې کولــو سره ســم راجــګ شــوم، ســلام عليــک او لمــړنۍ

پوښــتنه مې همــدې تلــو کې ورسره وکــړه، اتــاق تــه پــه رارســېدو سره مې ور راقلفــک کــړو، مخــامخ کــونج کې د بوغبنــد (بســترې) لــه پاســه کېناســتم، تــر جــوړ پخــير وروســته يې مستقيماً کړل:

- ښــاغليه! د روغتــون لــه ډاکــترې سره مې وليــدل نــن ماښــام پــه اوه بجــو مې د جــراحۍ وخــت اخيســتۍ، هيلــه ده تاســو مــو هــم خپــل اســتازی راواســتوئ ترڅــو هغــه مبلــغ پيسې ـ يــولس لکــه (۱۱۰۰۰۰۰) افغــانۍ هــم د روغتــون مــديريت تــه تســليم کــړي، نــور ماتــه رســېږي، زه د مــدير سره غږېــدلې يــم او لــه جــراحۍ نــه هــم نظــارت وکــړي، البتــه د نظــارت لپــاره ډاکــتره نــرګيس يــا هــم کومــه بلــه ښــځينه اســتازې راواســتوئ، چــون دا د جراحۍ بخش يوازې د ښځينو لپاره دی، ډاکترانې هم ټولې ښځې دي.

ورغبرګه مې کړه!

- وبښــه آغــلې! کــه څــه هــم وعــده خــو مې همــداسې درسره کــړې وه، مګــر ســتاسره تــر تمــاس قطعــه کېــدو وروســته پــه درسره کــړې وعــده ډېــر کلــک پښــېمانه او پــه هــېڅ صــورت وجــدان اجــازه رانکــړه، ترڅــو ستاســو د والــد صــاحب پــه شــان د هېــواد د يــو ويــاړلي اصــيل بــچي لــور چې پــلار يې د هېــواد سره لــه مينــې او خپــل ديــن، خــاورې، ملــت نــه د دفــا پــه پــار د خــپلې مــيړانې او سرښــندنې ســلګونه داســتانونه اينــده نســلونو تــه تــر شــاه پرېښې ــ وي او خپلــه ستاســو پــه شــان د يــوې باهمتــه، بااحساســه، ســپيڅلې پښــتنې پــېغلې نجــلۍ صــحت او ځــوانۍ تــه د نــاچيز پيســو پــه مقابــل کې د پــای ټــکی کــېږدم، پــس همغــه وخــت د پښــيمانتيا سره ســم مې زنــګ درتــه کولــو، خــو متاســفانه ستاســو ګــوشۍ تــه لــه دې خــوا زنــګ نــه درتللــو، بلاخــبره تصــميم مې داسې شــو چې څــورلس لکــه افغــانۍ مې ستاســو پــه همــدې مبايــل شــميره درتــه حوالــه کــړې، مخــفي کــد يې صــفر،

صـــفر ځلـــور دی (۰۰۴) د پـــولي بانـــک هـــرې نماينـــده ګۍ تـــه چې هـــر وخـــت د خپـــل سيمکارت سره تشريف وروړې تر لاسه کولی يې شې!

دا خـبره نــه وه تــه وا نجـلۍ مچيــو وچيچلــه، پــه ډېـره غوســه او تونــد انــداز يې راغبرګــه کړه:

- د ښــه انســان طمعــه خــو لــه سره ستاســو نــه څــوک نشيــ کــولی، مګــر تاســو بــېخي د بــدترينو انســانانو بــدترين وخــتلی، سره ددې چې خــپلې ســختې ســتونزې او پيســو تــه د ډېــر جــدي او عـــاجلې اړتيـــا پـــه اړه مې خپـــل مجبوريتونـــه هـــم درسره شريـــک کـــړل، ولې تاســو ظالمــانو بيــا هــم دومــره وخــت کــوشي وکــړه، کــه همغــه لمــړی ځــل مــو دا خــبره راته کړې وی، اوس به مې بل ځای خپل مشکيل حل کړي و...

خبرو يې دوام لرلو منځ کې يې ورولوېدم:

- هيلــه کــوم آغــلې! احساســات مــو کنــترول کــړئ، دا ســمه ده چې مــوږ بــه ښــه خلــک نــه يــو، خــو ممکــن تــه د الله ج خوښــه اوسې چې پــه دې ســخت وخــت کې ســتا پــه اصــتلاح زمـــوږ پـــه شـــان بـــد او کلـــک زړي خلـــک يې دې مرســـتې او همکـــارۍ تـــه وادار کـــړل، پـــه داسې حـــال کې چې شخصــيت، عـــزت او وقـــار مـــو هـــم کـــاملاً پـــه خپـــل ځـــای وي، کــه تاســو کومــه وېــره يــا کــوم احتمــالي ګــواښ پــکې محسوســه وئ؟ خــو هــېڅ کلــه نــه، چــون دا پيسې مــا ستاســو د مبايــل پــه شــماره درتــه حوالــه کــړې، نــه دې بانــک خــون تــه د راتلــو ضرورت شــته، نــه لــه مــوږ سره د ليــدو، همدارنګــه نــه دې کــور او د اوســېدو ســېمه رامعلــومېږي، پــس څــه فکــر کــړې، ايــا کــه تاســو اوس هــم دا پيسې وانخــلئ، الله ج بــه پــه ورځ د محشرــ پوښــتنه درنــه ونکــړي، چې ګويــا مــا تاســو تــه پــه ډېــره حســينه او

پرته له هر نوعه ستونزې ستاسو د مشکیلو د حل زمینه مساعده کړه، ولې تاسو بیا هم د خپل صحت په له منځه وړلو او د بدن یو حیاتي غړي په پلورلو تاکید وکړو؟ ولې چې سالم وجود انسان ته د الله ج له خوا امانت تحفه ده، ساتنه یې پرې فرض ګرځولې!

د مسخند په ترخه خندا سره یې کړل!

- نصحتونه دې له ځان سره وساته صاحبه! که څه هم خبره دې سمه ده، ولې، دا دې هېره کړې هغه الله ج کوم چې ته یې د خپل حسنه دلیل لپاره بار بار په نوم تکیه کوې، یوازې زما او نورو خلکو لپاره د محشر یا هم حساب او کتاب ورځ نه پرانېزي بلکې تر ټولو سخت حساب به د هغه چا سره کوي چې خلکو ته یې د تل لپاره د صحت سره د خداپامانی زمینه برابره کړې، ددوی د مجبوریت او عصباني کېدو نه په سوء استفادې سره یې په خپل ظالمانه دام کې راګېروي او د بدن په غړو یې تجارت کوي، خو په هر حال، اصلاً د چا چې ضمیر مړ وي دا خبرې او دلایل ورته یې تفاوته دي، څوک چې بحث ورسره پرې کوي هم جهالت دی، بناءً د وروستی جملې په پار ځنګه مې چې مخکې هم درته ویلي زه نه د مفتو پیسو اخیستلو نجلی یم، نه سوالګره یم، نه ستا غوندې له انسانیت نه تښیو، بې رحمه انسانانو په مرسته او همکاری هېڅکله تکیه او ځان ته نجات ورکوم، ولوکه هر څه کېږي، پس ته پوهېږې او پیسې دې، زما د راضایعه کړې ډېر مهم او تلواري وخت په عوض کې دې خدای ج سزا درکړي!

کړنګ په همدې خبره یې تماس راقطعه کړلو، تماس پرې کېده نه و، ته وا دېرش مرمۍ یې ووېشتلم، هر څومره مې یې چې شماره داېره کړه بدبختانه له دې طرفه یې

سېمکارت ته زنګ نه ورتللو، ټوله ورځ له فکر خرابۍ هوايي وګرځدم، نه د چا سره په خبره پوهېدم، نه په ناست نه په ولاړه، ان تر دې چې قضاء ماسښين مې ناڅاپه انجينر قلندر ته ورپام شو، نموړی مې د پخوانيو کلکو ملګرو له جملې و، دې وخت کې يې په (MTN) مخابراتي شرکت کې دنده درلوده، د تخنيکي چارو عمومي مسوول و، سم د لاسه مې مبايل راويستلو په شماره مې يې د اوکې بټنه کليک کړه، له سلام عليک او ملګرانه رغبړ وروسته مې ورته کړل:

- بچيش يو قرضدار ته مې زنګ نه ورځي، مبايل يې خاموش نه دی، صرف سيستم يې ورته محدود کړی کومې شمارې چې ورسره ثبت نه وي، زنګ نه ترې ورځي، که څه چاره يې ممکنه وي، غمه يې راته وخوره!

قلندر خندا کې راغبرګه کړه:

- پرېږده بېچاره خو نه به يې لري چې خوله يې درتړلې!

په متقابلې خندا سره مې ورغبرګه کړه:

- ترې اخلم يې نه، ډېر وخت يې ووتلو چې بېخي يې په زړه خوړې نکړي يوازې يوه يادآوري ورته کوم!

- ښا بيا نو سمه ده، ته دې د قرضدار او ته چې له کوم نمبر نه زنګ ورته کوې دواړه راکړه!

لمړی مې خپلـه هغـه شـماره نـه چې مخـکې مې تمـاس ورسره پـرې نیـولی و، یـوه بلـه نـوې شـماره مې ورکـړه، بیـا مې د ثنـاءً شـماره ورکـړه، لـه څـو لحظـو ورتـه منتظرېـدو وروسـته قلندر کړل:

- اوس کـولی شې چې خـبرې ورسره وکـړې، خـو یـوازې د یـوه زنـګ چـانس لـرې دوهـم ځل زنګ دې بیا هم نه ورځي!

- ولې د سم نه جوړولو چې هر وخت مې زنګ ورته کولی شوی؟

- هسې۔ امکـان نلـري، هـر سـیمکارت یـوازې د یـوه زنـګ ورتـه کولـو لپـاره عیارېـدی شي، هغـه هـم اسـانه کـار نـه دی پـوهېږې؟ لـه نـورو مشـتریانونه دوه زره افغـانۍ پـرې اخلـو، خندا سره یې پسې زیاته کړه: خو ستا له جیب نه به پیسې نښې ووځي!

ومې خنـدا بلاخـیره د منـنې او خـداپامانۍ پـه کولـو سره، مې تمـاس ورقطعـه کـړو، څـو لحـظې مې ځـان سره د ثنـاء لپـاره د داسې معقولـو او بـا اثـره الفـاظو پـه راپیـداکولو تـېرې کـړې ترڅـو خـبرې تـه مې غـوږ کېـدي او حـداقلاً څـه ناڅـه قناعـت ورکـړم، ترڅـو هسې۔ نـه بیـا غوسـه او تمـاس راقطعـه کـړي، ولې چې د همـدې یـو ځـل زنـګ چـانس لـرم، امـا هـر څـومره مې چې پـه ذهـن زور وروړو لا مې هـم داسې کلمـات پیـدانکړل چې زه پـرې ډاډه اوسـم، خـو بیـا هـم زړه نـازړه د بسـم الله پـه ویلـو سره مې یې شـماره دایـره کـړه، تـر اخـیره یې زنګونـه تـېر کـړل بدبختانـه اوکې یې نـه کـړو، د دوهـم ځـل لپـاره مې چې هـر څـومره زنګونـه ورتـه کـول د تـېر پـه څـېر زمـا لـه شـماره یې سـیمکارت تـه زنـګ نـه ورتلـو، د قلنـدر سره تمـاس، د ځـان سره خـبرې دلایـل جـوړول، فکرونـه خـوارۍ ټـول هـېڅ شـول، پـه دې سره مې لا سر دردي زیاتـه شـوه، زړه مې غوښـتل چې پـه همـدې علـنې

میـدان د لیونیـانو پـه شـان یخـن څـېرې او ښې چـیغې وکـړم، خـو پـه هـر صـورت، لنـډه دا چې تیـاره ماښـام کـور تـه راغلـم، د ناسـتې پـه عمـومي اتـاق کې مې د مـور، خـور، وریندارې، ورکیـو ماشـومانو ورېـرو سره پـه ولاړو سـلام علیـک او روغـبړ وکـړو، پـه لار کې مې یـوه خربـوزه راسره رااخیسـتې وه، دا مې هـم ورکـړه، نـور مې مـور تـه سـترګې ورواړولې:

- زه ډوډۍ نخورم ستړی یم په اجازه دې ځم اتاق ته مې ویده کېږم!

پـه همـدې سره تـرې راروان شـوم د اتـاق ور مې راپسې قلفـک کـړو، خـوب لـه کومـه شـو، ټوله شـپه اړخ پـه اړخ اوښـتم، ځمـکې ځـای نـه راکولـو، بلاخـېره سـهار تـر چـای څکلـو وروسـته مې مـوټر راویسـتلو، راسـاً هغـه خصـوصي روغتـون تـه ورغلـم، کـوم چې ثنـاء د خـپلې جـراحۍ لپـاره انتخـاب کـړی او لـه مـا نـه یې د اسـتازي وراسـتولو غوښـتنه کـړې وه، مـوټر مې د روغتـون تـر مـخ ودرولـو دوهـم مـنزل تـه وروخـتلم د اجـازې پـه پـار مې لمـړی د مـدیریت ور ورټـک ټـک او بیـا مې یې دسـتګیر تـاو کـړو د وره تـر نـرۍ چولـه مې پـه مـدیر سـترګې ولګېـدې یـو بـل نفـر هـم ورسره ناسـت و، د سـترګو پـه خوځولـو یې د ورتلـو اشـاره راکـړه، زمـا پـه ورداخلـدو سره هغـه بـل نفـر راووتلـو، زه تـر مـیز دې خـوا مـدیر تـه مخـامخ پـه کـوچ کېناسـتم تـر سـلام علیـک وروسـته مې ځـان ورتـه معـرفي کـړو، بلاخیره د ثناء موضوع مې ورته پرانیستله، کړل مې:

- وبښـه مـدیر صـاحب، ممکـن تاسـو یې وپېـژنئ؟ د ثنـاء پـه نـوم یـوه ځوانـه نجلـۍ، دوې درې ورځې وړانـدې زمـوږ بانـک خـون تـه راغلـه غوښـتل یې خپلـه کـُرده وپلـوري، خـو شرط یې دا و، چې جـراحي بـه یې همـدې ستاسـو (دارالـدرمان روغتـون) کې تـر سره کـېږي، کـه څـه هـم لمـړی مـا ورسره ومنلـه، ولې وروسـته مې فکـر بـدل شـو، چـون یـو

خــوا دیــو ډېــر قدرمنــد وطــن دوســت مــلي شخصــيت لــور ده، بلخــوا څوانــه خــورا باشــهامته، هوښــياره او باتعليمــه نجــلۍ وه، زړه مې پــرې ونشــو، هغــه مبلــغ پيسې ــ چې ددې اړتيــا وه ورتــه، لــه کــرُدې تــرې پــېرنې پرتــه، خــاص د خــدای ج پــه رضــا او ثــواب پــه پــار مې ورتــه حوالــه کــړې، کــه څــه هــم لمړيــو کې مې يې د بــانکې کــارت يــا هــم پيژنــد پــاڼې نمــبر تــرې وغوښــتلو ترڅــو پيسې ــ همــداسې ورتــه حوالــه کــړم، مګــر نمــبر يې رانګــړو وېــل يې همــداسې يې نــه اخلــم، بلاخــيره ددې سره لــه مــوافقې پرتــه مې يې د مبايــل پــه شــمېره ورتــه حوالــه کــړې، هغــه ســاعت زمــا لــه مبايــل نــه زنــګ نــه ورتلــو، پــرون ســهار دې خپلــه زنــګ وکــړو، د نمــوړي روغتــون پــه نــوم اخيســتلو سره يې کــړل: نــن پــس لــه ماښــامه پــه اوو (۷) بجــو مې د جــراحۍ وخــت پــکې اخيســتی، خپــل اســتازی مــو راواســتوئ ترڅــو هغــه مقــدار پيسې ــ هــم د روغتــون مــديريت تــه تســليم کــړي، زه د مــدير صــاحب سره غږېدلې يم، نور ماته رسېږي او د جراحۍ له بهير نه هم نظارت وکړي.

خــو مــا چې کلــه ورتــه ووېــل: زه ســتاسره پــه کــړې وعــده يــا هــم ســتا نــه د ګــرُدې پــېرنې پــه پريکــړه پښــېمانه شــوی يــم، هغــه مبلــغ پيسې ــ چې تاســو اړتيــا ورتــه لرلــه، د مبايــل پــه شماره مې دې خاص د الله ج په رضا درته حواله کړې.

لــه بدمرغــه هــره وېــره يــا احتمــالي خطــر يې چې پــکې محســوس کــړو، متاســفانه خــبره مې ډېــره بــده پــرې ولګېــده، ســخته غوســه شــوه ان تــر دې چې تمــاس يې راقطعــه کــړو، کــه څــه هــم زمــا لخــوا خــو لــه اولــو نــه زنــګ نــه ورتلــو ولې بيــا هــم ډېــره هڅــه مې وکــړه، ترڅــو يــو تمــاس مې ورسره رخ شي، ممتــا بريــالی نشــوم، بلاخــيره د مرســتې پــه پــار مې تاســو تــه راپــام شــو، همــدا و چې راروان شــوم، هيلــه کــوم مــدير صــاحب پــه دې برخــه کې مــو کــه کومــه همکــاري لــه وســه کــېږي چې دريــغ يې نکــړې، چــون تاســو بــه پــرې خــبر ياســت؟

نمـوړې نجـلۍ ډېـر سـخت مشـکيلات لـري، کـه زمـا لخـوا د ورتـه حوالـه شـويو پيسـو پـه پـار وېـر يې لـه منځـه لاړه نشيــ لـه بانـګ نـه يې ونـه بـاسي، د خپلـو مجبوريتونـو پـه اسـاس ممکـن پـه بـل چـا خپلـه کـړُده وپلـوري ځـان عيـبي کـړي، بلخـوا کـومې پيسېــ مې چې ورتـه حوالـه کـړې د پـولي بانـګ د اصـولو لمـخې ترڅـو چې همغـه د نجـلۍ سـيمکارت لـه ځـان سره ونـه لـري، زمـا پـه شـمول هېڅـوک نـور دا پيسېــ نشيــ ايسـتلی، پـس کـه دا يې هـم تـرې تحويـل نکـړي، بلاخـېره د بانـګ د سرمايـه برخـه ګـرځي، بنـاءً بيـا هـم هيلـه کـوم مـدير صـاحب! چې پـه دې برخـه کې مـو تـر ممکـن حـد خپلـه مرسـته او همکاري رانه ونه سپموئ!

مدير صاحب راغبرګه کړه:

- ولې نـه، واقعـاً هـم دا موضـوع هغـه ورځ لـه مـا سره شريکـه شـوه، خـو خپلـه د نمـوړې نجـلۍ لـه طرفـه نـه، بلـکې زمـوږ د ښـځينه جـراحي بخـش د يـوې متخصصېــ جـراح ډاکـتره لـه خـوا هيلـه رانـه وشـوه، چې ګويـا داسې کسـان راځي يـوولس لکـه (۱۱۰۰۰۰۰) افغـانۍ بـه تـرې تسـليم کـړي، لاس ليـک بـه تـرې واخـلي، همـدا خـبره يې وکـړه چې کومـه نجـلۍ خپلـه ګـړُده پـرې پلـوري، نمـوړې نجـلۍ د روغتـون فـيس تحويـل کـړی غـواړي جـراحي زمـوږ روغتـون کې وکـړي، کـه څـه هـم زړه مې پـرې بـد شـو، مګـر د خپلـو ځـانونو پـه اړه د خلکـو تصـميمونو کې مـوږ څـه نشـو کـولی، خـو پـه هـر حـال تـه صـبر، پـه همـدې سره يې د مـيز لـه سره ګـوشي راپورتـه کـړه، يـادې ډاکـترې تـه يې زنـګ وکـړو، د څـو لحظـو تـر تېرېـدو وروسـته ډاکـتره راوسـېده، پـه سـلام او ښـه راغلاسـت پسېــ پيوسـت مـدير لـه مانـه اورېـدلې موضـوع ورسره شريکـه کـړه او د نجـلۍ سره د اړيکې پوښتنه يې ترې وکړه.

ډاکترې کړل:

- هـــو رښـــتيا يـــو ورځ وړانـــدې راغـــلې وه، همـــدا د کـــړُدې د پلورلـــو او جـــراحۍ خـــبره يې وکـــړه، خـــو دا چې بـــښځې نوځوانـــه او ډېـــره ښايســـته ځـــواني الله ج ورکـــړې وه، ددې سريـــېره لـــوړې زده کـــړې يې کـــړې وې، ډېـــره سر خـــلاصې او بـــا اســـتعداد نجـــلۍ وه، مـــا يې لـــه جـــراحۍ کولـــو انکـــار وکـــړو، خـــو خـــورا زيـــات اوزر زارۍ يې وکـــړې حتـــا پـــه ژړا شـــوه، بلخـــوا زمـــوږ او تاســـو د همکـــارې نـــرسې (مهـــرا) سره يې لمخـــکې پېژنـــدل سره ددې چې لمـــړۍ يې د مهـــرا هـــم جـــراحۍ تـــه زړه نـــه و، خپـــل اتـــاق تـــه يې ورسره بوتلـــه، غوښـــتل يې پـــه قناعـــت ورکولـــو سره يې لـــه دې کـــار نـــه پـــه شـــاه کـــړي، خـــو وس يې پـــرې ونشـــو نجـــلۍ پـــه خپلـــه خـــبره ټينګـــار کولـــو، همـــدا و چې مهـــرا واپـــس ماتـــه راغلـــه کـــړل يې: نجـــلۍ خـــو ډېـــره جـــدي ده ډاکـــتر صـــاحب! تـــر ډېـــره ملامتـــه هـــم نـــه ده، ځکـــه چې کـــه دا نمـــوږې قربـــاني ورنکـــړي، ممکـــن ټولـــه کـــورنۍ يې لـــه لاســـه ورکـــړي، پـــس کـــه تاســـو يې د زړه ســـوي لـــه مـــخې جـــراحي ونکـــړئ، هـــرو مـــرو بـــه کـــوم بـــل روغتـــون تـــه لاړه شي، کېـــدی شي پـــه کـــوم بې تجـــربې ډاکـــتر بانـــدې جـــراحي وکـــړي چې لا بـــه يې ســـتونزې زيـــاتې شي، همـــدا و چې ورسره ومې منلـــه، خـــو بيـــا نـــه پـــوهېږم چې ولې؟ پـــه خپـــل ټـــايم يې جـــراحۍ تـــه حـــاضره نشوه!

مدير کړل:

- د مبايل شماره يې لرې؟

ډاکترې ورغبرګه کړه:

- دوسیه کې به یې هم وي، خو مهرا به له نږدې وسره پېژندل حتماً به تماس سره لري!

مدیر بیا له میز نه ګوشي راجګه کړه، د څو شیبو په تېرېدلو سره یې مهرا هم راحاضر کړه، د حاضرېدو سره سم مهرا لمړی مدیر ته د نجلۍ د ستونزو او مجبوریتونو په اړه وغږېده، بیا ما مهرا ته په لنډو کې ټوله کیسه وکړه. چې ګویا داسې زموږ بانګ خون ته راغلې وه، غوښتل یې خپله کړُده وپلوري، موږ لمړی موافقه وسره وکړه، وروسته یې د محترم والد ډګروال صاحب روح ته د درناوي او خپله ددې نوځوانۍ ته په کتو پښېمانه شوم، هغه مقدار پیسو ته چې د دوئ اړتیا وه، پرته له دې چې کړُده یې ترې وپېرم همداسې رایګان مې یې د مبایل په شماره ورته حواله کړې، خو نه پوهېږم چې کومه دومره جدي ستونزه یې پکې محسوس کړه، په ځای ددې چې خوشحاله شي، مننه وکړي، برخلاف ډېره سخته غوسه شوه، ان تر دې چې تماس یې راقطعه کړو، نو هیله کوم آغلې! فکر کړم تاسو ورسره پېژنئ؟ همکاري دې غواړم، صرف چې ماته یو زنګ وکړي، یو پنځه خبرې مې په حوصیله واوري انشاءالله قناعت ورکوم، ترڅو هغه پیسې له بانګ نه وباسي، یوځوا به پرته له دې چې کړُده وپلوري، یا هم ځان عیبي کړي، ستونزې به یې حل شي، بلځوا هغه حواله شو پیسو ته اوس زه هم لاس رسی نه لرم، چون بانګ ته د دوئ سیمکارت متعبر دی، پرته له هغه سیمکات نه زما په ګډون هېڅوک نشي کولی نموړې پیسې وباسي!

مهرا د څو لحظو لپاره په فکر کې ولاړه، وروسته یې کړل:

- ته صبر زه زنګ ورته وکړم، که خوښه یې وه، مبایل تاته درکړم ورسره وغږېږه!

- ډېره مننه! سمه ده خو هیله کوم لږ ټینګار پرې وکړه!

- صحیح ده!

په همدې خبره یې شماره داېره او ورسره جګه شوه، له مدیریت نه ووتله، لږ، لږ غږ یې راتلو دهلېزه کې سره وغږېدې، واپس چې راغله کړل یې:

- فعلاً ډېره مصروف وه، غږ یې سم رانغلو، فکر کړم محکمه کې وه، یو ورور یې بندي دی ممکن د همغو د دوسیه نه د لیدنې په پار به ورغلې وه، خو کلکه وعده یې راکړه چې اوس د خبرو وخت نه لرم رخصت یې کړئ چې کله وزګار شوم بیا زه خپله زنګ ورته کوم. ډاډه اوسه تر کومه یې چې زه پېژنم، څه چې ووایي هرو مرو هغه کار کوي، انشاءالله په یو مناسب وخت کې به تماس درسره ونیسي ـ ستونزه به مو حل شي!

مننه مې ترې وکړه، بیا مې د مدیر په شمول له دوی ټولونه یې د وخت د ضایعه کولو په پار ښښنه وغوښتله، په همدې سره د خداپامانۍ په کولو ترې راجګ شوم، تر څو د اوږده دهلېز له دروازې وتلم نمورې مهرا نامې نرسه هم له مدیریت نه راووتله، ورته پښه نیولی شوم، دهلېزه کې مې بیا ښه ټینګار پرې وکړو، ان د مبایل شماره مې یې هم ترې واخیستله، که څه هم شماره یې نه راکوله خو اخیر مې په ډېر اوزر ترې تر لاسه کړه، ترڅو که ثناء زنګ ونکړي یا ترې هېر شي، چې زه تا او ته بیا ثناء ته زنګ ووهې. خو په هر حال د شمارې ترې اخیستلو وروسته د روغتون له عمومي دروازې هم راووتلم، موټر مې سلف کړو، راروان شوم، لمړی بانګ خون ته ولاړم، ځینې کارمندان مې ورتلو ته منتظر و، چون د پنجشنبه ورځ

وه، غوښـــتل يې رخصـــت واخـــلي کورونـــو تـــه يې ولاړ شي، دوی مې رحضـــت کـــړل، پـــاس مـــنزل تـــه وخـــتلم، ډاکـــتر اقبـــال تـــازه د يـــو نفـــر د کـــُرډې جـــراحي کـــړې وه، لـــه عاجـــل بخـــش نـــه يې راويســـتلو، پـــه مـــا د ســـترګو لګېـــدو سره يې لاس پورتـــه کـــړو، لـــه لـــرې مـــو ســـلام عليـــک وکـــړو، واپـــس راښـــکته شـــوم، پـــه نـــوکري وال مې غـــږ وکـــړو ترڅـــو هـــر څـــه تـــه متوجـــه او بيـــدار اوسي نـــور زه هـــم لـــه بانـــګ خـــون نـــه راووتلـــم، ډوډۍ مې پـــه لارو (لـــيلې مجنـــون رســـتورانت) کې وخوړلـــه، البتـــه لـــه يـــادولو دې پـــاتې نـــه وي، روســـتورانت کې مې يـــوه صـــدقه هـــم وکـــړه، د ډوډۍ خوړلـــو پـــه محـــال يـــوه چـــادري پوښـــه ښـــځه راغلـــه، سوال يې کولو لس روپۍ يې غوښتې پوښتنه مې ترې وکړه:

- ولې سوال کوې، کور کې مو نارينه څوک نشته چې کار او مزدوري درته وکړي؟

کړل يې:

- مېړه مې مريض دی کار نشي کولی، اولادونه مې واړه دي!

- د ميړه دې څه مريضي ده؟

- مـــوټر يې چلولـــو دوه کالـــه وړانـــدې تـــر مـــخ يې د امريکايـــانو پـــه قطـــار چاودنـــه شـــوې وه، لـــه چـــاودنې وروســـته، مريکايـــانو پـــه ســـيمه کې چې څـــوک ليـــدل ويشـــتل يې، زمـــا مـــيړه يې هم درې مرمۍ ويشتلې و، ښه و مړ نشو خو کار نشي کولی!

- نڅه، نڅه، نڅه! څو نفر فاميل مو دی؟

- پنځه نفره درې مې اولادونه دي دوه زه او خاوند مې!

خـــدای ج دې رویـــا نـــه کـــوي، جیـــب تـــه مې لاس کـــړو، لمـــړی مې پنځـــه زره (۵۰۰۰) افغـــانۍ نغـــدې ورکـــړې، بیـــا مې د رســـتورانت ګاردســـون تـــه غـــږ وکـــړو: دې زنانـــه تـــه پنځـــه خوراکـــه کبـــاب جـــوړ کـــړه، پلاســـتیک کې یې واچـــوه ترڅـــو کـــور تـــه یې ورسره یـــوسي، حساب یې زه خلاصوم!

ګاردســـون د اوکې پـــه پـــار سر وخوځولـــو، ښـــځې تـــر چـــادرۍ لانـــدې غـــبرګ لاســـونه پورتـــه نیـــولي و، دعاګـــانې یې کـــولې، شـــیبه وروســـته زه هـــم راجـــګ شـــوم، د ښـــځې کبـــاب لا نـــه و، تیـــار شـــوی د منکـــل لـــه پاســـه کبـــابي پکـــه ورتـــه وهلـــه شـــنه دودونـــه تـــرې جګېـــدل، دا هـــاخوا ورتـــه ولاړه وه، دروازې تـــه څېرمـــه د مـــیز شـــاته ناســـت مـــالي تـــه مې یې حســـاب ورکـــړو، نـــور لـــه روســـتورانت نـــه راووتلـــم، چې ســـاعت تـــه مې وکتـــل یـــوه نیمـــه بجـــه وه، زړه کې راتـــېره شـــوه، د پنجشـــنبې ورځ ده تـــر دولســـو بجـــو وروســـته رســـمیت ختمـــېږي، ثنـــاء کـــه رښـــتیا زنـــګ کـــوي ممکـــن لـــه دې وروســـته یې وکـــړي. پـــه همـــدې هیلـــه مې مبایـــل د مـــوټر پـــه ســـیوچ بولـــټ بیـــدار کېښـــودو راروان شـــوم، لـــه دان بـــاغ، کارتـــه پـــروان او کارتـــه مـــامورین تـــر څلـــور لاري راتـــېر شـــوم، د ســـیلو د سرک پـــه نـــیمی کې د خوشـــحال مینـــه پـــه لـــور راوګرځېـــدم، لـــه ســـپین کـــلي چـــوک هـــم وړانـــدې ولاړم لمـــونځ مې د امـــام عظـــم (ح) پـــه جامعـــه مســـجد کې وکـــړو، لنـــډه دا چې پـــاتې ورځ هـــم تـــېره شـــوه، د ثنـــاء زنـــګ رامعلـــوم نشـــو، همدارنګـــه د شـــپې هـــم سره ددې چې ټولـــه شـــپه مې یې پـــه انتظـــار ســـبا کـــړه، لا هـــم درک یې ونه لګېدو، سهار د چای خوړلو په محال مې مور راته کړل:

- زویـــه! بېګـــاه دې ډوډۍ ونخـــوړه کـــوټې (وتـــاق) تـــه دې لاړې چې خـــوب راځي، د شـــپې دوې بـــجې مې بســـتره کې پېښې سرې (ګـــرمې) شـــوې برنـــډې تـــه ووتلمـــه، چې لـــه کـــړکۍ نـــه دې د مبایل رڼا ښکارېده، ویښ وې کوټې دې پکې وهلې؟

- رښتیا وایې مورې! د یوه نفر سره مې لږ جنجالي حساب دی، وعده یې کړې وه چې بېګا ته زنګ درته کوم، خو زنګ یې هم رامعلوم نه شو، هسې یې بې خوبه کړم!

- زه پوه شوم چې ولې څه تشویش لرې، بیا مې اودس او څو رکعاته نفلونه وکړل ډېرې دعاوې مې درته وکړې، خدای پاک دې په لوري شه زویه!

- مننه مورې، دعاګانې کوه، ستا دعاګانو مې تل په مخ ډېرې سختې اسانه کړې، اوس خو دومره د اندېښنې خبره هم نه ده انشاءالله...

نور مې څه ونه وېل جمله مې په همدې انشاءالله نیمګړې پرې ښوده، راجګ شوم د جمعې ورځ وه، ما هم ځان رخصت کړې و، څو دقیقې مې حاویلۍ کې د ګلانو له بوټو وچې او زېړې شوې پاڼې لرې کړې، وروسته مې موټر چالاند کړو، خور مې د دهلېزه له وره نه غږ راوکړو:

- لالکه! مور وایې چېرته ځې نن خو جمعه ده؟

- وزیر اکبرخان کې مې لږ کار دی غرمې ته بېرته راځم!

په همدې سره تېرې راروان شوم، له دروازې چې راووتلم مبایل ته مې زنګ راغلو، زنګونه خو ډېر راتلل، ممتا ددې زنګ په راتلو سره مې روح خبر و، زړه کې راتېره شوه: ممکن ثناء وي، چې مبایل مې راجګ کړو همداسې وه، زنګ ثناګۍ کړی و، مخکې له دې چې په عمومي سرک ورګډ شم، موټر مې د خپل فرعي سرک څنګ ته کړو، د اوکې بټنې له کیکاږلو سره سم مې کړل:

- سلام علیکوم آغلې! سهار مو پخیر هیله ده صحت ولرئ!

- وعلیکــوم ســلام، مننــه ستاســو دې هــم ســهار پــه خــیر وي، پــه همــدې خــبره پسې پیوســت يې کــړل: ښــاغلیه! خــبره شــوم پــرون مــا پسې د پلټــنې پــه پــار دارالــدرمان روغتون ته ورغلي وئ، ایا ستا مطلب څه دی، اخیر له مانه غواړئ څه؟

- قربــان دې شــم آغــلې! داسې څــه کیســه نــه ده، البتــه لمــړی خــو دې لــه زنــګ وهلــو ډېــره ډېــره مننــه، دوهــم دا چې رښــتیا هــم روغتــون تــه ورغلــم، پــوهېږم چې ښــه مې ونکــړل، ډېــر زیــات وبښئ، امــا يقــين وکــړه کــه هــېڅ د کــوم بــد نیــت اراده مې زړه کې وه یــا وي، څنګــه مې چې هغــه ورځ هــم درتــه ووېــل خــو لــه بدمرغــه تاســو غوســه شــوئ تمــاس مــو راقطعــه کــړو، کــومې پيسې مې چې درتــه حوالــه کــړې يــوازې او يــوازې ستاســو د قدرمنــد والــد صــاحب محــترم پــاک روح تــه د درنــاوي او يــوې باعزتــه پښــتنې پــيغلې پــه صــفت ستاســو سره ستاســو د ســتونزو د حــل پــه برخــه کې د مرســتې او همــدردی پــه پــار مې درتــه اســتولې او بــس. بنــاءً پــه خپلــه خــبره ټينګــار مــه کــوئ، هغــه پيسې لــه بانــک نــه واخلــه، چــون کــه تاســو يې ونــه بــاسئ، نمــوړې پيسې داسې شــوې لکــه ســيند تــه مې چې غورځـــولې وي، ولې چې ستاســـو پـــه شـــماره حوالـــه شـــوې، د بانـــک د شرايطـــو او قوانينــو پــه اســاس ترڅــو چې ستاســو ســيمکارت لــه ځــان سره ونــه لــري، زمــا پــه شــمول هېڅــوک يې د ايســتلو حــق نــه لــري، پــس بيــا هــم هيلــه کــوم د پــولي بانــک هــرې نماينــدګۍ تــه چې لاس رسی لــرې، يــوه مهربــاني وروکــړه، نمــوړې پيسې تــرې وباســه ترڅو...

خپله خبره مې لا نه وه بشپړه کړې چې ثناء راغبرګه کړه:

- ایـا تاسـو تـه مانـه و ویـلي، چې زه نـه د مفتـو پیسـو اخیسـتلو نجـلۍ یـم، نـه سـوالګره یـم او نـه هـم ستاسـو پـه شـان خلکـو پـه مرسـته او خواخـوږۍ هېڅکلـه تکیـه کـوم، ولوکـه که هر څه کېږي، پس ته څه کاره وې چې خود سرانه دې پیسې حواله کولې!؟

- مـنم آغـلې اشـتبا وه رانـه وشـوه، وشـوه! خـو اوس ستاسـو لـه هـم پـذیرۍ پرتـه بـل هېڅ جبران نه لري!

- څـه سـمه ده، زه پیسې_ رااخلـم، ولې پـه یـو شرط ځنګـه مې چې مخـکې هـم درتـه ویـلي زه ستاسـو پـه خواخـوږۍ، همـدردۍ یـاهم سـیله رحـمۍ هېڅکلـه بـاور نشـم کـولی او نـه هـم امکـان لـري چې پـه هغـه لسـګونه، سـلګونه خلکـو کې چې هـره ورځ ستاسـو کشـترګاه تـه درځي او تاسـو یې پـه ټولـه بې رحـمۍ کـرُدې تـرې پـېرئ، او یـوازې پـه مـا بانـدې مـو زړه سـوی شـوی وي، ان تـر دې چې پرتـه زمـا لـه ویلـو مـو پیسې_ هـم راتـه حوالـه کـړې، هغـه هـم د کـرُدو لپـاره ستاسـو د ټـاکلي قیمـت نـه دوه لکـه زیـاتې یعـني څـورلس لکـه افغـانۍ، بنـاءً هـېڅ شـونې نـه ده چې تاسـو دې لـه دې نـه کـوم مقصـد ونـه لـرئ، هـرو مـرو مـو زړه کې څـه شـته، مهربـاني وکـړه هـر څـه چې دي؟ همدلتـه یې درنـه اورم، ترڅـو نـه بیـا په روغتونونو کې تپ تش راپسې وکړې، نه دې زړه کې ارمان وي!

لویـه سـاه مې واخیسـتله، حـېران شـوم، چې ووایـم، کـه ونـه وایـم؟ بلاخـیره تـر یـوې وړې وقفه وروسته مې کړل:

- څـه ووایـم آغـلې! خـو تاسـو خپلـه ماشـاءالله ډېـر قـوي درک لـرئ، ځنګـه چې پـوهېږئ رښـتیا هـم زمـا زړه کې خـبرې شـته، مګـر هغـه پـه دې پیسـو پـورې هـېڅ تـړلې نـه دي او همدارنګـه چې سـوء تفـاهم نشي_ یعـني خـدای ناخواسـت کومـه د ادب لـه

دایــرې بهــر یــا غــېرې مشرــوع غوښــتنه هــم نــه درنــه لــرم، ولې د اوس لپــاره نشــم درتــه ویــلی، چــون تاســو فعــلاً ډېــرې زیــاتې ســتونزې لــرئ، لمــړی دا پیسې ـ واخــلئ ترڅــو ځیــنې اولیــه ســتونزې مــو حــل او اقــلاً څــه ناڅــه مــو ذهــن د ژونــد د نــورو برخــو او خــبرو اوېــدلو برداشــت پیــداکړي، بیــا مــو کــه زمــا ددې خــبرو لپــاره حــداقل پنځــه دقــیقې وخــت راکــړو ډېر لوی لطف به مو وي آغلې!

- نه خیر مهمه نه ده، هر څه ویل چې لرې همدا اوسې ووایه!

- کــور ودان آغــلې! ســمه ده، پــس تــر څــو زیــات وخــت مــو ضــایعه نکــړم لــه مقــدمې تېرېــږم، چــون تاســو ماشــاءالله یــو سر خــلاصی شخصــیت یاســت، ضرور نــه ده چې د ذهــن ســازۍ پــه پــار مــو د مقــدمې تــر عنــوان لانــدې پــه یــو لــړ آضــافي خــبرو سر وخــوږوم، پــه ټــول درنــاوي مســتقیماً اصــل مقصــد تــه ځــم، هیلــه ده د ټــولې حوصــیلې پــه ســاتلو سره مې وزغمې او خبرې مې تر پایه واورې!

- غوږ مې دی، مهرباني!

- مننــه آغــلې! بیــا نــو چې پاکــه خــبره درتــه وکــړم، لــه هغــه اولې ورځې نــه چې زمــا پــه زړه او د بــدن پــه بــیلا بېــل هــر انــدام کې تاتــه د ویلــو لپــاره ټوپونــه وهي، هغــه د انګرېزانــو پــه اصــتلاح (آیلبیــو) لفــظ دی، خــو لــه بدمرغــه تاســو ډېــر زیــات مشــکیلات لا هــم لــرئ، د ویلــو وخــت یې نــه و او نــه هــم اوس دی، ولې ستاســو لــه لــوې حوصــیله منــدۍ نــه بیــا هــم نــړۍ مننــه چې پــه دې نامناســبو شرایطــو کې مــو وخــت راکــړه، زه دې کابــل ښــار کې وړکی رالــوی شــوی یــم، همدارنګــه بانــګ خــون تــه مــو ســلګونه زرګونــه نجیــنې راغــلې یعــني کــه ټــولې نــه وي، د نمــوړې ښــار کــم او زیــات (۹۰) ســلنه نجیــنې مې تــر نظــر تــېرې

کــړې، امــا لمــړی ځــل و، چې ستاســو پــه شــان د حســن پــه یــوه بې مثالــه بېلګــه مې ســترګې ولګېــدې، یقــین وکــړه هغــه ورځ مې چې شــبعه کې مــخ تــه ودرېــدې ټولــو حواســو مې دې پــه وړانــدې کــار پرېښــودو، زه نــاروغ نــه وم، ګونــګ نــه وم، نشــه مې نــه وه کــړې، یــوازې ســتا د جــادوګرې ښــکلا اثــر و، کــلي کربــت یې کــړم، اخــیرنی تــوان مې همغــه و، چې ډاکــترې نــرګیس تــه د ورتلــو توصــیه مې درتــه وکــړه، کــه څــه هــم هغــه وخــت مې دې یــوازې د ظــاهري ښــاپېرزادې څــېره پــه مقابــل کې روح د غــلامۍ ســجده کېښــوده، مګــر تــر خــبرو درسره کولــو وروســته مــو پــه خپــل لــوړ همــت، احســاس، هوښــیارۍ او ســپېڅلتیا سره بــېخي لــه ځــان او جهــان نــه ورک کــړی یــم، هــوش او خیــال مې ســتا پــه لــور الــوتي، بنــاءً پــه ټــول درنــاوي او ادب عــرض کــوم، ترڅــو د ژونــد د یــو نــاچیز ملګــري پــه صــفت دې پرســاعت راکــړې، څــو وکــولی شــم، چې د هــرې بــلا، ســتونزې، غــم او درد مخــکې دې ســپر او همدارنګــه پــه ټــول تــوان، مینــه او اخــلاص دې د ګــلاب پــه شــان ځوانۍ د تر او تازه ساتنې په پار د پالنې او خدمت ویاړ تر لاسه کړم آغلې!

پــه دې سره نجــلۍ یــو ځــل بیــا د یــوې نــرمې لــه مســخند او درده ډکې خنــدا پــه کولــو سره راغبرګه کړه:

- امــم همــم! څــومره مینــه نــاک وخــتلې جنابــه! اصــلاً هغــه د لمــړۍ ورځې لــه حرکتــو نــه دې پــوه شــوم چې وروســتۍ خــبره بــه دې همــدې ځــای تــه راځې، امــا حقیقــت کې تاســو د شرم او نســانیت پــه نــام هــېڅ نــه پــېژنۍ، دا چې د وخــت جــبر رابانــدې تحمیــل شــو او زه یې ستاســو تــر جنایــت خــانې (بانــګ خــون) دروســتلم جــلا خــبره ده، ولې بیــا هــم ځنګــه مې چې مخــکې هــم درتــه ویــلي لــه افغــاني غــرور مالامــال د یــوې درنې پښــتنې پــېغلې او یــوې باعزتــه کــورنۍ د اولاد پــه صــفت لا مې هــم خپــل عــزت او وقــار هســک

ساتلي او تر وروستۍ سلګۍ به ورته ژمنه یم، دا چې ستاسو سره مې تماس ونیولو، تفصیلي خبرې مې درسره وکړې، خپلې ستونزې مې درسره شریکې کړې، بیا هم وایم د وخت جبر و، یا د کومې ګناه سزا به مې وي او یا هم برعکس د کومې نیکۍ له وجې یا هم کوم چا د دعا په برکت، له ماسره د لیدنې او خبرو کولو به په تاسو د الله ج ځانګړې رحمت شوی وي، خو هر څه چې و، کني ستا په شان اشخاصو سلام ته مې نه علیک وېلی او نه یې وایم، ولوکه د میلیاردونو په مقابل کې هم وي، البته دا منم چې واده کول یو الهي حکم دی، د محمد (ص) سنت طریقه ده، انشاءالله هرو مرو به دا الهي حکم او محمدي سنت خپله هم مرعاته وم، له دې کبله کوم څه چې مشروع وي په کوم څه کې چې ثواب وي، دهغه یادونه یا یې له چا پشنهاد کول نه ګناه ده او نه هم شرم، له دې کبله زه ستاسو د پیشنهاد په کولو کوم عتراض نه لرم، خو دا پکې شرط دي چې د نکاح لپاره باید یو واقعي او شریف انسان سره نکاح وشي، مګر ته دې د وجدان په اینه کې خپلې څېرې ته یو ځل ځیر شه، په خپلو کړو وړو، انسانیت دې تجدید نظر وکړه، زه باوري یم ځان به دې خپله د انسانیت، اسلامیت، افغانیت، پښتون ولی، ننګ، غیرت له دایرې بهر وویني ښاغلیه! له یادو اصلونه چې یو هم چا کې وجود ولري، په هېڅ صورت یې وجدان اجازه نه ورکوي چې ستا په شان دخپلو کالونه کالونه جنګ ځپلو، بې سر پنا، ورږو تږو در په در هېوادوالو دغربت نه په استفاده قصابي او یا هم ستا په اصطلاح د ځان وژنې مرکز ورته جوړ کړي، د ناچیز پیسو په مقابل کې یې د بدن خورا مهم او حیاتي غړي ترې وباسي، د نورې دنیا وکړو ته ژوند پرې ورکړي، هغه هم په دومره بې همتۍ چې پښتو، پښتونولي ننګ، غیرت دې تول تر پښو لاندې کړي، دبانک

خـون پـه نـوم انسـاني قصـابۍ کې دې پـه بوزدلانـه بڼـه لـه پښـتانو سره هـم فـارسي وايې، د سـمتي شـمال يـو شـمېر خاينـانونو، غلـو د فعـلي موقـت قـدرت نـه د سـوء اسـتفادې پـه پـار ځـان غـيرې مسـتقيم تاجـک پنجشـيری معـرفي کـوې، د قصـابۍ د دروازې لـه پاسـه دې د احمدشـاه مسـعود تصـوير د پـوزې غوځېـدو بلـه لويـه بېلګـه ده، بنـاءً تـه دې ځـان تـه د ژونـد د ملګرتيـا لپـاره د ځـان پـه شـان يـوه نجـلۍ پيـداکړه، چې فقـط پيسې ـ وپـېژني، د پيسـو پـه مقابـل کې د انسـانيت هـېڅ اصـل تـه ژمنـه نـه وي او نـه لـه چـا حيـا ورشي، نـه يې پـه چـا تـرحم وشي، نـه يې د ايمـان پـه زوال ووېرېـږي، پـه مـا کې د يـادو اوصـافو څـرک نشـته دا غوښـتنه دې زمـا نـه کـاملاً بې ځايـه ده ښـاغليه! مـا کـه کلـه وغوښـتل يـا يې وخـت راغلـو د يـو داسې واقـعي بااحساسـه، ژونـدي وجـدان لـرونکي انسـان سره بـه همسـفر شـم، څنګـه چې زه يـم، زمـا پـه شـان ځـانګېرني ولـري، ټولـو انسـاني، اسـلامي، افغـاني ارزښـتونو تـه ژمـن وي، نـه تـش پـه نـوم يـا هـم تـش پـه څـېره انسـان، جنابـه! پـس هيلـه ده خپـل ځـواب دې پـوره پـوره تـر لاسـه کـړی وي! البتـه چې زړه کې دې بيـا هـم کـوم څـه پـاتې نشي ـ د وروسـتۍ خـبرې پـه حيـث هـم کـه څـه لـرې؟ مهرباني آورم يې، کنه نور مې په الله پاچا سپارلی يې دا خوبونه دې ابو ته وايه!

کـه څـه هـم مـا لـه دې مخـکې هـم د خپـل کاروبـار پـه اړه د يـوه او بـل لـه خـولې پـه مسـتقيم او غـيرې مسـتقم ډول د نـاروا يـا حراميـت همدارنګـه مـرادرې سرمايـه پيداکېـدو خـبرې او ګنګـوسې اورېـدلې، مګـر مـا بـه داسې انګيرلـه چې ګـواکې ددوی نيـت رابانـدې بـد دی يـا هـم پرمختـګ مې نشي ـ زغمـلی، هـېڅ کلـه مې دا فکـر نـه و کـړی، چې دوی څـه وايي، ښـه وايي کـه بـد وايي يـا هـم زمـا پـه ګټـه وايي کـه پـه تـاوان؟ يـوازې او يـوازې د دوی خولـه مـاتوونکی ځـواب بـه مې کولـو، ولې د (ثنـاء) پـه خـبرو کې خـورا لـوی

اثر و، د نمورې لخوا ځان او خپل کار او بار ته تر متوجه کولو وروسته په خپل حال افسوز راغلو، يو ځل بيا يې وژړول، نور د څه وېلو توان نه و راپاتې، ددې په اصطلاح اخيري خبرې په صفت مې په ډک ستوني او سلګيو يوازې دومره ووېل:

- له شک پرته ستا د خبرو په شفافه هنداره کې ما ځان ډېر لوی ځناور وليدو، لمن دې نيسم چې همداسې خوروړی ځناور مې خوشې نکړې، څنګه دې چې خپله اصلي څېره راته وښوده، په واپس انسانيت ته راګرځولو کې يې دې هم مرسته او لاسنوی غواړم، په ما ترحم وکړه ما وژغوره، که زه دزړه سوي قابل نه يم؟ څنګه دې چې ووېل په مظلومو او يوه ګوله ډوډۍ پسې هلاکو هېوادوالو دې ترحم وکړه، کعبه شريف کې سر په سجده قسم درته کوم چې ستاسره تر وعدې وروسته به له هر ناروا کار نه لاس اخلم، لمړي قدم کې به د بانک خون په ځای د مسجد ودانولو کار پيلوم او له همدې لارې د دوی په وينو لاسه ته راوړې سرمايه به مې واپس په بېوزلو، بې سرپنا، کونډو، يتيمانو فقيرانو وغيره حاجتمندو وګړو تقسيمه وم آغلې!

په حيرانونکي او خوشبينانه انداز يې کړل:

- امم هممم خدای ج دې وکړي ژړا دې د زړه له تله وي ښاغليه! د الله ج لخوا مې د هدايت په بهترينه تحفه دنازولو هيله درته پيدا شوه او بلخوا وعده درکوم لکه څنګه مې چې دخپلې کورنۍ د ژغورلو لپاره د ژوند په قيمت قرباني ته غاړه کېښوده، که داډ مې تر لاسه کړو چې رښتيا ځای نسي؟ اراده دې د زړه له تله ده، همداسې به خپله ځواني په ډېر ويار تر خپلو ورو، ترو، خوار او زارو کړېدلو هېوادوالو هم ځار کړم، حد اقل چې مقابل کې يې ستاسو د قصابۍ دروازه په مخ

وتـړلی شــم هــم بســنه کــوي. خــو پــه هــر حــال د فعــلاً لپــاره دې اوښــکې وچې کــړه، کــه ژونــد و، ممکــن شــل، پنځــه ویشــت ورځې وروســته یــا هــم د میاشــتې تــر اخــیره هــر کلــه مې چې لـــږ د ســـکون ســـاه واخیســـته پـــه دې اړه انشـــاءالله یـــو تمـــاس بیـــا هـــم درسره نیسم، د اوس لپاره دې نور په الله ج سپارم، پاتې ورځ دې پخیر!

- قربــان دې شــم، ســمه ده، زه بــه مــو منتظــر وم آغــلې! هــو ربښــتیا ســتا دې پــه خپلــه ځوانۍ قسم وي هغه پیسې پرې نږدې له بانک نه یې وباسه!

- صحیح شوه، خاطر جمعه اوسه!

- ډېره مننه نور تاته هم ښه وخت غواړم الله ج دې مل شه!

پـــه همـــدې خـــبره يې تمـــاس راقطعـــه کـــړو، خـــو سره ددې چې پـــه راکـــړې وعـــده او انعطــاف ښــودلو يې ډېــر خوشــحاله شــوم، امــا څنګــه مې چې وړانــدې هــم ویــلي یــا بــه هسې_ ماتــه الله ج هــدایت نصــیب کــړی و او یــا هــم واقعــاً پــه خولــه کې ډېــر لــوی جــادو و، څــومره چې وخــت وتلــو لــه خــبرو يې زیــات متــڅره کېــدم، نســبت زمــا کــړو وړو تــه خپلــه څــېره مې ډېــره بدرنګــه لیــده ان تــر دې چې د وخــت پــه تــېردو سره مې بــېخي لــه ځانــه کرکــه کېــده، حتــا د الله ج لــه لــوري مې هــره لحظــه د یــو قســم اســماني تنــدر رابانــدې پرېوتــو او عــذاب وېــره کېــده، خــو پــه هــر حــال، همــدې درون کې مې د رامــنځ تــه شــوي انقــلاب او ګــډ وډی سربېره، د راکــړې وعــدې لمــخې د ثنــاء زنــګ تــه د انتظــار شــپو ورځــو شــمارلو ترڅنــګ ورځــنۍ چــارې هــم مــخ تــه وړلې، کــه څــه هــم زړه خــو مې غوښــتل چې سر لــه همــدې ننــه د بانــګ خــون دروازه بنــده او د ثنــاء پــه اصــتلاح د قصــابۍ لــه کــار او بــار سره مخــه ښــه وکــړم، امــا بیــا هــم تــر زنــګ وهلــو مې يې څــه محــدودیت پــکې راوســتلو

سره خپـل کـار جـاري وسـاتلو، ډاکـتره نـرگیس پـه دې ورځـو کې نـه وه، هـرات تـه تـلې وه، کلـه چې راغلـه د ثنـاء د نرمښـت او خوشـبینۍ راکولـو زېـری مې پـرې وکـړو، لمـړی خـو یې نه منله، کله یې چې ومنله کړل یې:

- واقعاً ستاسو د مور دعا نړۍ اړخ په اړخ کوي!

- مـا خـو هسې۔ نـه درتـه وېـل چې تـه یې لـه مـاسره رخ کـړه، همـدا د مـور پـه دعـا ډاډه وم، بل کوم مور داسې نیک کار کړی چې له الله ج د یو خیر امید پرې وکړو؟

- ستاسـو مـور تـه دې سـلام وي، چې دا شـین د صـحرا کـانی یې نـرم کـړو، پـه ولي تـوب کې یې هېڅ شک نشته!

- مننـه ډاکـترې! البتـه تنهـا زمـا نـه، بلـکې د هـرې مـور دعـا د اولاد پـه حـق کې همـداسې جادوگر رول لوبوي، خو چې دعا یې له زړه واخیستل شي!

ډاکترې کړل:

- کـه څـه هـم پـه دې اړه مې اورېـدلي و، مگـر نـن مې عمـلي ولیـدل، امـا افسـوز تاسـو داسې وخت زه په دې راز یقیني کړم چې...

نور یې د جملې له بشپړولو ډډه وکړه، سترگې یې راډکې شوې.

زر مې ورغبرگه کړه:

- ستاسـو مورجـانې تـه دې الله ج جنـت فـردوس ورکـړي، خـیر مـور او پـلار کـه وفـات هـم وي، د دعـا برکـت یې لـه اولاد سره وي. پـه همـدې خـبره مې یخچـال تـه لاس کـړو، د یوې یخې انرژۍ ورته نیولو سره مې زیاته کړه:

- واخله دا وڅکه داسې يو چکر د چمن او ګلانو خواته ورچکر شه!

- نه څکم ددې اشتيا نه لرم!

- واخله دا عصاب ارامه وي!

مـــخ يې راوړولـــو د انـــرژۍ قـــوطی يې رانـــه ورواخيســـتلو نـــور همـــداسې پټـــه خولـــه پسې ــ وروتله.

د څـــو لحظـــو تـــر تېرېـــدو وروســـته زه بيـــا دڅنـــاء خيـــالونو لـــه ځـــان سره لاهـــو کـــړم، خـــو پـــه هـــر صـــورت، چې کيســـه ډېـــره اوږده نشي ـــ، بلاخـــېره لـــه وعـــدې راکولـــو څلـــورم، پنځمـــه ورځ پـــس ثنـــاګۍ زنـــګ وکـــړو، زړه مې ښـــه شـــو، چې اوکې مې کـــړو تـــر ســـلام وروســـته يې پـــه لنډو کې کړل:

- ښـــاغليه! ستاســـو پيسې ـــ مې واپـــس د مبايـــل پـــه شـــماره دې درتـــه واســـتولې، مـــا تـــه يـــو ســـابقه جنـــدرال چې د پـــلار مې ملګـــری و لـــه لندنـــه حوالـــه وکـــړه، ستاســـو پيســـو تـــه اړتيـــا پيدا نشوه!

- خيره خو دا دې هم درسره وی!

- مننـــــه! البتـــــه کومـــــه وعـــــده مې چې درسره کـــــړې، يـــــاد مې ده، ځنګـــــه مې چې هغـــــه ورځ درته ويلي، زه لږ ارام پيداکړم، انشاءالله زنګ درته کوم، نور ښه وخت ولرې!

- تاسو هم ښه وخت ولرئ آغلې! زه به مو زنګ ته منتظر يم!

- مطمين اوسه!

کړنـګ تمـاس پـرې شـو، کـه څـه هـم څنګـه چې دې ووېـل پـه زنـګ وهلـو يې مطمـين وم، ځکـه د مهـرا پـه خـبره کومـه وعـده بـه يې چې وکـړه بيـا يې عمـلي کولـه، خـو لا هـم لنـډه يې دا چې دوې هفـتې تـېرې شـوې، زنـګ يې رامعلـوم نشـو، پـه داسې حـال کې چې زمـا د تشـويش زياتېـدو سره، سره جسـمي او رواني حالـت ورځ تـر بـلې د خـرابۍ خواتـه تلـو، د بلـګې پـه بڼـه همـدې ورځـو کې يـوه ورځ لـه دفـتر نـه راووتلـم، دهلـېزه کې مې پـه منيجـر بـلال سـترګې ولګېـدې سـلام مې ورکـړو دحـال احـوال پوښـتنه مـو سره وکـړه، وړانـدې تـېر شـوم، زينـو تـه مې ځـان سـيخ کـړو، دوهـم مـنزل کې د ډاکـتر فريـدون سره ودرېدم د مجلس اخېر کې يې کړل:

- ريس صيب! ناروغ خو به نه يې رنګ دې زېړ شوی؟

- نه الحمدالله ښه يم، خدايزده چې څنګه زېړ درته ښکاره شوم!

زړه کې راتېره شوه: سړيه! لکچې د ثناګۍ مينې دې ځوانۍ ته اور ورکړو!

خلاصـه لـه دې وروسـته بـه همکـارانو، ملګـرو، همدارنګـه د کـور دغـړو لخـوا وخـت ناوخـت انتقـاد رابانـدې کېـدو، چـا بـه وېـل: اشـتيا دې ورکـه شـوې هسې ډوډۍ نخـورې، چـا بـه وېـل: ريـس صـيب! بـېخي خاموشـه شـوی يې او همـداسې نـور، جالبـه يې پـکې دا وه، چې يـوه ورځ د بانـګ حـاوېلۍ کې چمـن تـه مخـامخ پـه پولـه ناسـت وم، غازي مې له خندا ډکه خوله ځنګ ته راغلو کړل يې:

- ريـس صـيب! اورېـدلي مې و چې پيسې زيـادې شي، صـاحب يې ليـونی کـېږي، خـو نـن مې په سترګو وليدل!

- څوک ليوني شوي؟

لاس کې یې مبایــل نیــولی و مــخ تــه مې یې راســم کــړو، ویــدیو یې پــکې پــلې کــړه، چې کتــل مې ظــالم د خــپلې غــرفگکې لــه کــړکۍ نــه زمــا ویــدو کــړې وه، د ځانــه سره اختــه یــم، شــونډې مې خــوځېږي غږېــږم، کلــه مســکۍ شــم وخانــدم، کلــه لکــه ســیاسي شــنونکی لــه خــبرو سره شــه پــه جــوش جــوړه لاســونه خوځــوم، د ویــدیو پــه لیــدو هــم وشرمېــدم، هــم خنــدا راغلــه، د غــازي لاس مې پــرې تــاو کــړو مبایــل مې تــر واخیســتو د ګــواښ پــه بڼــه مې ورتــه کړل:

- چې لــه دې مبایــل نــه دې خــلاص نکــړم، تــه بــل شــان نــه سړی کــېږې، دا ټــول ســتا لــه لاسه، اوس لا ویدیوګانې هم کوې؟

غــازي پوهېــدو چې ټــوکې راسره کــوي، رښــتیا یې نــه رانــه اخــلي، ولې بیــا هــم د خنــدا سره سره یې اوزر زاری کولې:

- مــا څــه کــړي ریــس صــیب!؟ ویــدیو مې صرف ســتا لپــاره وکــړه، بــل چــا تــه خــو یې نــه ښکاروم، راکړه چې ډیلیټ یې کړم!

- تــه لا مبایــل هــم غــواړې؟ چې حــلال دې کــړم، کمــه بــه وي، کــوږخ پــړوخ بــه دې ایښی‌ــ و اخیر دې په غم واړولم مین دې کړم!

پــه دې سره یې لمــړی وخنــدل بیــا یــو دم نیــغ ودرېــدو، تنــدی یې کــش، شــونډې یې غونډې کړې، په اوږده آواز یې کړل:

- اووووو رښــتیا ریــس صــیب! نصــیب دې نــه و، پــرون مــازیګر چې ولاړې ســخت یــو مال راغلو!

د خندا په ساتلو سره مې ورغبرګه کړه:

- هغـو تـه بـلا وهـلی وې، چې دغـورفګګې لـه کـړکۍ دې غـلی یـو عکـس راتـه تـرې اخیسـتی وی، فقط له مورې نه ښې ویدیوګانې کوې!

شنه خوله یې و نیوله:

- کـار یې نـه دی، خـلاص نـن بیـا راځې تـه دا مبایـل راکـړه کـه مې درتـه تـرې وانخیسـتو.... نور خبره ترې ولاړه خندا پسې مچې کړو!

زه یې هم وخندوم اخېر کې مې پسې زیاته کړه.

- امممـم پـوهېږم د مبایـل اخیسـتو تـه دې لاره جـوړه کـړه، بې غمـه اوسـه، منـه کـه دې رانه اخیستی و!

بلاخـېره تـر مـازیګره مې پـرې وځورولـو، مـازیګر مې ویـدیو تـرې حـذب کـړه، مبایـل مې یې ورکړو.

لنـډه دا چې دریمـه هفتـه هـم راورسـېده، د ثنـاء د زنـګ درک ونـه لګېـدو، کـه څـه هـم وېـل یې چې ممکـن شـل، پنځـه ویشـت ورځې وروسـته یـا هـم د میاشـتې تـر اخـیره تمـاس درسره ونیسـم، خـو د دریـمې هفـتې پـه رارسـېدو سره زمـا بـېخي طاقـت ورک شـو، زړه کې بـه مې بـار بـار راګرځېـدل چې د هغـه خصـوصي روغتـون نـرسې مهـرا تـه زنـګ وکـړم، ترڅـو د ثنـاء سره تمـاس کې شي چې ګویـا څـه شـوې؟ سړی دې پـه انتظـار شـنه لـوخړه کـړو. ولې بیـا بـه مې لاحـول ولاقـوت... ووېـل ځـان تـه بـه مې تسـلې ورکـړه، چې ګـواکې پـه خولـه یې راتـه ووېـل لمـړی خـو ممکـن همـدې شـپو ورځـو کې زنـګ وکـړي، کنـه یـوه

میاشـــت بایـــد صـــبر وکـــړم، بېچـــاره ډېـــرې ســـتونزې لـــري، کېـــدی شي د ورور قصـــیه یې جنجالي شوې وي، وخت یې نه وي پیداکړی!

همــدا و چې مهــرا تــه د زنــګ وهلــو لــه پرېکــړې بــه تــېر شــوم، امــا لــه بدمرغــه اوس بــه مې چې ځــان تــه ډاډګیرنــه ورکــړه، نــیم ســاعت وروســته بــه بیــا اور رابانــدې بــل و، کلــه بــه ســوچ کې راتــېره شــوه: داسې نــه هغــه ظالمــانو غلــو تــه پــه لاس ورغــلې وي؟ یــا هــم هسې نــه ورور یې راخــلاص شــوی وي، ترکیــه تــه تلــلې وي؟ او دې تــه ورتــه ډېــرې نــورو وسوســو مې لــه ذهــن نــه د آتــڼ میــدان جــوړ کــړی و، همــدا و چې د مرســتې پــه پــار مې یــو ځــل بیــا د مخــابراتي شرکــت کارمنــد ملګــري قلنــدر تــه زړه ورښــه کــړو، مــازیګر څلــور نــیمې بــجې وې، لــه بانــک خــون نــه د وتلــو سره ســم مې یې شــماره داېــره کــړه، د زنــګ ورسېدو سره جوخت یې اوکې کړو، تر لمړني سلام جوړ پخیر وروسته مې ورته کړل:

- چېرته یې؟

- نن شرکت کې نوکري یم ولا!

- ښا ښه یې چې نوکري یې درغلم انشاءالله یو لس دقیقې وروسته در رسېږم.

- راځه الله ج دې راوله ما به تر هغو ښه نشه یې، شین چای درته دم کړی وي.

- اووووو ستاســـو خـــو دې د ښـــادي دا ډېـــر چـــای شي، چې مېلمـــه پـــرې شـــنه غړکـــه کړئ!

ښه په کړس یې وخندل پسې زیاته یې کړه:

- نو څه غواړې نس پړسه! تازه میوه صحیح ده؟

- ای! خدای ج دې حاجي کړه، داسې خبره وکړه په خوړلو نه کمېږي!

دواړو وخندل همدې خندا کې مو تماس هم خپله قطعه شو، موبایل مې جیب ته کړو، حرکت مې وکړو، په لاره کې ګونه وه، بلاخره لس پنځلس دقیقې وروسته ور ورسېدم، ډېری وخت به ورتلم له دې کبله دشرکت ساتوونکو تر یوې اندازې پېژندم، پرته له تلاشۍ یې د چکپاینټ میل جګ کړو مخه یې راکړه، موټر مې دشرکت پارکینګ ته ننه ایستلو، ما زینې په خوله ورکړې دریم منزل کې مستقیماً د انجینر قلندر اتاق ته ورغلم، تر ستړي مشي، حال احوال اخیستو وروسته یې یو لوی پلاستکي قاب له یخچال نه راښکته کړو، مڼې، ناک، شفتالو، ام ... شپږ اوه نوعه تازه میوه پکې وه، مخکې مې یې د اېښودو سره سم په خندا سره کړل:

- اممم وخوره، خو لږ احتیاط کوه چې خون دې را له غاړې نشي.

ما هم خندا کې کړل:

- فکر کړم کوم کارمند له وطنه درته راوړې، تا کې خو دومره جرئت نه وینم چې پیسې دې پرې ورکړې وي!؟

د خندا په ساتلو سره یې راغبرګه کړه:

- دا ستا ریاست نه دی، چې د موږک لکۍ نه پکې سپرېږي، زما یخچال تل له موسمي میو ډک وي!

همداسې د ټوکو ټکالو له برخې وروسته د خپلو کارونو په اړه سره وغږېدو اخېر کې مې ورته کړل:

- هغــه قرضــدار خــدای ج وهــلي خــو مې زنــګ اوکې نکــړو، اوس نــه بــل زنــګ ورځي نــه يې ځای رامعلوم دی، ته وګوره که راته راپيدا دې کړو خو غټ کار به دې کړی وي!

قلنــدر د ثنــاګې د مبايــل شــمېره پــه (جي پي ايــس) دســتګاه کې ونيولــه څــو لحــظې وروســته يې کارتــه ســه کې د رياســت پاســپورت تــر تعمــير سره دايــره تــاو کــړه، قلنــدر مــخ راوړولو:

- دا نفر خو فعلاً رياست پاسپورت کې دی!

ورته کړل مې:

- کور به يې معلوم نشي، دلته خو تر څو ورځم هغه ځي؟

- اوس نه، تر څو کور ته ولاړ نشي نه معلومېږي، بېګاه ته کېدی شي!

- صــحيح ده، خــو زه ځــم کــار لــرم، تــه يې بيګــاه تــه وګــوره چې پيــدا دې کــړو ماتــه يې بيــا دهغې سيمې او کور عکسونه راولېږه!

- ته چېرې ځې؟ پاتې شه زه هم تنها يم ساعت به مو تېر شي!

- زمــا هــم ولاکــه زړه کــېږي، نــور کــار نــه لــرم، امــا لــه بېګانــه چې کــور تــه ولاړ نشــم، مــور مې خورا تشويشي وي، ان تر سهاره خوب نه کوي!

- ته يې ماته نمبر راکړه چې زه زنګ ورته وکړم!

- نــه مــه ټینګــېږه تــه پــرې ګــران يې درسره وبــه يې مــني، مګــر دا بيــا هــم خپــل عــادت کــوي او بــل فکــر کــړم پيرکيــو (بولانيــو) تــه يې زړه شــوی ســهار چې راتللــم غــبږ يې راپسې ـــ راوکړو: ماښام ته چې راتللې لږ ګندنه درسره راوړه، هغه به هم ور وړم!

- دا زمــوږ دشرکــت مخــکې يــو کراچيــوان ډېــر ښــه بــولاني پخــوي، لــه همــدې نــه يوڅــو تيار پاخه وروړه!

- بــازاري نــه خــوري وايې مــردار دي، ګندنــه نــه ميــنځي، د پــاڼو پــه مــنځ کې يې لــه ځــای پــه ځای شوې مرداری سره بولاني کوي!

په خندا شو کړل يې:

- دا خــو رښــتيا وايي يــوه ورځ يې زه هــم داسې خــراب کــړم، هسې ـــ خــدای مې پــردې وکــړي تــر تشــنابه ورســېدم، کنــه نــژدې و، چې د دهلــېزه پــه ســپينو کاشــيانو مې زېــړه ليکــه راپسې ايستلې وه!

په دې سره دواړو ښه وخندل د خندا په وروستو کې يې پسې زياته کړه:

- خــدای ناخوســته کــه پــه ببــو بــد ولګــېږي هغــه خــو منــډه هــم نشيــ کــولی، بلخــوا دومــره لــوی ګونځــدار پرتوګونــه اغونــدي منــه لکــه دکچــاليو پــه جويــو چې ورخ اوبــه وروړي هــر ګونځه به يې...

ترڅــو يې جملــه تکميلــوه خنــدا واک تــرې واخيســتو، کــه څــه هــم مــا ځــان ټينــګ نيــولی و، غوښــتل مې چې ونــه خانــدم، خــو بيــا هــم پــه خولــه مې واک لــه لاســه ورکــړو، اخــير کې مې ورغبرګه کړه:

- ورک شه بې عقله راباندې ناوخته دې کړه، ولاړم!

- پاتې شه ډېر ښه ترکي د کباب منکل مو اخيستی ببګاه ته به دې د ښه وطني پسه د غوښو په کباب داسې شنه ټنټه کړم، چې رياست کې دې بيا يوه مياشت هم ډوډۍ در ونه رسېږي مور يې!

په خندا سره مې کړل:

- اوووو ددې لپاره خو يوه ورځ سر له سهاره رحصت را اخلم، درباندې پور مې!

- ښا څه سمه ده نو!

په راجګېدو کې مې له قاب نه يوه بله منه هم لاس کې راسره راواخيسته، تر پارکېنګه قلندر هم راسره راښکته شو، موټر ته دختلو سره مې خدای پاماني ورسره وکړه، له موټر نه مې بيا غږ پرې وکړو: هوووو رښتيا ګوره لالا! چې هغه تصويرونه دې هېرنشي زه به يې په انتظار يم!

- په سترګو، ډاډه اوسه انشاءالله ماخوستن ته يې درته استوم!

- ژوند اوسې د بای بای په ويلو سره تر راروان شوم، لاره کې مې له يوې کراچۍ نه لږ ترکاري مرکاري، د مور لپاره مې يو، دوې دستې ګندنه راسره واخيستله، کور ته د رسېدو سره سم، د ترکارۍ خلته مې خور ته تسليم کړه، له دهلېزه نه مې اتاق ته وروکتل مور مې د ماښام په لمانځه لګياه وه، غږ مې پرې وکړ مورې ګندنه مې راوړه، واپس راوګرځېدم حمام ته ننوتلم، اودس مې و، صرف په پښو مې لږ اوبه تېرې کړې، بلاخره د ډوډۍ تر خوړلو وروسته مې مبايل د وای پای سره وصل کړو،

چې ومې لیـــدل انجیـــنر قلنـــدر هـــم تصـــویرونه را اســـتولي و، تصـــویرونو کې د چلســـوتون د غـره لمـن ښـکارېده تـر یـوه زاړه د خـاورو او تـیږو نـه ودان کـوچني کـور سره دایـره تـاو وه، قلنـدر تـر تصـویرونو را اسـتولو وروسـته لـیکي و: سره دایـره چې تـرې تـاو ده، همـدا یې کور دی.

لـه قلنـدر نـه مې مننـه وکـړه، هـاخوا پوښـتې تـه مې ډېرې ووهلـه، دمبایـل صـفحه کې تصـویرو تـه پـه کتـو، د ثنـاء ښـکلا، هوښـیارۍ، تـېز فکـر د خـبرو کولـو ځـانګړي جراریـت اسـتعداد او پـه خـوا کې يې ددوئ غربـت، دې زاړه وراسـته خـاورین کـور کې زنـده ګې کولـو څـو سـاعته د فکـر پـه ټـالونو کې وزنګـولم، ترڅنـګ یې هغـه خـبرې هـم یـاد تـه راغـلې چې ویـل یې: ښـاغلیه! زه د پسـیو سره نادیـده نـه یـم، هیلـه ده پـه اړه مې هسې د یـو چـا ګومـان ونکـړې، ممکـن پـه کتـابونو کې یـا لـه رسـنیو یې دې نـوم آورېـدلی وي، زه د ډګـروال اسـد لـور یـم، همدارنګـه د انجیـنر فرهـاد او مولـوي محـراب خـور یـم، د ښـار تـر ټولـو پـه ښـکلې سـیمه کې، د وخـت پـه عصرـي امکانـانو او وسـایلو، ظرفونـو سـمبال کـور کې رالویـه شـوې یـم، ولې دا چې ژونـد هسـکې ټیـټې لـري او نـن یې تـر ټولـو پـه ټیټـه سطحه کې یم...

خلاصـه دا ټـولې هغـه خـبرې وې چې تـر ډېـره مې یې فکـر مخشـوش کـړی و، البتـه د کـور او سـیمې لـه معلومولـو مې یې کـوم خـاص مطلـب نـه و، هسې مې تلوسـه وه، خـو پـه هـر صـورت لنـډه یې دا چې شـپه تـېره شـوه، سـبا سـهار تـر چـای خوړلـو وروسـته جګ شوم، په مور مې غږ وکړو:

- مورې! بانګ ته ځم څه شی خو به دې پکار نه وي؟

- واااای زویـــه! ښـــه و چې رایـــاد دې کـــړل، د معـــدې ګـــولۍ مې خـــلاصې دي، ماښـــام تـــه چې راتللې دوه پاوکټه درسره راوړه!

- ښـا سـمده مـورې! لـه یـوه نفـر نـه مې د بـېرې شـات (عسـل) هـم درتـه راغوښـتي هغـه هم په معده ښه لګي!

- تر مراده شې زویه! خدای دې وساته!

- ستاسره مننه مورې! خدای پامان لاړم!

- ځه خدای ج دې مخه وچلوه!

لـه همـدې سره تـرې راروان شـوم، پـه لارو مې فکـر بیـا پـه ثنـاء چاپـه ووهلـه، لنـډه دا چې لـه وېلـو یې زیـات نـاکراره کـړی وم، د ثنـاء زنـګ تـه پـه خـورا تلـوار او تلوسـه شـپې ورځې انتظـار تېرولـو بـاوجود، ځنګـه مې چې وړانـدې هـم وېـلي پـه راسره کـړو خـبرو کې یې بـلا عظـیم اثـر و، زمـا پـه سر، زمـا پـه زړه، زمـا پـه درون کې یې ډېـر سـتر بـدلون او انقـلاب رامـنځ تـه کـړی و ان تـر دې چې مخـکې بـه کـوم مجلـس کې کېناسـتوم، حتـا د ښـار پـه ګڼـه ګوڼـه کې بـه چې روان وم، زمـا مـوټر، لبـاس، سرمایـه، کاروبـار همدارنګـه ریسۍ تـه پـه کتـو ځـان بـه مې تـر هـر چـا لـوی او بهـتره احساسـه و. ولې د ثنـاء لـه خـبرو وروسـته د خلکـو ټـولي کې ځـان داسې راتـه ښـکارېدو لکـه د انسـانانو مـنځ کې چې یـو لـوی داړونـکی ځنـاور ناسـت یـا روان وي، همدارنګـه د بانـګ خـون دروازې تـه بـه چې ورسـېدم، د ثنـاء هغـه خـبره بـه مې ذهـن تـه راغلـه چې وېـل یې: انسـاني قصـابۍ کې دې دبغـیرتۍ لـه انتهـا پـه بزدلانـه بڼـه د پښـتانو سره هـم فـارسي وایې، د دروازې لـه پاسـه د احمدشـاه مسـعود تصـویر دې د شرم پـه نـوم څـه نـه پېژنـدلو او پـوزې پرېکېـدو بلـه

لویــه بېلګــه ده، همــداسې بانــک تــه بــه د بــډوډو پلورلــو لپــاره اکثریــت داسې شــځې یــا سړي راتلــل چې لــه بــدحالۍ بــه یې لکــه د پوډریــانو بــبر سرونــه، خــیرنې زړې جــامې، شــکېدلي بــوټ یــا بــه یې پلاســتیکي چــپلکې پښــو وې، شــونډو بــه یې پــتري نیــولي و، وچې وچې مظلومانــه ســترګې بــه یې غــړولې، پخــوا بــه مې داسې کســان لــه خدایــه غوښــتل ان د بانــک لــه عمــومي دروازې پنځــوس مــتره لــرې بــه مــو چې ســترګې پــرې ولګېــدې غــازي بــه مخــابره کې خنــدنی، خنــدنی کېــدو د زېــري کولــو پــه پــار بــه یې وېــل: (بــاز آمــد فکریــت است ریس!؟)

مــا بــه یې هــم پــه همــداسې ټــوکیزه الفــاظو خوشــحالي ورسره ولمانځلــه، ولې د ثنــاء سره تــر تمــاس وروســته بــه بانــک تــه د داسې کســانو پــه راتلــو سره د ثنــاء هغــه خــبرې هــره یوه جلا جلا په ذهن رااورېده چې کړل یې:

- پــه چــا کې چې د اســلامیت، انســانیت افغانیــت، پښــتونولۍ، ننــګ او غــیرت د انســاني ارزښــتونو لــه جملې یــو هــم وجــود ولــري، وجــدان یې پــه هــیڅ صــورت اجــازه نــه ورکــوي، ترخــو دنــاچیز پیســو پــه عــوض کې د خپلــو کلونــه کلونــه جنــګ ځپلــو ورږو تــږو در پــه در هېوادوالــو لــه غربــت نــه پــه اســتفاده د دوئ بــډوډي تــرې وپــېري، د نــورو هېوادونــو اتبــاعو تــه ژونــد پــرې ورکــړي. همــدا و، چې پــه لیــدلو بــه مې یې ســترګې راډکې شــوې، ژړا بــه راغلــه، بلاخــېره دتســکین لپــاره بــه مې خپــل ګرېــوان کې د لعنــت لاړې تــف کــړې، کــه څــه هــم د بانــک د کارمنــدانو پــه ورانــدې د نــامعلوم دلیــل لــه مــخې مې لــه مشــتریانو د ګــردو پېرلــو کــار متوقــف کــړی و، یــوازې د ویــنې پــېر او پلــور مــو کولــو، ولې بیــا هــم ډېــری ګــرده پلــورنکي مشــتریان راتلــل، خــو د غــازي خــبره کــوم بــاز یعــني خــورا مجبوریــت رااخیســتی کــس بــه چې راغلــو ریاســت تــه بــه مې راوغوښــتلو، غــلې بــه مې دوه، دری لکــه

افغـانۍ جیـب کې ور واچـولې رخصـت بـه مې کـړو، البتـه پـه دې کې جالبـه دا وه، همـدې وخـت کې یـوه ورځ تقریبـاً یـوه ځوانـه ښـځه راغلـه دې هـم غوښـتل چې خپـل بـدوړۍ وپلـورې، کیسـه یې اوږدېـږې صرف دومـره بـه ووایـم، چې نمـوړې ښـځه کونـډه وه، درې واړه اولادونـه ورپـاتې و، خپـل مشـکیلات او پیسـو تـه اړتیـا یې سـلګیو، سـلګیو کې پـه خـورا دردونکـو الفـاظو تـر نیمـایي بیـان کـړل، نیمـایي کې مې خـبرې پـرې بنـدې کـړې، بـاور وکـړئ نـور مې یې د اورېـدو تـوان نـه لرلـو، د مـېز روق مې راکـش کـړو د درې نـیم لکه فغانیو په مېز ایښودو سره مې ورته ووېل:

- امـم ګـرده دې مـه خرڅـوه دا پیسې همـداسې رایګـان یـا پـه صـدقه کې درسره واخلـه خپل مشکیلات دې پرې حل کړه!

ددې خـبرې سره ښـځه لـه خوشـحالۍ کـږه وږه شـوه، درب خـوره وره پـه ځمکـه راپرېوتـه ضـعف یې وکـړو، سـم یې ورخطـا کـړم، چې مـړه نشي، زر مې ډاکـترې تـه حـوال ورکـړو، ډاکـتر وحیـد مې هـم راوغوښـتلو، دوئ یې لـه رارسـېدو سره سـم فشـار چـک کـړو، ډاکـتره پـرې لګیـاه شـوه لمـړی یې پښې راکـش کـړې پـه ځمکـه یې آواره کـړه، بیـا یې مـخ او غـاړې تـه یـخې اوبـه ور وپاشـلې، څـو دقـیقې وروسـته یې سـترګې راوغـړولې، سـم دلاسـه راکیناسـته زر زر یې ټیکـرې پـه سر راکـش کـړو ځـان یې پـکې ونغـاړلو، څـو لحـظې نـوره هـم وه، پسې جګـه شـوه، وېـل یې ښـه یـم، خـو بیـا هـم ډاکـتره تـر عمـومي دروازې ورسره ولاړه روخصـت یې کـړه، دې تـه ورتـه هـر غریـب او مجبـور کـس تـه بـه مې چې پرتـه د کـړُدې تـرې پېرلـو پیسې ونیـولې لـه خوشـحالۍ بـه یې عجیـب او غریـب حرکـات لـه ځـان وښـودل، خـبره اوږدېـږې، کنـه د یـو بـل پوختـه سـاله سرې واقعـه هـم ډېـره دردونـکې وه، خـو پـه هـر حـال خلاصـه زمـا پـه فکـر او کـړو وړو کې د رامـنځ تـه شـوي

تغـیر او ګـډوډۍ سره د مبـارزې سریـږه، مې د ثنـاء زنـګ تـه هـم دقیقـه پـه دقیقـه د ترخـه انتظـار شـیې شـمارلې، پـه داسې حـال کې چې د راسره کـړې وعـدې وروسـتۍ نیټـه یې هـم نـور پـه رارسـېدو وه، د میاشـتې پـوره کېـدو تـه د ګوتـو پـه شـمار څـو ورځې پـاتې وې، خـو لـه بدمرغـه نـه پـوهېږم اتـه لسـمه کـه نولسـمه ورځ وه؟ سـهار وختـي د مخـابراتي شرکـت کارمنـد ملګـري مې انجیـنر قلنـدر زنـګ راتـه ووهلـو، د زنـګ لـه اوکې کولو سره جوخت مې غږ پرې وکړو:

- بلې سلام علیکوم!

قلندر پرته له دې چې سلام ته مې جواب راکړي فوراً یې کړل:

- لعنـت پـر مـا چې تـا غونـدې سړي تـه مې ملګـرى وېـلي، ایـا تـه ماتـه ددې لپـاره راغـلى وې؟

کـه څـه هـم لـه غـږ نـه یې ښـکارېده د هلـک لـه غـوسې تـر پـوزو شـین دود ختلـو مـا تـه یې نوبت نه راکولو خبره کې یې ورولوېدم:

- ته څه په ګډو وډو سر یې وسرېږه!

- پـه ګـډو وډو هـم زه سر یـم؟ عـالم یـو دبـل قرضـدار دی خـو داسې جـک چـا نـه و وهـلي، افسـوز چې زه دې ګنـاه کې نـه وی درسره ګـډ کـړی، زمـا لـه بـاور او ملګرتیـا دې داسې پسـت اسـتفاده نـه وی کـړې، قسـم ده کـه دې یـو رګ د مسـلمان وي، یـا د انسـان تـر څنـګ تـېر یې...... قلنـدر پسې اوږده کـړه، دا چې زمـا هـم ان لـه ځایـه طبعیـت سـاز نـه و، نـور مې نشـوی زغمـلی خـو ښـه و، موقـع یې رانکـړه تلفـون یې راقطعـه کړلـو. مبایـل مې واپـس د بالښـت تـر څنـګ کېښـودو، حـیران وم، چې دې سړي

نشــه کــړې وه، بــل څــه کیســه ده؟ تــر ډېــره همــدې فکــرو کې ډوب وم، بلاخــېره تصــمیم مې دا شــو چې مــازیګر تــه بــه دبانــک لخــوا همــداسې پــرې راځــم هــر څــه چې دي، هغلتــه لنــډ بــه ځــان ورسره پــوه کــړم، نــور راجــګ شــوم، اګــر چې لمــونځ مې کــړی و، خــو بیــا ویــده شــوی وم، ســترګې مې خوبــوړې وې، پــه برنــډه دســت شــویۍ تــه ودرېــدم مــخ تــه مې یــو دوې لــپې یــخې اوبــه واچــولې، پــه ویښــتو مې لونــد لاس کــش کــړو، د مــور د پوښــتنې او خــدای پمــانۍ پــه پــار يې اتــاق تــه ورننــوتلم چې ومې لیــده مــور مې سر ایښی‌ــ و، ویــده ښــکارېده، ځــان مې پــرې پــوه نکــړو واپــس غــلی راووتلــم مــوټر مې چلانــد کــړو د بانــک خــون پــه لــور مې حرکــت وکــړو، د لارې پــه اوږدو کې د تــل پــه څــېر د چــای خوړلــو پــه پــار بــرګ ســبز روســتورانت تــه ور وګرځېدمــه، د روســتورانت کارمنــدان راسره بلــد و، پرتــه زمــا لــه ویلــو يې یــو ګــیلاس ښــه شــیدې چــای سره د یــو وړکی قــاب پــیزا مخــکې کې راتــه کېښــوده، پــه بســم الله سره مې يې پــه خوړلــو پیــل وکــړو، نیمــايي تــه مې لا نــه و رســولی، چې رســتورانت کې ناســتو کســانو پــه خــورا خواشــینۍ سره نڅــه، نڅــه... کــول تلــوېزون تــه ځــیر و، چې کتــل مې نــور خــبر تــېر شــوی و، پکــت د ثنــاء دوئ کــور تــه ورتــه یــو زوړ کــور مې ولیــدو اور يې اخیســتی و، لــه کړکیــو يې لمــبې راوتــلې، او دا ســیمه هــم لکــه قلنــدر يې چې تصــویونه رالــېږلي و، همغــه د چلســوتون د غــره لمــن غونــدې راتــه ښــکاره شــوه، زړه کې مې وېــل، قســم ده یــو ځــل بــه د ثنــاء دوئ کــور وي، د قلنــدر دوئ لاره خــو همــداسې پــه چلســوتون ده، ممکــن دثنــا دوئ کــور يې پــه دې حالــت لیــدلی وي، هــاورځ يې چې مــا پــه جي پي اس (G.P.S) معلومــات تــرې واخیســتل، شــاید اوس ده ګومان کړی وي، چې په دې کار کې به زما لاس وي، ځکه به غوسه و؟

خــو دا چې زمــا خــبر تــه پــس ور پــام شــو، ترڅــو ســم ورتــه متوجــه کېــدم د تلــوېزون پــه صــفحه تصــوير واوښــتو، شــک مې پــرې وکــړو پــوره ډاډ مــن نشــوم چې حتمــاً بــه دڅنــا دوئ کور وي، څنګه ته يو نفر نه مې پوښتنه وکړه:

- دا څه چل و؟

- د چلســوتون پــه ســاحه کې د شــپې يــوه کــور تــه مســله کســان وراوښــتي، لمــړی يې د کــور غــړي پــه ډزو وژلي، بيــا يې ګرنيــټ وراچــولي، ددې سره کــور اور خيســتی دکــور دغړو جسدونه او دکور وسايل هر څه پکې سوي!

ددې خــبرې پــه اورېــدو مې لاس او پښې مــړه پــړه شــول، جــوړه کــړې ګولــه مې قــاب کې رانــه پــاتې شــوه، څــو دقــيقې نــور هــم حــيران بريــان ناســت وم، لاس او پښــو کې مې چې لــږ ســاه راپيــدا شــوه، طاقــت مې ونشــو، پسې ور راوان شــوم، چلســوتون تــه پــه رســېدو سره مې لــه لانــدې سرک نــه ســترګې پــرې ولګېــدې، شــک مې پــه يقــين بــدل شــو، د څنــاګۍ دوئ کــور د شــنو کفــارو ځنــاورو لــه لاســه د کورونــو مــنځ کې د اور پــه لوګيــو پــټ تــک تــور ښــکارېدو، مــوټر مې د سرک غــاړې تــه ودرو، د ســيوچ بولــټ لــه پاســه د کاغــذي دســمالونو لــه قــوطي مې دســمال راکــش کــړو، اوښــکې مې وچې کــړې، ځــان مې کــابو کــړو، لــه مــوټر نــه راښــکته شــوم، د کورنــو تــر مــنځ پــه تونــدو زينــو کې پــاس ور وخــتم، چې کتــل مې د څنــاء دوئ د کــور د دروازې دواړه پټــه پــه مــخ خــلاص و، خلــک پــکې وتــل ننوتــل، د حــاوېلۍ مــنځ کې لــه قــده ټيــټ، يــو هــزاره ســپينږيری اختــه و، د ګرنيــټ لــه درز سره د مــاتو شــويو ورونــو او کړکيــو راغوځېــدلي نيمــه ســوي لــرګي يې ټولــول، وړانــدې ورتــېر شــوم پــه برنــډه بانــدې څــو نــور نفــر هــم ولاړ و، لــه اور وهلــو ســوو کړکيــو يې د اتــاقونو مــنځ تــه ورکتــل، تــورو غــار غــار او ګګلونــه تــرې رابېلــو ديوالونــو همدارنګــه د غــولي پــه

مــنځ ډنــډ، ډنــډ وچــو شــویو وینــو او کــور د ســوزېدلو ســامانونو ایــرو تــه یې د همــدردۍ نخــه، نخــه، نخــه کــول، پــه دې وحشــت ناکــه صــحنه د ســترګو لګېــدو سره زمــا سر وګرځېــدو، هغــه و چې لوېــدم زر راشــاه تــه شــوم، دروازې تــه څېرمــه د دېــوال خواتــه کېناســتم، کــه څــه هــم مــوټر کې مې وېــل، چې هــر څــه و، ځــان بــه کلکــه وم، ترڅــو ژړا رانشيــ، خــو لــه بدمرغــه نشــوه، سره لــه ټــول فاميلــه يې د کابــل ښــار شــهيد شــوي مشــال ثنــاګۍ څــېره او د راسره کــړو، خــبرو لفــظ، لفــظ ذهــن تــه راتلــو اوښــکې مې يې بهــولې، هــاخوا د ماشــومانو تــر مــنځ د يــوه خواشــني ولاړ ځــوان راپــام شــو، کــرار کــرار څنــګ تــه راغلو سلام يې راواچولو، له جوړ پخير وروسته يې کړل:

- دا خلک دې پېژندل؟

- نه هسې مې زړه پرې بد شو، ډېر لوی ظلم ورسره شوی!

- هــو ولا ظلــم يې مــه کــوه، دا مخــامخ کــور زمــوږ دی، پــه ســترګو مــو ورتــه کتــل ډېــره ســخت ظلــم يې ورسره وکــړو، افســوز زمــا هــم څــه وس کې ورسره ونشــول ســلاح نــه لــرم، يــوازې يــو دوې چــيغې مې پــرې وکــړې، هغــه يې هــم ذربــه رابانــدې وکــړه، هــاا دکــړکۍ شيشېــ ويــنې چې مــاتې دي؟ دا يې ټــولې راتــوېې کــړې، اخ کاشــکې زمــا لاس کې يــو شی وی، ولاکــه خــو دوی هــم همــداسې ســلامت رانــه تلــلي وی، فقــط لکــه د خپــل کــور خلــک مې يې چې وژلي وي، ډېــر ســخت پــرې ودردې دم، کــني زيــات شــناخت مې هــم نــه ورسره لرلــو يــوه، يــوه نيمــه مياشــت کېــده چې دلتــه راغــلي و، دا کــور يې پــه کرايــه نيــولی و، خــو ډېــر آرام خلــک و. د کــورنۍ يــو ځــوان يې بنــدي و، هغــه بدبختــه هــم پــرون راخــلاص شــو، ډېــره ښايســته عاليمانــه څــېره يې لرلــه، د بــدو سړی نــه ښــکارېدو، خــو والله علــم چې پــه څــه جــرم بــه بنــدي و؟ مــازيګر ناوختــه يې بېچــاره کــور تــه راوســتلو، امــا

ظالمانو یوه شپه هم پرې نه ښودو چې د خپلې کورنۍ سره یې په ارام تېره کړې وی، سهار یې چې پولسو تک تور سوي او غلبیل غلبیل جسدونه راویستل، هغه بندي ځوان یې خدایزده چې ببخي ډېر ویشتلی و، که د ګرنیټ پارچو وهلی و؟ بدن یې په منځ دوه ځایه وه، سر او سینه یې یو ځل راویستل، پښې او نوره تنه بل ځل.

د هلک له خبرو داسې انګېرل کېده، لکه پیښه کې چې ان د قاضي یا د محکمې د کوم بل غړي لاس وي، یعني له غلو یې پیسې اخیستې وي یا هم د شناخت او وسطې لمخې د ثناء د ورور آزادولو په ورځ یې غله پرې راخبر کړي وي او له شانه یې تعقیب کړی وي، خو هر څه چې و، الله ج پوهېږي، هلک ته مې د زړه له درده تر لوی اوسیلي وروسته ورغبرګه:

- افسوز د اشرف غني د خدای ج کور ګډ کړي لا ددې پاچاهۍ سره، چې تخرګ کې یې داسې وحشتونه ترسره کېږي، مخنوی یې نشي کولی!

- اشرف غني بېچاره نه دی ملامت، هسې سمبولیک د تاریخ د بدنامۍ او خلکو د ښکنځلو لپاره یې مخکې کړی، واک دشمالي ټلوالې او جنګ سالارانو دی، هغوئ قصداً همداسې، وحشیان، غله، قاتلین او مجرمین روزي حمایت ترې کوي!

- هر څوک چې دي خدای ج دې ددې مظلومانو حساب ورسره وکړي!

په همدې سره مې له هلک نه اجازه راواخیستله، ډک زړه، نمجنې سترګې او په ستوني کې ولاړو سلګیو سره ښکته ترې راروان شوم، موټر ته په رارسېدو سره، د سرک په غاړه یوې کراچۍ ته ولاړ چپس فروش په جګ آواز د عبدالله مقري هغه

سـندره پـلې کـړې وه، چې وايي: ارمـان دی ارمـان دنیـا فـاني ده، هـر چـا نـه پـاتې ښـکلې ځواني ده....

فقـط تـا بـه وېـل مقـري صـاحب همـدا اوس د ثنـاء د ځـوانۍ پـه وېـر ویـلې، مـوټر تـه وخـتلم شیشـه مې ښـکته کـړه د څـو لحظـو لپـاره ورتـه غـوږ شـوم، د سـندرې تـر ختمېـدو وروسـته مې مـوټر کې کـلي تـاو کـړه، حرکـت مې راوکـړو، کـه څـه هـم سـهار لـه کـوره د بانـک تـه تلـو پـه نیـت راوتـلی وم، مګـر ددې واقـعې پـه پېښـېدو سره مې وضـعیت ډېـر سـخت خـراب شـو، دری بـرخې سر مې کـار نـه کولـو، بانـک تـه د تلـو تـوان او حوصـیله نـه و راپـاتې، همـدا و چې د ګـذرګاه پـه پلـه راوګرځېـدم، د کـور طـرف مې ونیولـو، دهمزنـګ کې د ډېـرې فکـر خـرابۍ او عصـابو د کـار نـه کولـو لـه وجې مې د سرک ترڅنـګ دپولسـو لـه جـدول سره د مـوټر پـوزه ووهلـه فقـط یـو درذ مې واورېـدو مـخ تـه راولوېـدم سـینه مې پـه جیلـب ولګېـده، ددې سره مې ضـعف کـړی و، یـو دوه ځوانـانو کـارت سـه کې یـوه شخصيـ روغتـون تـه وړی وم، کـور یې دې ودان وي، زه هـم ډېـر نـه وم، خـوږ د سـیروم بسـته کولـو سره سـم پـه حـال راغلـم، نمـوړي ځوانـان لا نـه و تلـلي، زما د سترګو راغړولو سره خوشحاله شول وېل یې:

- مـوټر دې ټکـر کـړو ضـعف وې دلتـه مـو راوړلې سـتا د مبایـل نـه مـو ستاسـو د دوسـتانو لـه جمـلې یـوه نفـر تـه زنـګ ووهلـو سـهار یې خـبرې درسره کـړې وې نمـبر یې اوکې کې و، انشـاءالله اوس بـه درتـه راورسـېږي، تـه خـو الحمـدالله ښـه یې کـه اجـازه وي موږ درنه ځو؟

لـه نمـوړو ځوانـانو مې ډېـره ډېـره مننـه وکـړه، جیـب تـه مې لاس کـړو دری زره روپۍ مې ورته ونیولې زیاته مې کړه:

- ټکسيـ مـو چې پـرې رانيـولې دا پيسېـ يې درسره واخـلئ، هلکـانو وخنـدل پـه روانېـدو کې يې کړل:

- پيسېـ دې جيـب تـه کـړه پکـت دعـا کـوه، د يـوه هېـوادوال پـه صـفت دا دې پـه مـوږ حـق و، ولاړو د خـداى پامـان، هـر څـو آوازونـه مې چې پسېـ وکـړل هلکـان ولاړ، څلـور پنځـه دقـيقې يې لا نـه وې وتـلې چې قلنـدر ډېـر ورخطـا د بسـترخونې پـه وره راننوتلـو، پـه ليـدلو يې ماتـه هغـه د مشرـانو خـبره يـاد تـه راغلـه چې وايي: اصـيل ملګـرى کـه هـر څـو خپه شي بيا هم پرې ډاډه اوسه په بده ورځ دې يوازې نه پرېږدي.

خو په هر حال د قلندر چې سترګې راباندې ولګېدې موسکی شو کړل يې:

- الحمـدالله تـه خـو جـوړ او روغ يې لـه مـاسره دې چې لـه مبايـل نـه ناشـناخته کـس وغږېدو له واقعې يې خبر کړم باور وکړه که تر دې ځايه په لاره ببخي پوه يم!

- نـه شـکر رک روغ يـم، سـينه مې پـه جيلـب ولګېـده فکـر کـړم زړه مې ودرېـدو ضـعف مې کړی و.

- اوس دې سينه درد نه کوي!؟

- نه، نه هېڅ فکر نکړم چې زما سينې دې ذربه خوړلې وي!

- الحمـدالله کـني مـا خـو وېـل: چې ولاړو سړی د هغـه مظلومـانو آزار ووهلـو، کـه ژوندی هم وي، تر مرګ به بتره وي!

ورغبرګه مې کړه:

- هـــووو رښـــتيا ســـهار زه پـــوه شـــوم چې تـــه پـــه څـــه غوســـه یې، ماوېـــل زه بـــه مـــازیګر شرکـــت تـــه درځـــم، پـــه والله بـــاالله کـــه دې کـــار کې زمـــا لاس وي، مـــا فقـــط دا بـــد وکـــړل هغـــه ورځ چې ســـتا نـــه مې يې د کـــور معلومـــات وغوښـــتل دروغ مې درتـــه وېـــل چې قرضـــدار مې دی، اصـــلاً کیســـه داسې وه:...... څـــه چې واقعـــت و، ټولـــه کیســـه مې ورتـــه وکـــړه، دقلنـــدر قناعت مې حاصل کړو، په ثناء دوی د زړه بدوالي تر ځنګ خوشحاله شو وېل یې:

- ښـــا ځـــه ښـــه دی چې ســـتا لاس نشـــته پـــکې، ځوانـــان بېکـــاره دي ډېـــری یې پـــه مخـــدره مـــوادو روږدي دي، پـــه لـــس زره افغـــانۍ چې څـــه پـــرې کـــوې کـــېږي، مـــا فکـــر وکـــړو چې ممکـــن قرصـــدار دې پـــه قـــرض منکـــر شـــوی وي، تـــا يې د جـــزا پـــه پـــار چاتـــه پیسې ــ وېـــلې او دا کار دې پرې کړی وي!

- نـــه، نـــه زمـــا خپلـــه ډېـــر ســـخت زړه پـــرې بـــد شـــو، یقـــین وکـــړه، دومـــره مې ورتـــه ژړلي، دا مـــوټر مې هـــم پـــه دوئ بانـــدې د فکـــر خـــرابۍ لـــه وجې ټکـــر کـــړو، قســـم ده، دا اوس هـــم چې ځنګـــه پـــه حـــال راغلمـــه لمـــړۍ مې ثنـــاګۍ ســـترګو تـــه ودرېـــده او نـــه بـــه یې پـــه ټـــول عمـــر هېره کړم، نه به بیا خپل حالت ته راشم!

قلندر راغبرګه کړه:

- هلکـــه! دا خـــبرې دې پرېـــږده، د دنیـــا ژونـــد ټـــول حـــادثې، حـــادثې دی، خـــو غـــیرتي خلـــک چې تـــر کومـــه حادثـــه ژونـــدی ووځي، نـــور تـــر شـــاه نـــه پسې ــ ګـــوري مکملـــه یې هـــیروي مـــخ تـــه ځي، دا د ضـــعیفه کســـانو خاصـــه ده، چې ځـــان تـــر ډېـــره د تـــېرو شـــو حـــادثو د مـــنفي اثراتـــو تـــر چـــتر لانـــدې ســـاتي، د راتلـــونکي ژونـــد سره د مبـــارزې مـــورال یې پـــرې صـــفر کـــوي،

دا هـم یـوه حادثـه وه، تـېره شـوه، تـېره شـوه، نـور داسې فـرض کـړه چې نـه مې څـه لیـدلي نه مې اورېدلي، خپل ژوند ته دې د پخوا په شان پوره همت سره دوام ورکړه!

کـه څـه هـم د قلنـدر خـبرو ډېـره انـرژي راکـړه، مګـر بیـا هـم لکـه کـوم شـاعر چې د ټـپې پـه ژبه ویلي:

که زړه ته سل تسلې ورکړم

سترګو لیدلی جانان کله هېروینه

زمـا هـم ثنـاګۍ لـه یـاده نـه وتلـه خـو قلنـدر تـه مې دده پـه خـبرو د موفقیـت او اوکې پـه پـار سر وخوځولـو، نـور سـیروم هـم خـتم شـو، ډاکـتر راغلـو لـه لاس نـه مې یې سـتن ویسـتله زه هـم پسې راجـګ شـوم، مـخ او لاس مې پرېمنځـل د شـفخانې حسـاب مـو خـلاص کړو د ډاکتر په مشوره ترې راروان شو، دروازه کې قلندر راته کړل:

- ته خو شکر تکړه یې، زما کور کې میلمانه دي، که اجازه وي؟ زه به ورشم!

- هوو الحمدالله زه جوړ او روغ یم ورشه!

بیا یې وېل:

- اووو رښتیا راځه ته هم راسره ولاړ شه!

- نه خیریوسې زه به مې موټر ته ورشم چې جوړ دی که خراب؟

پـه همـدې سره مـو خـدای پامـاني وکـړه قلنـدر مې روخصـت کـړو، زه مې مـوټر تـه راغلمـه، ښـه و، ډېـره ذربـه یې نـه وه، خـوړلې، ټکـر میلونـه یې لـرل صرف دې یـوه

څنګ تــه میــل یې لــږ چیــت شــوي و، ترافیکــو د لایســنس پوښــنته رانــه وکــړه، ورتــه ومې نیولو، بیا یې کړل:

- څه در وشول چې په شل متره پراخه سرک دې جدول ووهلو!؟

سر ګرځېــده مې ورتــه بهانــه کــړل، نــور یې غــږ ونکــړو، لــه مــوټر نــه د حفاظــت پــه پــار مې مننــه تــرې وکــړه، راروان شــوم، خپلــه حادثــه مې ســم د لاســه لــه یــاده ووتلــه، ولې د ثنــاګۍ دوئ لــه درده همغــه شــان نشــه نشــه وم، خــو پــه هــر حــال تقریبــاً د غــرمې یــولس بــجې وې، یــو قســم مې تــر کــوره ځــان راورســولو، خپــل اتــاق تــه مې ننــوتلم ور مې راپسې بنــد کــړو، تــر دوه بجــو اړخ پــه اړخ کېــدم، نــه خــوب راتللــو، نــه مې دمــه جوړېــده، د ثنــاء ښــاپېرزادې خــبرې او د خــبرو لفــظ، لفــظ همدارنګــه ورسره شــوي نهایــت ظلــم مې ذهــن محشــوش کــړی و، هــېڅ مې زړه صــبر نــه کولــو، بلاخــره ځــان سره مې وېــل: راځــه ثنــاء جــانې! نــور خــو مې څــه وس کې درسره نــه کــېږي، مګــر دا یــو ارمــان بــه دې پــوره کــړم، ســتا پــه اصــطلاح انســاني قصــابي، یــا دکلونــه کلونــه جنــګ ځپلــو، وږو تــږو هېوادولــو د غربــت نــه پــه اســتفاده د نــاچیز پیســو پــه بــدل کې د دوئ نــه د بــدهوڼو ایســتلو د مرکــز خــو بــه همــدا اوس چــاره درتــه وکــړم، همدارنګــه نــورې کــومې وعــدې مې چې درسره کــړې وې!

پــه همــدې اراده ســم لــه لاســه راجــګ شــوم، مــوټر مې راویســتلو هــلال ســاختوماني شرکــت تــه ورغلــم، د شرکــت مربــوط انجیــنر مې راسره بوتلــو، د بانــک خــون د تعمــیر، موقعــت یې او د ځمــکې مســاحت یې وکتلــو، لنــډه دا چې د بانــک پــه موقعــت د ښــه لــوی او پاخــه مســجد ودانولــو د دېــرش فیصــده پیســو پــه ورکولــو سره مــو قــرارداد لاســلیک کــړو، پــه دې کــار مې څــه نــا څــه د زړه بــړاس کېناســتو، د ســکون ســاه مې

واخیستله، د لا ارامتیا لپاره د ثناګۍ سره د نورو ژمنو د عملي کېدو په پار چې ګویا: په کعبه شریف کې قسم درته کوم ترڅو نور به له هر ناروا کارو او بار نه لاس اخلم، برعکس په نیکو کارونو به لاس پورې کوم!

په همدې نیت مازیګر د تپې په سر (شیخ القدوس دارالحفاظ) ته ور وختلم د مدیر او مالي مسوول سره مې پې دیو کال دغذایي موادو (اوړه، وریجې، غوړ، لوبیا، دال، چای بوره) وغیره اولیه توکو دمصارفو تر محاصبې وروسته یونیم ملیون افغانۍ، ورته وسپارلې، ماښام ناوخته واپس کور ته راغلم، ډوډۍ تیاره وه، لاس مې ورپرېمنځل دسترخوان ته کېناستم، تر ډوډۍ خوړلو وروسته مې مور مخ راواړولو کړل یې:

- زویه! څنګه داسې سرګردان یې؟ سهار ووتلې یو، دوه ساعته وروسته واپس راغلې په سره ګرمۍ دې بیا موټر راویستلو، اوس هم داسې ستړی ښکارې د مخ تبی دې تکه توره ده؟

- بانک مې خرڅ کړلو مورې! د همغه په حسابو لږ سرګردانه یم، نور کومه خبره نشته!

مور مې خوشحالوکې شوه، کړل یې:

- وووی شکر زویه! چې خرڅ دې کړو، زه خو نه پوهېدمه چې ته په بانک کې څه کوې یوه میاشت مخکې تلوېزونکې خبرونه و، عکسونه یې ښکارول غریب خلک و، ژړل یې له لوږې او نورو بېلو بېلو مجبوریتونو په خاطر یې بېدوډې خرڅ کړي و، بدې ورځې یې کولې چې اوس نه ګرځېدلی شو، نه کار کولی شوو، ماته یې هم ژړا راوستله، فاروق جان راته ووېل: زموږ لالک هم همدا کار کوي، بانک کې یې

دهمدي خلکو نه بدودي اباسي پيسې ورکوي، دوی يې بيا په پاکستانيانو، چنايانو، هندوانو او د نورو دولتونو په خلکو خرڅوي!

له يادولو دې پاتې نه وي، فاروق مې کوچنی ورور دی، د خپله د رنګ فروشۍ دوکان کولو، خو په هر راز، د مور خبرو دوام لرلو پسې زياته يې کړه: خدای ج ومنه زويه! له دې ګلالۍ خبرې نه مې دې نفرت وشو، دا شل روژې او هره شپه آته رکعاته نفل لمونځ مې له همغه ورځې خاص په دې نيت ونيول، چې الله پاکه! زما د زوی پام په نيکو کړې، ترڅو ددې په ځای چې د غريبو اړمنو خلکو بدودي ترې وباسي، خير يې ورته ورسيږي، له خدای ج نه ډېر شکر چې سوال مې يې قبول کړو، ښه دې کړي زويه! الله ج دې د حلالو منګولې ډکې کړه، چې نه دې دين پرې خراب وي، نه دنيا، ماوېل چې ددې زوی لاس مې ولې داسې بې برکته دی، هر څومره پيسې به دې چې راوړې هېڅ ځای به يې نه نيولو، ستاسره دې خدای ج ښه وکړي، خو وګوره پاکستان ته دې بوتلمه، هند ته دې ولېږمه د خدای زور پيسې مصرف شوې، د يوې روپۍ صحت مې ورسره پيدانکړو، فاروق جان چې له هندو نه د شلو روپيو ترخه راوړه جوش مې کړه اوبه مې يې وڅښې الله ج ورسره جوړه روغه کړم، کوم خواړه يا ميوه به دې چې راوړه هم همداسې، موسکا کې يې پسې زياته کړه خدای منې زويه! لکه واښه چې خورم او فاروق جان به چې يو شی راوړل ګلالۍ مزه به يې وکړه، ځکه ستا پيسې پاکې نه وې، ښه شو چې ځان دې ترې خلاص کړو، اوس هم الله ج ډېر ښه راسره کړي چې تر دې وخته مو يې کومه لويه صدمه ونه ليده، په همدې خبرې سره مې يې سر په دواړو لاسو ورونيولو، ښه کلکه مچو يې رانه واخيستله، چې دا کار يې د کورنۍ د نورو ناستو غړو د خندا باعث هم شو!

خو په هر صورت، که څه هم د مور ددې خبرو سره فوراً زړه کې راتېره شوه: اوو اوس مې دې په اصل نقطه سر راخلاص کړو، دا کیسې او په ژوند کې مې دومره ستر انقلاب او بدلون ستا د دعاګانو نفلونو او روژو له زور و؟ خو دې ته مې په خوله څه ونه وېل یوازې د ټوکې په بڼه مې ورته کړل:

- نه مورې! داسې نه ده، فاروق خو دې نازولی زوی دی، دربانديې ګران دی ځکه يې له لاسه هر شی مزه درکوي!

خندنۍ شوه:

- نه زويه! سترګې مې دې ووځي که به مو ماته يوه ذره فرق کېږي، تا تر فاروق جان نه ډېرې نيکۍ راسره کړې!

- سمده مورې ته دې خوشحاله وې، دغه ده بانک خو مې خرڅ کړو له دې وروسته دعاګانې کوه!

- ولې نه زويه! کومه مور به وي، چې اولاد ته به دعا نه کوي؟

لنډه دا چې دمیاشتې تر تېردو مې په بانک خون کې پیداکړې ملیونونه سرمایه ټوله په کونډو، یتیمانو، معیبانو، له جنګونو نه بې ځایه شو، مدرسو او نورو مستحقو کورنیو ووېشله، له يادو پيسو مې فقط په خلکو دومره قرض پاتې شو، ترڅو له مسجد جوړولو وروسته د شرکت حساب پرې خلاص کړم، یوازې له موټر پرته نور هېڅ راپاتې نشول، البته موټر مې د بانک په پیسو نه و اخيستی، کنې ددې مې هم چاره کوله، خو دبانک له نغدو پیسو مې دخپل جيب خرڅ لپاره هم زر افغانۍ پرې نښودې، حتا په اخیره ورځ مې موټر ته تيل له پمپ نه په قرض واچول، ایله مې زړه ارام شو، د ثناه روح مې هم تر پامه موسکی موسکی راتلو، خوشحالي او سکن

مې تــرې محسوســـه ولـــو، بلخـــوا لـــه همـــدې لحـــظې مې کـــرار کـــرار د حـــلالې روزۍ او سرمايــه پيــداکولو پــه پــار هــم فکــر پــه کــار واچولــو ان تــر دې چې لــه څــو ملګــرو مې پيسې قــرض کــړې، د کــاک پــه مشــوره، البتــه کــاک مې ملګــرى دى، اصــلي نــوم يې طيــب دى، خــو دا چې ډېــر ډنګــر دى، لــه دې کبلــه مــوږ بــه دټوکــو او ملګرتيــا لــه مــخې کــاک ورتــه وېــل، چې پــه پښــتو کې د (وچ) پــه معنــا راځي، نومــوړي ښــار کې د مبــايلونو دوکــان لرلــو لــه چــين او ځيــنې نــورو هېوادونــو بــه يې مالونــه راوارېــدول، ماتــه يې هــم تــر خپــل څنــګ د دوکــان جوړولــو او مبــايلونو د تجــارت مشــوره راکــړه، د کــاک خــبره مې خوښــه شــوه، همغــه و، چې پــه بســم الله سره مې يې پــه عمــلي اقــدام لاس پــورې کــړو (د جهــان مــاډرن مبــايلونو پلــورنځي) پــه نــوم دوکــان مې خــلاص کــړو، د کــاک سره يــو ځــاى مې لــه ډېــرى هېوادونـــو مبايلونـــه او د مبـــايلونو اړونـــد نـــورو لوازمـــو د راوارېـــدولو، تجـــارت شروع کــړو، چې تــر ننــه مې د يــاد تجــارت دوه نــيم کالــه وتــلي او لــه تــېرو دوه نيمــو کــالو وروســته نــن الحمــدالله هغــه ورځ ده، چې ددې کــار لپــاره راکــړې نــور ټــول قرضــونه مې خــلاص کــړي، يــوازې څلــور لکــه افغــانۍ د قلنــدر پــاتې دي، پــه داسې حــال کې چې تقريبــاً شــپږ ميلونــه افغــانۍ مې پــه مــال بنــدې دي، يعــني دا مې دونــيم کلــنۍ مــزدوري يــا خپلــه سرمايــه ده، کــه څــه هــم د بانــک خــون د پيســو پــه پرتلــه نــاچيز شى دي، بلخــوا مې ډېــره لويــه روحي ذربــه وليــده، ولې بيــا هــم لــه الله ج راضي يــم، هــزار بــار شــکر چې وجــدان او انســاني احســاس مې ژونــدى شــو، مــنم هــر څــه الله ج کــوي، خــو برکــت مې د مــور د دعاګــانو و، ســبب يې الله ج رااســتولې مرســتندويه فريښــته خــداى ج ښــلې ثنــاګۍ شوه، په ګور دې يې نور وي.

(پای)

یادونه!

درنو لوستونکؤ! که د کتاب په اړه څه وېل لرئ؟ مهرباني وکړئ په لاندې ادرسنو کولی شئ چې د لیکوال سره يې تماس ونسئ.

اېمل: naeemjanwardak@gmail.com

واتساف: 0747743091

د فیسبوک او مسېنجر نوم: (نعیم جان بوډا)

وما علینا الا البلاغ مبین